

Lão Bà Điều Ngoa Của Trẫm

Contents

Lão Bà Điều Ngoa Của Trẫm	3
1. Chương 1: Người Chết Sống Lại (1)	3
2. Chương 2: Người Chết Sống Lại (2)	4
3. Chương 3: Người Chết Sống Lại (3)	5
4. Chương 4: Người Chết Sống Lại (4)	6
5. Chương 5: Người Chết Sống Lại (5)	6
6. Chương 6: Người Chết Sống Lại (6)	7
7. Chương 7: Xuyên Qua (1)	8
8. Chương 8: Xuyên Qua (2)	9
9. Chương 9: Xuyên Qua (3)	10
10. Chương 10: Xuyên Qua (4)	11
11. Chương 11: Ta Muốn Bỏ Chồng (1)	12
12. Chương 12: Ta Muốn Bỏ Chồng (2)	13
13. Chương 13: Ta Muốn Bỏ Chồng (3)	13
14. Chương 14: Ta Muốn Bỏ Chồng (4)	14
15. Chương 15: Ta Muốn Bỏ Chồng (5)	15
16. Chương 16: Thọ Yến Của Đế Vương (1)	16
17. Chương 17: Thọ Yến Của Đế Vương (2)	17
18. Chương 18: Thọ Yến Của Hoàng Thượng (3)	18
19. Chương 19: Thọ Yến Của Đế Vương (4)	18
20. Chương 20: Thọ Yến Của Đế Vương (5)	19
21. Chương 21: Khinh Thường (1)	20
22. Chương 22: Khinh Thường (2)	21
23. Chương 23: Khinh Thường (3)	22
24. Chương 24: Khinh Thường (4)	23
25. Chương 25: Khinh Thường (5)	24
26. Chương 26: Khinh Thường (6)	25
27. Chương 27: Khinh Thường (7)	26
28. Chương 28: Hấp Dẫn (1)	27
29. Chương 29: Hấp Dẫn (2)	27
30. Chương 30: Hấp Dẫn (3)	28
31. Chương 31: Hấp Dẫn (4)	29
32. Chương 32: Làm Trách (1)	30
33. Chương 33: Làm Trách (3)	31
34. Chương 34: Làm Trách (3)	32
35. Chương 35: Làm Trách (4)	33
36. Chương 36: Làm Trách (5)	34
37. Chương 37: Làm Trách (6)	35
38. Chương 38: Làm Trách (7)	35
39. Chương 39: Làm Trách (8)	36
40. Chương 40: Làm Trách (9)	37
41. Chương 41: Làm Trách (10)	38

42. Chương 42: Sứ Thần Ngoại Quốc (1)	39
43. Chương 43: Sứ Thần Ngoại Quốc (2)	40
44. Chương 44: Sứ Thần Ngoại Quốc (3)	41
45. Chương 45: Sứ Thần Ngoại Quốc (4)	41
46. Chương 46: Sứ Thần Ngoại Quốc (5)	42
47. Chương 47: Rời Cung (1)	43
48. Chương 48: Rời Cung (2)	44
49. Chương 49: Rời Cung (3)	45
50. Chương 50: Rời Cung (4)	46
51. Chương 51: Rời Cung (5)	47
52. Chương 52: Tuyển Hậu (1)	48
53. Chương 53: Tuyển Hậu (2)	48
54. Chương 54: Tuyển Hậu (3)	49
55. Chương 55: Tuyển Hậu (4)	50
56. Chương 56: Tuyển Hậu (5)	51
57. Chương 57: Tuyển Hậu (6)	52
58. Chương 58: Tuyển Hậu (7)	53
59. Chương 59: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (1)	54
60. Chương 60: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (2)	55
61. Chương 61: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (3)	56
62. Chương 62: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (4)	56
63. Chương 63: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trên Đại Điện (5)	57
64. Chương 64: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (6)	58
65. Chương 65: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (7)	59
66. Chương 66: Bực Minh (1)	60
67. Chương 67: Bực Minh (2)	61
68. Chương 68: Bực Minh (3)	62
69. Chương 69: Bực Minh (4)	63
70. Chương 70: Bực Minh (5)	64
71. Chương 71: Bực Minh (6)	65
72. Chương 72: Tư Xét Dân Tình (1)	65
73. Chương 73: Tư Xét Dân Tình (2)	66
74. Chương 74: Tư Xét Dân Tình (3)	67
75. Chương 75: Tư Xét Dân Tình (4)	68
76. Chương 76: Tư Xét Dân Tình (5)	69
77. Chương 77: Hoàng Đế Cũng Ghen (1)	70
78. Chương 78: Hoàng Đế Cũng Ghen (2)	70
79. Chương 79: Hoàng Đế Cũng Ghen (3)	71
80. Chương 80: Hoàng Đế Cũng Ghen (4)	72
81. Chương 81: Hoàng Đế Cũng Ghen (5)	73
82. Chương 82: Hoàng Đế Cũng Ghen (6)	74
83. Chương 83: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (1)	75
84. Chương 84: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (2)	76
85. Chương 85: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (3)	76
86. Chương 86: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (4)	77
87. Chương 87: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (5)	78
88. Chương 88: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (6)	79
89. Chương 89: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (7)	80
90. Chương 90: Ngày Tận Thế (1)	81
91. Chương 91: Ngày Tận Thế (2)	82
92. Chương 92: Ngày Tận Thế (3)	83
93. Chương 93: Ngày Tận Thế (4)	83
94. Chương 94: Ngày Tận Thế (5)	84
95. Chương 95: Ngày Tận Thế (6)	85

96. Chương 96: Ngày Tận Thế (7)	86
97. Chương 97: Rừng Minh (1)	87
98. Chương 98: Rừng Minh (2)	88
99. Chương 99: Rừng Minh (3)	89
100. Chương 100: Không Bằng Trở Lại (1)	89
101. Chương 101: Không Bằng Trở Lại (2)	90
102. Chương 102: Không Bằng Trở Lại (3)	91
103. Chương 103: Không Bằng Trở Lại (4)	92
104. Chương 104: Không Bằng Trở Lại (5)	93
105. Chương 105: Không Bằng Trở Lại (6)	94
106. Chương 106: Phiên Ngoại	94

Lão Bà Điều Ngoa Của Trầm

Giới thiệu

Mộ Cẩm Cẩm là thiếu nữ thanh xuân thế kỷ hai mươi mốt, tính tình hào sảng cởi mở, hơn nữa còn l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-ba-dieu-ngo-a-cua-tram>

1. Chương 1: Người Chết Sống Lại (1)

“Nguyệt quý phi giá lâm —”

Tiểu thái giám hô lên một tiếng, khiến đám phi tần đang vui vẻ chơi đùa ở hậu hoa viên ngã rầm xuống đất.

Đầu đội mũ phượng cùng trang sức, một nữ nhân tuyệt sắc khoác trên người bộ y phục màu trắng nhạt, mềm mại mỏng manh, được một cung nữ đỡ lấy, nhẹ nhàng bước từng bước đến sân đình (nơi nghỉ mát), mấy nha hoàn vội vàng lấy nệm trải lên mặt ghế đá.

Nguyệt quý phi ưu nhã thoanh thoát đi tới sân đình chậm rãi ngồi xuống.

“Tất cả bình thân.” Nàng vung cánh tay nhỏ nhắn lên, được Nguyệt quý phi xinh đẹp cho phép đứng dậy, đám phi tần đang quỳ dưới đất vội vàng rớt rít cảm tạ rồi đứng lên.

“Quý phi nương nương, trang sức trên người nương nương thật đẹp nha, hạt trân châu to như vậy sợ là trên đời khó kiếm, nhân gian khó cầu, độc nhất vô nhị.”

“Đúng vậy nha! Quý phi nương nương của chúng ta dung mạo xinh đẹp như Tây Thi, thậm chí còn hơn cả Điều Thuyền, ai cũng nói là mỹ nhân không sai, nếu viên trân châu này mà đem làm vật trang sức trên người lũ xấu xí chúng ta nhất định sẽ khiến nó trở nên ô uế.”

“Không sai không sai!” Đám phi tần gật đầu lia lịa, chỉ cần nói một câu đã có thể khiến cho “công lực” gật đầu phát huy đến trạng thái tốt nhất.

Ngồi trong sân đình bên cạnh hậu hoa viên, Nguyệt quý phi vươn tay hái một cành sen vui vẻ chơi đùa.

“Đây là quà sinh nhật Hoàng thượng tặng cho bốn cung, nghe nói viên hồng châu này vốn là trang sức đeo tay được quốc mẫu Đông Tấn quốc yêu thích nhất, Đông Tấn quốc vì muốn tỏ lòng kết giao hoà hữu với Dạ Sát chúng ta nên mới đem viên châu này coi như là lễ vật dâng tặng lên Hoàng thượng.”

“Dạ Sát hoàng triều từ trên xuống dưới, sợ là chỉ có Nguyệt quý phi mới có vinh hạnh được Hoàng thượng ân sủng như vậy.”

“Đó là đương nhiên, Nguyệt quý phi chẳng những rất xinh đẹp, hơn nữa lại hiểu rõ quy tắc lễ nghi, tinh thông cầm kỳ thi hoạ, không gì không biết, quả thực là nữ nhân độc nhất vô nhị trên thế gian.”

Nguyệt quý phi được đám phi tần tán thưởng hết sức, trong đôi mắt phượng của nàng loé lên tia cười, lơ đãng nhìn về phía nữ nhân mà từ này đến giờ không hề mở miệng ho he một tiếng, nàng ta khoác một bộ xiêm y làm bằng tơ tằm màu lam nhạt, trên đầu cắm mấy cây trâm đơn giản, khuôn mặt tuy không có lớp son phấn nào nhưng vẫn toả ra một loại khí chất thanh tú bức người.

Nữ tử này toàn thân tựa như tiên tử siêu phàm thoát tục, đôi mi thanh tú như vầng trăng rằm, đôi mắt đẹp như mặt nước hồ thu, sống mũi thẳng, hai tai trắng nõn, ôm tròn trên trán là một chiếc vòng duyên dáng mượt mà.

“Ô, đây không phải là Cẩm phi sao? Ban đầu lúc mới tiến cung, Hoàng thượng trước mặt vẫn vô bá quan triều thần đã từng rất tán dương Cẩm phi là tuyệt sắc giai nhân, không nghĩ tới lúc được thị tẩm vì quá lo lắng khẩn trương mà bất tỉnh luôn trên long sàng của Hoàng thượng, đáng tiếc đáng tiếc, dung mạo xinh đẹp như thế kia mà thân thể lại quá yếu ớt...”

2. Chương 2: Người Chết Sống Lại (2)

Nguyệt quý phi nói đầy châm chọc, khiến tiểu mỹ nhân đứng dưới chòi nghỉ mát trong thoáng chốc hai gò má đã trở nên đỏ bừng tức giận.

Bên cạnh Nguyệt quý phi, bọn cung nữ a dua cũng ríu rít phóng đến chỗ nàng những ánh mắt khinh bỉ, đám phi tần ban đầu cứ sợ rằng với dung nhan mỹ miều tuyệt sắc của nàng sẽ khiến cho Hoàng thượng điên đảo, đến cuối cùng may mắn thay nàng lại té xỉu luôn trên long sàng của Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng trong lúc nóng giận đã liệt nàng vào danh sách những người tuyệt đối không bao giờ được lui tới nữa.

Ngoài mặt, các phi tần hậu cung tỏ ra rất thông cảm và chua xót cho nàng, nhưng sau lưng tất cả đều cười nhạo trước kết cục đáng buồn của Cẩm phi, hậu cung nữ nhân chính là luôn đấu đá nhau như vậy, quy luật này muôn đời không đổi.

“A, đột nhiên ta thấy có chút mệt mỏi, Cẩm phi, không ngần ngại tới đây xoa bóp cho ta một lúc chứ?” Nàng ta thực chất chỉ hỏi lấy lệ, vốn trong giọng nói đã hàm chứa ý nghĩa không kẻ nào được kháng lệnh.

Nữ nhân tên Cẩm phi khẽ co vai lại, lẩm bẩm một tiếng “Dạ, thần thiếp tuân lệnh.”

Trên nền đất, Cẩm phi run rẩy đi từng bước đến bên cạnh Nguyệt quý phi, mười ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai đối phương.

“Cẩm phi, phải hầu hạ ta, có phải trong lòng người cảm thấy không phục?”

“Có thể hầu hạ quý phi chính là vinh hạnh của thần thiếp.”

“Nếu là vinh hạnh của người thì bây giờ đừng bóp chân giúp ta.” Nguyệt quý phi đưa tay chỉ chỉ xuống dưới “Trước giờ toàn là nha hoàn làm cho ta, nhưng cái nha đầu kia mấy ngày trước có việc gấp nên đã xuất cung, mà ta đây hai chân đã bủn rủn suốt mấy ngày, nghe nói nhà Cẩm phi vốn mở y quán, ta thiết nghĩ đối với việc xoa bóp này ắt hẳn cũng rất lành nghề...”

“Dạ!” Cẩm phi có chút nhẫn nhục chịu đựng nửa đứng nửa ngồi trước mặt Nguyệt quý phi mà đưa hai tay lên đấm đấm, nhẹ nhàng ấn vào từng huyết chân của đối phương.

Nhìn dáng vẻ của nàng Nguyệt quý phi không khỏi cười lạnh một tiếng “Người không biết rằng quỳ hẳn xuống đất sẽ làm ta cảm thấy thoải mái hơn sao?”

Cẩm phi khẽ ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thanh tú hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay lập tức Nguyệt quý phi cao cao tại thượng kia dí dí lấy đầu gối nàng “Ta nói quỳ xuống! Chẳng lẽ công phu trên giường của Cẩm phi cũng kém cỏi đến thế sao?”

Cẩm phi nghe xong khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng, những chuyện ô nhục trước kia lại bắt đầu tái diễn trong đầu, nàng hiện giờ chỉ hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Nàng không dám phản kháng từ từ quỳ rạp xuống đất, mạnh mẽ cúi đầu, nàng biết mình đã bị hạ nhục như một cái nha hoàn.

3. Chương 3: Người Chết Sống Lại (3)

“Người chưa ăn cơm sao, lực tay cứ nhiên lại yếu như vậy?”

Bị khiển trách, Cẩm phi bất đắc dĩ phải gia tăng lực đạo ấn xuống chân đối phương.

“Á, đau chết ta, con tiện nhân này, người dụng tâm trả thù ta có phải không?” Vừa nói Nguyệt quý phi vừa vung tay lên kèm theo một tiếng ‘ba’ thật lớn, nàng ta nặng nề giáng lên khuôn mặt xinh đẹp của Cẩm phi một cái tát đau đớn.

Một cái bạt tai này cũng đủ khiến cho Cẩm phi tàn không rét mà run, các nàng âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không phải là người “được” nhận cái loại đau đớn đó...

“Thật xin lỗi!” Cẩm phi quỳ trên mặt đất khẽ xoa xoa khuôn mặt đang bỏng rát “Là thần thiếp sơ ý, thỉnh quý phi bớt giận.” Nàng bị dọa đến khuôn mặt tái nhợt, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Hừ, đừng tưởng Hoàng thượng đã từng cưng chiều người một lần thì cho rằng bản thân là quý giá, chim sẻ mà đòi làm phượng hoàng, Cẩm phi, nếu như sau này còn muốn yên ổn sinh sống trong hậu cung thì hãy thông minh một chút, ta rất không hài lòng về người, mới có một tỷ nhan sắc mà đã nghĩ là ghê gớm lắm, suốt ngày tìm cách câu dẫn Hoàng thượng. Hừ!”

“Thần thiếp không dám, thần thiếp chẳng qua chỉ là...”

Thật chướng mắt! Nguyệt quý phi từ từ đứng lên trước mặt nàng, trên gương mặt xinh đẹp tô đậm son phấn toát ra vẻ khinh bỉ “Bởi vì hôm nay người làm bổn cung không vui, bổn cung phạt người quỳ ở đây sám hối, ngày mai lúc hừng sáng mới được phép trở về tẩm cung nghỉ ngơi, nếu dám trái lệnh sẽ dùng đại hình!”

Nàng nói xong liền quay người rời đi, Cẩm cung nữ thái giám cùng bọn phi tần muốn lấy lòng Nguyệt quý phi được hoàng thượng sủng ái cũng rối rít làm cái đuôi theo sát phía sau.

Trong hậu hoa viên trống trải, chỉ còn lại một nữ nhân âm thầm ngồi khóc, gió thổi những giọt nước trên mặt nàng bay xa....

~*

~“Xem đi xem đi! Cái bộ phim quái đản gì thế này, nàng ta sao lại có thể nhẫn nhục chịu đựng như thế chứ? Hừ hừ, thật là không chấp nhận nổi mà!”

Mộ Cẩm Cẩm ngồi một mình trong căn phòng nhỏ, tay ôm một con gấu bông mềm nhũn, càng xem lại càng thấy tức, nàng hung hăng đưa tay chỉ trở về phía TV làm mấy động tác như đang đánh đấm trừng phạt mấy người trong phim.

Chưa đến ba giây đồng hồ sau, trên màn hình đột ngột xuất hiện một màu trắng chói mắt.

“Đi? Tại sao lại như vậy?” Mộ Cẩm Cẩm nhảy xuống đến bên TV lấy ra một chiếc đĩa CD, lật đi lật lại một hồi, nằng cuối cùng chỉ còn cách trở mắt ra nhìn, lòng tự thán rõ ràng là không có vết xước nào a!

4. Chương 4: Người Chết Sống Lại (4)

Nói đến chiếc đĩa CD này lại khiến nàng nhớ lại, cô bạn cùng phòng An Tiệp Phi gần đây hành tung đặc biệt kỳ quái, trước đó thì nói là đi nội địa khảo cổ, đột nhiên mất tích luôn nửa tháng, đến lúc nàng đang cùng tổng giám đốc đi Đức có việc thì, An Tiệp Phi nhà ta bỗng nhiên lại gọi điện cho nàng, nói rằng mình đang ở Đài Loan, An Tiệp Phi không có ở đây hại nàng “vô tình” xem phải cái đồ chết tiệt này.

Bất quá, An Tiệp Phi cũng là một chuyên gia khảo cổ, đồng thời là bạn cùng phòng với nàng, nhưng nàng ta cư nhiên lại quá ham mê đi khảo cổ mà quên luôn những thứ bí mật của mình hiện vẫn còn đang sờ sờ ở trong nhà, khiến cho Cẩm Cẩm không những tìm được một số đồ vật kỳ lạ, hơn nữa lại thấy mấy chiếc đĩa CD này.

An Tiệp Phi xem ra sở thích thật là kỳ quái, ngay cả cái loại phim vô đạo đức này cũng xem, nữ chính trong phim quả thực là dung mạo rất đẹp, nhưng tính cách nhẫn nhục chịu đựng của nàng ta lại khiến cho Cẩm Cẩm thực không chấp nhận nổi.

May mà nàng đang sống ở thế kỷ hai mươi mốt, thậm chí cảm tạ không phải đau đầu như mấy nữ nhân trong phim kia, ở trong hậu cung luôn tìm cách đối chọi cầu xé lẫn nhau, vì một người đàn ông mà phải sống chết tranh giành, nếu may mắn thì có thể sẽ được trở thành quý phi hoàng hậu, nhưng nếu vận kém thì không biết chừng sẽ phải nhốt mình trong thâm cung cả đời.

“Reng reng—— Reng reng ——”

Điện thoại trên mặt bàn thủy tinh đột ngột vang lên, nàng thuận tay lấy lên chiếc điện thoại, tay kia đặt chiếc đĩa CD xuống đầu DVD.

“Xin chào, tôi là Mộ Cẩm Cẩm, à...hoá ra là Lý phó tổng a, vâng, tôi vừa cùng tổng giám đốc từ Đức trở về, dự án thu mua của tập đoàn Trịnh thị bây giờ đang ở trong tay chúng ta...Cái gì? Ngài bảo tôi phải đến công ty ngay bây giờ sao?”

Mộ Cẩm Cẩm không được tính là quá xinh đẹp, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng rất xinh xắn thanh tú. “Lý phó tổng, cho dù ngài làm việc điên cuồng đi chăng nữa thì ít nhất cũng phải cho nhân viên có thời gian nghỉ ngơi chứ, tôi vừa mới xuống máy bay chưa đầy bốn tiếng đồng hồ mà!”

Không biết người ở đầu bên kia đã nói những gì, ngay lúc sau chỉ thấy Mộ Cẩm Cẩm giận giữ ngồi phịch xuống ghế.

“Quả nhiên là tên máu lạnh trong truyền thuyết mà, không thèm để ý đến nhân viên chết hay sống, hừ! Thật muốn bỏ việc cho hần ta biết mặt!”

Liên tiếp những câu chữ rửa được phun ra từ chiếc miệng nhỏ nhắn khả ái của Cẩm Cẩm, mặc dù trong lòng ngàn vạn lần không muốn, nhưng là... Vì tiền lương cùng tiền thưởng cuối tháng, nàng quyết định phải nhẫn nhịn!

Vội vàng thay quần áo, Cẩm Cẩm nhanh chóng phi ra khỏi nhà.

5. Chương 5: Người Chết Sống Lại (5)

Từ nhỏ không cha không mẹ, Mộ Cẩm Cẩm năm nay vừa tròn hai mươi bốn tuổi, vừa tốt nghiệp đại học liền thuận lợi qua được kỳ thi tuyển vào một công ty lớn ở Đài Bắc làm trợ lý cho Nhâm tổng giám đốc,

mặc dù nàng từ nhỏ đến lớn đều có ước nguyện muốn làm một hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa, cướp của người giàu chia cho người nghèo (Ying: chị này bị nhiễm nhiều phim kiếm hiệp quá -.-), nhưng bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, ảo tưởng của nàng chỉ có thể thực hiện ở trong mộng, cho nên vì kế sinh nhai nàng phải liều mạng mà làm việc.

Cùng nàng lớn lên ở cô nhi viện là người bằng hữu tốt An Tiệp Phỉ gần đây lại chơi trò mất tích với nàng, không biết cái nữ nhân kia chạy đi nơi nào nghiên cứu thuyết tiến hóa của người vượn Bắc Kinh rồi.

Đường phố tấp nập, xe cộ qua lại không dứt chạy trên quốc lộ, đột nhiên, Mộ Cẩm Cẩm thấy một bé trai khoảng năm sáu tuổi rời khỏi tay của mẹ ngây ngốc đi về quán bán đồ chơi ở phía bên kia đường.

Mẹ của nó đang ở tiệm bán báo mua tạp chí, hoàn toàn quên mất con mình đã thoát ra khỏi phạm vi bảo vệ của mình, mắt thấy một chiếc taxi từ đằng xa đang chạy dần đến, thằng bé bị đụng vào là điều tất nhiên, Mộ Cẩm Cẩm lấy tốc độ sét đánh phi nhanh chạy qua.

Nàng thành công đem bé trai ôm lấy cùng sử dụng hết sức lực đẩy nó ra khỏi vùng đất nguy hiểm.

“Phanh!” Toàn bộ thân thể giống như bị một vật nặng đụng phải, tiếp theo, bên tai nàng xuất hiện vô số những thanh âm bén nhọn, có tiếng kêu của nữ nhân, tiếng khóc của trẻ nhỏ, tiếng thắng xe của xe hơi, tiếng chữ rửa của tài xế....

Nàng bị đụng phải sao?

Nhưng thân thể tại sao một chút cũng không cảm thấy đau?

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một khoảng sáng ngời chói vô cùng, Mộ Cẩm Cẩm bị thứ ánh sáng này chiếu vào mắt cơ hồ không có cách nào đem hai mắt mở ra được, nàng đang ở trạng thái mê mang hết sức, trước mắt có một trung niên nam tử mặc bào phục màu trắng (chắc là áo khoác dài như kiểu mấy thiên thần trên tivi ý =.) đang chậm rãi đi tới, còn cầm một cái gậy lớn thật lạ mắt.

“Người gọi là Mộ Cẩm Cẩm?” Trong âm thanh của hắn lộ ra tiếng vang, tựa như từ bầu trời bao la xa xôi truyền đến.

“Người là ai a?” Cẩm Cẩm thật dễ dàng mở mắt, mới vừa trước mắt còn xuất hiện cảnh tượng lộn xộn, đột nhiên hóa thành một mảnh an tĩnh, đường phố cũng giống như trống không, phẳng phất nhân loại còn đang sinh tồn chỉ có nàng cùng vị trung niên nam tử đang đứng ở trước mắt.

“Ta là sứ giả trên thiên đường chủ quản sinh tử của vạn vật.”

“Chủ quản sinh tử của vạn vật...” Mộ Cẩm Cẩm theo lời của hắn nhắc lại, nhưng ngay sau đó phát hiện có cái gì không đúng, “Uy, đại thúc, người đang ở đây nói đùa gì vậy?” Nàng đứng lên đi tức giận đi tới hướng đối phương, “Người ở đây đang nguyên rửa ta chết sao?”

“Người đã chết!” Hắn vẽ mặt trầm trọng nói.

6. Chương 6: Người Chết Sống Lại (6)

“Nói nhảm, lại dám nguyên rửa bản tiểu thư chết, người tốt cuộc có hay không chút đạo đức làm người a, ta toàn thân rất tốt, một tháng trước đi bệnh viện đã làm một cuộc kiểm tra toàn thân, bác sĩ nói ta ít nhất còn có thể sống khỏe mạnh đến năm tám mươi tuổi...”

Cẩm Cẩm lời nói còn chưa hết, áo bào trắng nam tử đã vung cánh tay lên, vốn là đường phố yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện một mảnh tiếng động lớn, Mộ Cẩm Cẩm kinh ngạc phát hiện bên cạnh chiếc taxi màu vàng có một nữ nhân đang nằm....

Trời ạ! Người đàn bà kia lớn lên cùng mình giống nhau như đúc, chẳng qua... Nàng toàn thân là máu, có một đứa bé trai bên cạnh khóc mãnh liệt, một phụ nữ trẻ quỳ gối trước mặt nàng không ngừng gọi tiểu thư tiểu thư....

Nơi xa, truyền đến thanh âm xe cừu thương, xung quanh tất cả đều là những người muốn xem náo nhiệt vây quanh.

Nàng kinh ngạc đem tay lên bưng sờ, “Ta ta ta...”

Nàng đưa tay chỉ hướng mình nằm trên mặt đất, vừa chỉ hướng nam tử áo bào trắng, “Này này này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Dương thọ ở nhân gian của ngươi vốn là chưa hết, bất quá bởi vì một thủ hạ ngu ngốc của ta ghi nhầm tên của ngươi lên sổ sinh tử, cho nên tánh mạng của ngươi mới bị lấy đi, mà một người khác cũng là Mộ Cẩm Cẩm, linh hồn nàng hiện tại cũng đang lơ lửng trong không trung, vì đền bù cho sai lầm, ta đặc biệt đến đây hướng ngươi nói lời xin lỗi.”

“Nói xin lỗi?” Rốt cuộc cũng nghe rõ chuyện gì đang xảy ra, Mộ Cẩm Cẩm giận đến đem hai tay mình bấm tại trên eo thon nhỏ của mình.” Uy! Đại thúc, ngươi có lầm hay không a, ngươi như thế nào có thể đem chuyện mạng người ra nói tùy tiện lắm, ta còn có việc muốn đem bản báo cáo kế hoạch nhà đất của Trịnh thị tập đoàn giao đến tay cho cái tên cuồng công việc Lý phó tổng, nếu không hẳn sẽ lại khấu trừ tiền lương cùng tiền thưởng cuối năm của ta, cho nên ngươi tốt nhất làm sao đem ta giết chết thì phải chuẩn bị cho ta sống lại.”

Thật là làm cho người ta buồn bực! Đến việc sinh tử mà cũng dám đem ra đùa bỡn với nàng, nàng mới có hai mươi bốn tuổi a?

“Khụ khụ!” Nam tử áo bào trắng rất nghiêm túc ho nhẹ hai tiếng:” Về chuyện sẽ đem ngươi chuẩn bị sống lại này, ở trên nguyên tắc có thể có một chút phiền toái...”

“Uy, ít cùng ta nói những nguyên tắc quái quỷ kia, trách nhiệm là ở bộ phận thiên đường các người, ta mới là người vô tội bị hại!”

“Cho nên, chúng ta vì đền bù sai lầm không cần thận đối với ngươi, chỉ có thể đem linh hồn của ngươi một lần nữa đặt đến.... trong một thân thể khác.”

“Cái gì? Linh hồn trao đổi?” Mộ Cẩm Cẩm môi nhỏ cong cong hiện lên vô số những suy nghĩ kỳ quái, mặc dù ở trên ti vi thường xuyên thấy cái loại tình huống này, nhưng là nếu chuyện này phát sinh ở trên người mình, cũng có chút quái dị.

7. Chương 7: Xuyên Qua (1)

“Không sai!” Nam tử mặc áo bào trắng thật tình gật đầu,” Chúng ta sẽ đem linh hồn của cô đưa đến bên trong một cơ thể ở không gian cổ đại, làm như vậy, sẽ phải tìm một cái tên, thân phận cùng với các nhân tố khách quan khác cũng phải phù hợp với linh hồn của cô...”

Nụ cười dần dần xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Cẩm Cẩm:” Đại thúc, ngươi có thể hay không thuận tiện đem nhét ta vào trong thân thể của Võ Tắc Thiên?”

“Ách?” Hiển nhiên, đối phương bởi vì lời nói của nàng mà hơi ngẩn ra.

“Bổn cô nương nghĩ muốn một phen thể nghiệm tư vị làm nữ hoàng, nếu như việc đó hơi khó, ta không ngại đi đến triều nhà Thanh làm bà nội của Khang Hi, thân phận thật cao quý a.” Hắc hắc! Ai bảo vị đại thúc trước mắt này đem chuyện làm hư, mượn cơ hội nói lên những mong muốn mà mình không thể làm được không tính là yêu cầu hẳn cũng không tính là quá mức.

Nhưng là.... Vị đại thúc trước mắt này sắc mặt làm sao càng ngày càng khó coi a.

“Uy, cho dù không để cho ta làm nữ hoàng, nhất định cũng phải đem ta trở thành một hiệp nữ, ta muốn làm Tiểu Long Nữ bà xã của Dương quá, hay là Hoàng Dung vợ của Quách Tĩnh cũng OK, nếu như thật sự

không được, người tùy tiện đem ta ném vào trong thân thể người đặc biệt thích cướp của người giàu giúp người nghèo khó, danh tiếng hiệp nữ vang dội tỏa sáng a....”

Nam tử áo bào trắng tức giận lắc đầu, “Trải qua năm phút hai mươi bảy giây thăm dò cùng nghiên cứu, thân thể duy nhất thích hợp với người chỉ có một, bây giờ còn bảy giây đồng hồ, vì để cho kịp thời gian, linh hồn người lập tức phải được di chuyển đến thân thể kia.”

Vừa nói, bàn tay to của hắn phát một cái, Mộ Cẩm Cẩm cảm giác mình lập tức bị hắn đưa lên một đám mây, nàng phát hiện thân thể mình nhẹ tựa như một con lông chim vô lực, sức lực trên người đột nhiên biến mất, nàng lập tức bị rơi vào trong một vực sâu muôn trượng.

“Uy, người muốn đem ta ném về nơi nào? Uy....”

Thanh âm ở trong khoảng không trống trải có vẻ như vô lực, đầu óc càng ngày càng chìm, suy nghĩ càng ngày càng loạn, trước toàn bộ đều là máu trắng.

Wow nha!

Nàng đây là tại sao?

Giống như bị ngắt a!

Mộ Cẩm Cẩm cảm giác được trong đầu phẳng phất có vô số con sâu nhỏ từ từ gặm cắn mỗi một tế bào của nàng, toàn thân tại sao lại khó chịu như vậy?

Bên tai truyền tới thanh âm của một nữ nhân đang khóc không ngừng, nàng đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp cái chán đau nhức, cố gắng mở hai mắt ra, cảnh tượng xa lạ hiện ra trước mắt làm nàng cơ hồ không phân biệt được rõ đông tây nam bắc.

“Tiểu thư người tỉnh rồi?” Cô gái đang khóc trong một thoáng nhào tới trước mặt Mộ Cẩm Cẩm lấy tay đỡ bả vai của nàng, trên mặt còn lưu lại nước mắt khiến nàng nhìn qua thật chật vật.

8. Chương 8: Xuyên Qua (2)

Mộ cẩm cẩm mờ mịt đỡ chân tựa vào đầu giường——

Trước mắt xuất hiện một nữ tử gầy nhọc mặc một bộ váy áo màu tím, một đầu tóc dài bị búi hết lên trên, mấy cây trâm giản dị hết sức cắm trên tóc nàng, cô bé trước mắt nhìn bộ dạng chỉ bất quá ước chừng mười sáu mười bảy tuổi....

“Wow! Người chính là nhân vật ở thời đại này?” Mộ Cẩm Cẩm bị trang phục toàn thân quái dị của cô bé làm cho sợ đến mức từng bước liên tiếp lui về phía sau.

“Tiểu thư, người không nhận ra em sao, em là nô tỳ Thu Nguyệt của người nha.” Cô bé trên mặt kinh hoàng cũng không khác gì nàng.

“Thu Nguyệt? Còn Xuân Hoa đâu.” (Ying: Thu Nguyệt – Xuân Hoa chắc là tên thường đặt ấy nô tỳ trong phim cổ trang hay sao ý =.=)

Mặc dù nhức đầu gay gắt, nhưng Mộ Cẩm Cẩm vẫn giãy dụa muốn từ trên giường ngồi dậy, Thu Nguyệt lập tức tiến lên đỡ lấy cánh tay của nàng.” Tiểu thư, người chậm một chút nữa, em biết lão gia qua đời là đả kích rất nặng đối với người, nhưng người còn trẻ nha, cho dù có không nghĩ ra được gì, cũng không nhất thiết phải dùng tới phương thức treo cổ này để kết thúc tánh mạng của mình nha, như vậy không phải là....”

“Uy, người đang lẩm bẩm nói hồ đồ cái gì? Người nào treo cổ, ta bây giờ không phải đang rất khỏe mạnh sao? Cái lão đại thúc mặc áo bào trắng đâu? Lời của ta còn không có cùng hắn nói hết....”

Mộ Cẩm Cẩm nhảy xuống giường, tìm kiếm bóng dáng nam tử mặc áo bào trắng khắp nơi,” Di? Chỗ này làm sao có chút kỳ quái, wow! Ngay cả cửa sổ cũng là bằng giấy, ông trời a, đây là cái cửa gì vậy, ngay cả bóng dáng cái khóa cũng không có...”

Đang trong quá trình lăm bắm lâu bầu, Cẩm Cẩm đột nhiên đưa tay che miệng của mình—

Bên tai vang vọng lời kỳ quái đã nói của đại thúc áo bào trắng, đem linh hồn của nàng để đặt đến một....trong một thân thể khác, hơn nữa còn mang nàng đến không gian thời cổ đại...

“Gương! Gương! Có gương không?” Nàng suy nghĩ một chút chạy ngay đến trước mặt Thu Nguyệt nghiêm trang hỏi.

Bộ dáng của nàng hù dọa Thu Nguyệt gần chết rất ngu ngốc dùng ngón tay út chỉ chiếc gương đồng trước bàn trang điểm cách đó không xa.

Mộ Cẩm Cẩm vào một cái đã chạy tới trước gương đồng, “A nha——“

Nàng hoảng sợ vạn phần chỉ chỉ mình trong gương, “Má ơi, ta làm sao lại biến thành bộ dạng đức hạnh này?”

Trong gương đồng—Một cô gái tuyệt sắc mảnh mai như không có xương cốt, một đầu tóc đen nhánh xòa đến ngang eo, mày liễu, mắt hạnh, môi anh đào, mũi cao, vô luận nhìn từ góc độ nào cũng được coi là một tuyệt thế đại mỹ nữ.

Di? Chờ một chút!

Nữ nhân trong gương này làm sao nhìn qua lại cảm thấy có chút quen mắt a, Mộ Cẩm Cẩm liều mạng lục lọi tìm kiếm trong trí nhớ tung tích khuôn mặt này—

9. Chương 9: Xuyên Qua (3)

“Wow nha, sao trông rất giống bộ dáng của cái người bị khi dễ rất thảm, Cẩm Phi nha!”

“Tiểu thư, người rốt cục cũng nhớ ra.” Thu Nguyệt vô cùng vui mừng chạy tới kéo cánh tay nàng, “Em còn tưởng rằng người thực bất hạnh đã mất trí nhớ rồi, không nghĩ tới tiểu thư của em đã trở lại như trước, thật tốt quá, thật tốt quá... Ô ô ô.... Tiểu thư, mới vừa thiếu chút nữa tưởng mất đi người rồi, đau lòng quá đau lòng quá, nếu như tiểu thư mà chết, như vậy em cũng không muốn sống nữa... Ô ô ô...”

“Chờ một chút đừng khóc nữa!” Mộ Cẩm Cẩm bị nước mắt của người trước mặt làm cho loạn hết cả đầu óc, “Trước đó ta muốn nói rõ một số việc, ta mới không phải là cái tiểu thư mà người nói đâu, ta cũng không phải Cẩm phi cái quỷ gì, tên của ta là Mộ Cẩm Cẩm, Mộ Cẩm Cẩm a!”

“Đúng nha, tiểu thư người vốn là tên này mà, thời điểm ban đầu người vào cung, Hoàng Thượng cũng bởi vì tên của người mới phong người làm Cẩm phi...”

“Người là nói.... Cái nữ nhân Cẩm phi bị người tình của chồng si nhục rất thảm kia tên thật cũng gọi là Mộ Cẩm Cẩm?” Nàng cảm giác mình mau muốn qua đời.

“Tiểu thư!” Thu Nguyệt cũng là một bộ dáng sắp chết, “Cái gì mà Cẩm phi bị người tình của chồng si nhục rất thảm a, người chính là Cẩm phi nha.”

“Thật ghê tởm! Cái nam nhân áo bào trắng chết tiệt kia lại đem linh hồn người ta ném đến trên thân thể nữ nhân ngu ngốc này, hắn có làm hay không a, cho dù không để ta làm nữ hoàng, ít nhất cũng cho ta vào thân một hiệt nữ võ công cao cường chứ, thật là không có tính người!”

Nàng ở một chỗ lăm bắm một mình, bên cạnh Thu Nguyệt thì mặt mày nhăn nhó. “Ô ô ô.... Xem ra tiểu thư của em lần này quả nhiên bệnh rất nặng rồi, điên điên khùng khùng...”

Cẩm Cẩm trừng mắt liếc nàng một cái, “Thu.... Người gọi cái gì Thu?”

“Ô ô ô, Thu Nguyệt....”

“A, Thu Nguyệt.” Nàng đột nhiên đưa tay bộ dáng rất thân thiết khoác trên bả vai Thu Nguyệt, thuận tiện rất du côn đem mặt bất khả tư nghị của mình đề sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của đối phương.

“Cái kia.... Thu Nguyệt lông mày rất đẹp nha, chuyện xảy ra thành cái dạng này, ta đây.... Nhưng thật ra là người đến từ thế kỷ tương lai hai mươi mốt, bởi vì trên đường đi làm việc cứu một bé trai không may bị chiếc taxi không có mắt đụng phải, dĩ nhiên, đó cũng không phải do dương thọ của ta đã hết mà bởi vì trên thiên đường có một vị đại thúc mặc áo bào trắng hiệu suất làm việc rất kém cỏi, hần sai lầm đem tên của ta viết vào sổ tử, bất quá hần nói, để đền bù cho sai lầm của hần, cho nên muốn đem linh hồn của ta đến trong một thân thể ở không gian cổ đại, cho nên....”

10. Chương 10: Xuyên Qua (4)

Nói tới đây, Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nguyệt trước mắt tái nhợt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Uy! Uy uy! Thu Nguyệt xinh đẹp....”

“Ô ô ô... Tiểu thư của em quả nhiên điên rồi, em không muốn sống nữa, không muốn sống nữa.... Ô ô ô...”

“Có lắm hay không a, bây giờ người nên khóc nhè hần là ta nha? Uy! Đừng khóc nữa.... Còn cho ta nhìn thấy mấy giọt nước mắt vô dụng kia, ta liền đánh người như tử!”

Một công uy hiếp hung ác, làm cho Thu Nguyệt sợ đến vội vàng đóng chặt miệng, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy.

Mộ Cẩm Cẩm không nhìn được vồ vồ cái trán của mình, “Được rồi được rồi, ta thừa nhận... Người vừa mới nói ta bị làm sao?”

“Treo cổ!” Thu Nguyệt cất cao thanh âm nói: “Thái giám trong cung hai canh giờ trước đem tin tức lão gia bất hạnh qua đời cho người biết, người nhất thời nghĩ không ra, cho nên liền....”

“Ta biết rồi, người nói là cái kia Cẩm phi... Ách, ta nói là ta, bởi vì lão gia.... Di? Ai là lão gia?” Mộ Cẩm Cẩm mờ mịt hỏi.

“Ô ô ô... Tiểu thư....”

“Uy! Trước trả lời vấn đề của ta xong rồi hãy khóc!” Thật chịu không được người cổ đại này, động một chút là lại vô dụng khóc, tuyển lệ của các nàng có phải hay không đặc biệt phát triển a.

“Lão gia chính là phụ thân của tiểu thư.” Thu Nguyệt bị quát xong sững sờ nói.

“Thì ra là như vậy!” Mộ Cẩm Cẩm ra vẻ thâm trầm xoa cằm của mình, “Cái nữ nhân yếu đuối ngốc nghếch kia bởi vì biết được tin cha mình bất hạnh qua đời, thương tâm quá nên tự sát, dùng tự sát để kết liễu cuộc sống của mình thật là đáng buồn.”

Liếc xéo khuôn mặt kinh hoàng của Thu Nguyệt một cái, nàng bắt đắ dĩ vãng đầu đối phương, thuận tiện hé ra một nụ cười cực kỳ gian xảo.

“Chuyện là như vậy, bởi vì ta nhất thời thương tâm mới làm ra chuyện treo cổ ngu xuẩn như thế, cho nên dẫn tới một số bộ phận tế bào não đột nhiên bị hao tổn, như vậy trực tiếp ảnh hưởng đến một phần trí nhớ trong hệ thống não bộ, khiến cho ta xuất hiện trạng thái mất trí nhớ, người hiểu không?”

Bị nàng làm ột phen Thu Nguyệt ngu ngốc gật đầu, lại lắc đầu, lại gật đầu, rồi lại lắc đầu....

“Được rồi, được rồi, ta biết trong khoảng thời gian ngắn người không thể tiếp nhận được chuyện bốn tiểu thư bị mất trí nhớ, chúng ta đổi sang đề tài khác.” Mộ Cẩm Cẩm thần bí cười hề hề đem khuôn mặt nhỏ nhắn đề sát vào đối phương, “Nơi này là địa phương nào?”

“Tẩm cung của tiểu thư.” Thu Nguyệt đành hoảng hốt đáp.

11. Chương 11: Ta Muốn Bỏ Chồng (1)

“Nói nhảm, ta dĩ nhiên biết nơi này là chỗ ngủ, ta muốn hỏi chính là, đây là cái triều đại gì? Lão đại là người nào?”

“Dạ.... Dạ sát.... Dạ Sát hoàng triều.”

“Dạ.... Dạ sát.... Dạ Sát hoàng triều!” Cẩm Cẩm học bộ dáng nói lắp của nàng, vốn định giấu cột nàng một phen, đột nhiên chân mày nhéo một cái,” Người nói nơi này là cái triều gì cơ?”

“Dạ Sát hoàng triều!”

“Đi? Ta chỉ nghe qua triều Tống, Nguyên, Minh, Thanh, còn Dạ Sát hoàng triều là cái triều đại gì vậy?” Thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nguyệt một lần nữa lại hiện ra vẻ mặt hoảng sợ, Cẩm Cẩm phát hiện mình thật sắp chết.

Ghê tởm đại thúc áo bào trắng, cho dù không thực hiện được yêu cầu của nàng, ít nhất cũng nên vứt cho nàng xuống một thời cổ đại tương đối nổi danh chứ, Dạ Sát hoàng triều, nàng ngay đến tên còn chưa từng nghe qua.

“Tiểu thư, em cảm thấy em nên đi tìm thái y trong cung đến xem cho người một chút, xem ra người bệnh không phải là bình thường mà thực nghiêm trọng, nếu cứ tiếp tục nói như vậy nữa, hoàng thượng nhất định sẽ đem người trục xuất ra khỏi cung.”

“Tại sao?”

“Bởi vì không có một người nào, không có một hoàng đế nào lại có thể dễ dàng chấp nhận phi tử của mình là một người điên.”

“Wow! Người sẽ không phải nói cho ta biết, hoàng đế mà người vừa nói chính là lão công của ta sao?”

“Ách....”

“Nga, cổ nhân các người hẳn là xưng lão công của mình là... phu quân, đúng rồi, chính là phu quân, tướng công và vân vân.”

“Tiểu thư, em cảm thấy người nên để cho thái y đến kiểm tra một chút...”

“Được rồi, người có thể đi tìm thái y!” Mộ Cẩm Cẩm buông tha, không muốn cùng nha đầu không cùng chí hướng với nhau này nói chuyện, bởi vì nàng đã nghĩ tới chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Sau khi Thu Nguyệt đi, Mộ Cẩm Cẩm len lén chạy ra khỏi tẩm cung chuẩn bị thực hành kế sách bỏ chồng của nàng.

Không sai! Nàng phải bỏ chồng!

Bởi vì mơ ước từ nhỏ đến lớn của nàng chính là làm một hiệp nữ có thể hành hiệp trượng nghĩa, đáng tiếc ở thế kỷ hai mươi mốt, ước mơ đó của nàng cũng chỉ có thể là ảo tưởng mà thôi, bây giờ có cơ hội cho nàng trở về cổ đại, nàng dĩ nhiên phải nắm chắc cơ hội ông trời ban cho nàng thật tốt.

Bất quá, điều kiện tiên quyết mà nàng phải thực hiện bây giờ là phải đem vị lão công hoàng đế kia giải quyết xong, bất kỳ một triều đại nào, thân là hoàng đế cũng có ba cung lục viện bảy mươi hai phi tần, nàng mới không muốn làm lão bà của lão nhân kia đâu.

Cẩm Cẩm vừa đi, trong đầu vừa vẽ ra bộ dáng bề ngoài của lão hoàng đế, sáu bảy mươi tuổi, khuôn mặt nhăn nheo toàn thịt, hai bên trái phải ôm các loại mỹ nữ, lại còn muốn giả bộ làm ra một tư thái bộ dáng rất là uy nghiêm.

12. Chương 12: Ta Muốn Bỏ Chồng (2)

Lão già ghê tởm này, nhanh mà vào quan tài đi, còn muốn đến dân gian đi lục soát mỹ nữ về cho hắn làm vợ, nếu như cái đĩa CD ở nhà nàng kia ghi lại lịch sử triều đại này, như vậy đủ để chứng minh hoàng đế triều đại này cũng không có gì đặc biệt, bên cạnh còn nuôi một cái Nguyệt quý phi chó má nhiều loạn hậu cung.

Di? Nói đến cái đĩa CD chết tiệt kia, cái chết của nàng cùng sự mất tích của An Tiệp Phỉ rốt cuộc là từ đâu mà tới nha?

Đang mải mê suy nghĩ, Mộ Cẩm Cẩm đã đi ra khỏi cửa tắm cung, đây! Không nghĩ đến cái triều đại không biết tên này rất là hung vĩ, rất là hoành tráng, ở phía xa, có mấy thái giám tặc hồ như đang nghị luận cái gì, nàng nhanh như mèo trốn vào sau một bồn hoa lớn, đợi tới thời điểm mấy thái giám đi qua, nàng vừa lén lút lút lút lướt qua một cái cửa hình vòm.

Cẩm Cẩm đánh giá bốn phía mấy lần, trong cái đình viện này bày đầy cái loại cây cây hoa hoa nàng xem cũng không hiểu, không biết cái lão hoàng đế kia trước mắt trốn ở địa phương nào, bên tai đột nhiên truyền đến một trận thanh âm tiếng đao kiếm.

Nàng bò bò đến bên một ghế đá, sau lướt qua một bờ tường màu đỏ—

Wow! Lại có một nam tử trẻ tuổi mặc một trường sam màu trắng ở trong sân đang vung kiếm múa võ, giống như đang luyện công phu.

Một đầu tóc dài đen nhánh buộc cao trên đỉnh đầu, mỗi một động tác hắn ra võ cũng đều ưu mỹ lưu loát như vậy, cực kỳ giống như một vị đại hiệp chân chính trong TV.

Mộ Cẩm Cẩm không khỏi bị nam tử trẻ tuổi trước mặt làm cho ngây người, thân hình của hắn thật đúng là không phải cao lớn bình thường, mặc dù động thái của hắn làm cho nàng không thể thấy rõ được hình dáng khuôn mặt lớn lên ra sao, nhưng là nhìn về mặt tiêu sái, tư thái ra võ tự nhiên, căn bản là giống như một công tử phong lưu từ trên màn ảnh đi xuống.

“Là ai đang nhìn nén?” Cùng với một tiếng gầm nhẹ, một thanh trường kiếm thẳng tắp hướng tới Cẩm Cẩm, làm cho Mộ Cẩm Cẩm đang nhìn nén suýt ca luyện võ bị làm cho sợ đến “Phanh!” một tiếng, từ trên tường té xuống.

“Ôi uy....”

Nàng vừa muốn đứng dậy, chỉ thấy một mũi kiếm sáng loáng đang tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Trời ạ! Phật tổ a! Thượng đế a! Thánh Zesu a—

Trên thế giới làm sao có thể có một nam nhân anh tuấn như vậy?

Lông mày nồng đậm sừng sững như hai ngọn núi khê giơ lên, con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy trong hai tròng mắt lộ ra mấy phần lãnh ý kinh người, mũi của hắn thật cao thật đẹp, tựa như người phương Tây, độ cong ưu mỹ và đường viền đôi môi hoàn hảo tựa như ma quỷ tản ra mấy phần lạnh lùng tà khí.

13. Chương 13: Ta Muốn Bỏ Chồng (3)

Nam tử trẻ tuổi này bộ dáng đại khái hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, mặc dù rất trẻ tuổi, nhưng là toàn thân mỗi một tế bào cũng làm cho người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi lạnh khốc cùng tà ác.

Từ nhỏ đến lớn, ở trên ti vi nhìn thấy quá nhiều suất ca, nhưng là người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này đẹp trai cùng lãnh khốc làm cho trống ngực Mộ Cẩm Cẩm hung hăng đập.

Tiểu tử này nếu như sinh ở thế kỷ hai mươi mốt, nhất định sẽ được các ông bầu đạo diễn chọn làm siêu sao minh tinh điện ảnh, mẹ kiếp, thật không có tình người, trên thế giới làm sao có thể có một người đẹp trai đến như vậy.

Bất quá....

Cẩm Cẩm tiểu tâm dục dục định đưa tay ra quẹt mũi kiếm hắc bay vệt tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nàng cười mị mị hướng đối phương bày ra hai cái tay.

“Này, suất ca, rất hân hạnh được biết người, nhưng là lại không cao ứng lăm với kiếm của người, vật này không có mắt, người có thể hay không trước đem dịch chuyển nó ra chỗ khác?”

Tây Môn Liệt Phong bởi vì lời của nàng mà mày kiếm không khỏi nhăn lại, người trước mắt này một cô gái mặc bộ trường sam màu vàng nhạt, không phải là....

Không đợi hắc suy nghĩ xong, Mộ Cẩm Cẩm trên mặt đất đã ngẩng đầu đứng dậy, nàng vỗ vỗ quần áo mình một chút, nhìn toàn thân, mới phát hiện mình lại thấp hơn suất ca hơn một cái đầu.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, Cẩm Cẩm đột nhiên xoa xoa cằm của mình ánh mắt rất sắc hướng về phía hắc, “Suất ca, có thể hay không nói cho ta biết tên của người là gì?”

Hắc hắc! Không nghĩ tới trở lại cổ đại, lại làm cho nàng gặp một nam nhân tinh phẩm tuyệt phẩm như vậy, không biết có nên câu dẫn hắc cùng nàng đi lưu lạc thiên nhai hành hiệp trượng nghĩa không? Tiểu tử này có thể hay không biết điều một chút đi vào khuôn khổ.

“Lớn mật, người không biết người ở đây đang cùng người nào nói chuyện sao?” Tuấn dung trầm xuống, từ nhỏ đến lớn Tây Môn Liệt Phong chưa từng bị ai đối đãi như vậy, mà cái người trước mắt này hoàn toàn là một bộ dáng tiểu nữ nhân không sợ trời không sợ đất, mặc dù cái khuôn mặt mỹ lệ này lại làm khiến cho người ta hận không thể cắn xuống một ngụm, nhưng là...

“Cho nên ta mới hỏi một chút quý tánh đại danh của người a.” Mộ Cẩm Cẩm cười hì hì đi tới trước mặt hắc, nhếch chân lên, nàng rất du côn ôm bờ vai của hắc, “Suất ca, tự giới thiệu mình một chút, ta họ Mộc, gọi là Cẩm Cẩm, năm nay hai mươi bốn tuổi, thân ột mét sáu mươi hai centimét, nặng bốn mươi bảy cân, ba vòng... Ách! Trong lúc nhất thời quên mất người nghe không thể hiểu hết được lời ta nói, ý của ta là... Chúng ta có thể làm bằng hữu không?”

Nàng lần nữa hướng hắc ném qua một cái liếc mắt đưa tình, bộ dạng khuôn mặt mị hoặc làm cho Tây Môn Liệt Phong toàn thân không nhịn được giật mình lạnh run.

14. Chương 14: Ta Muốn Bỏ Chồng (4)

Nữ nhân này thật to gan, lại dám dùng loại ánh mắt càn rỡ này nhìn hắc, chẳng lẽ nàng không biết thân phận của mình chính là....

“Uy! Mới vừa nhất định cũng nghe người nói mấy chữ, cho dù vị nhân huynh này người thường ngày tích ngôn như kim* (Ying: tiết kiệm lời nói), nhờ cậy người có thể hay không tự giới thiệu bản thân mình một chút, nếu không người không cảm thấy mình rất không có lễ phép sao? Bất quá...”

Cẩm Cẩm luôn mồm vây bắt hắc, “Nhìn bộ dạng người vừa rồi múa võ, võ công nhất định là rất đáng khen, a, ta biết rồi!” Nàng đột nhiên một tay chỉ vào mũi hắc, “Người nhất định là hộ vệ bên cạnh lão hoàng đế?”

Tây Môn Liệt Phong buông lỏng con người băng lãnh, nhìn ngón tay nhỏ bé của nàng, hít thở thật sâu, tựa hồ tản ra một cỗ tức giận ầm ầm.

“Có thể hay không giải thích một chút, cái lão hoàng đế người vừa nói rốt cuộc là người nào?”

“Không biết a! Bất quá ta cũng đang đi tìm thân ảnh của lão hoàng đế! Người biết ta là ai không?” Mộ Cẩm Cẩm rất thần bí hướng bên phía đánh giá một vòng, xác định không có ai, nàng một tay nắm lên vật áo đối phương bắt buộc người ta đem gương mặt tuần tú gần sát mình. (Ying: bà này háo sắc =.=)

“Nói nhỏ cho người biết, ta gặp xui xẻo chính là người bên cạnh lão hoàng đế kia, một trong số các lão bà vận xui.”

“Gặp xui xẻo, lão bà vận xui?” Đối với những từ ngữ mới mẻ này, Tây Môn Liệt Phong không khỏi tò mò nhướng cao chân mày.

“Đúng nha!” Nàng nghiêm trang gật đầu, “Người là người trong cung ta đoán người nhất định biết, cái lão hoàng đế có phải hay không chỉ ngồi một chỗ giữa lưng sai người, hàm răng rụng không còn dư được mấy cái, hơn nữa cả ngày chỉ thích dính vào đám nữ nhân là một lão sắc lang?”

“Cần rõ, người thật không ngờ lại đại nghịch bất đạo như vậy, có ai không...”

“Uy! Uy uy!” Mộ Cẩm Cẩm vội vàng vương ra cái tay nhỏ bé bịt lên miệng của hắn, thuận tiện nhìn quanh mọi nơi một vòng, “Làm người tại sao lại có thể không có lương tâm như vậy, ta bất quá là nghĩ muốn hỏi thăm người một chút vị hoàng đế lão công của ta rốt cuộc đang ở nơi nào, khiến ta mấy phút đồng hồ trước còn nghĩ người là người tốt, không có nghĩ đến đám người thói trong cung không có một ai là tốt.”

Bị tay nhỏ bé của nàng đột nhiên che đầy kín đôi môi, Tây Môn Liệt Phong kinh ngạc ngơ ngác một chút, nữ tử trước mắt này...

Đủ để phác thảo người trong hai tròng mắt lơ đãng phút chốc hiện nên một nụ cười gian xảo, trở tay một cái, bàn tay to của hắn bá đạo cầm được bàn tay mềm mại như cây cỏ non của nàng, vừa dùng một chút lực, thân thể nhỏ nhắn của Cẩm Cẩm liền rơi vào vòm ngực rộng rãi của hắn.

“Nếu ta cho người biết tung tích của lão hoàng đế, người định dùng cái gì để báo đáp ta?” Nếu nàng muốn cùng hắn chơi, như vậy hắn liền phụng bồi nàng tới cùng.

15. Chương 15: Ta Muốn Bỏ Chồng (5)

Cẩm Cẩm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong ngực hắn lên, hiện lên góc 90 độ nhìn tuần dung trẻ tuổi mê người của hắn, trái tim lại không khỏi bắt đầu đập bịch bịch, chết tiệt! Đây là cảm giác gì a.

“Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.” Gương mặt tuần tú khê rừ xuống, hắn một tay nâng chiếc cằm non mịn của nàng.” Con người của ta từ trước tới nay không có làm gì không công nha.”

“Khụ khụ!” Nàng ra vẻ tỉnh táo ho nhẹ hai tiếng.” Chuyện đền bù với thù lao này, phải chờ tới thời điểm ta bị lão hoàng đế bỏ rơi mới bàn lại, bởi vì ta bây giờ còn không có gì cả, vốn là đi ra ngoài dạo chơi, chờ ta cùng lão hoàng đế ly hôn, thuận tiện đòi trên người hắn một chút phí nuôi dưỡng và vân vân, cho đến lúc đó chúng ta bàn lại ta sẽ trả thù lao tốt cho người.”

Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên rất đứng đắn vuốt vuốt cằm:” Không biết cái lão hoàng đế kia có phải hay không là một người nhỏ nhen, nếu đúng như hắn vừa lúc là một thần giữ cửa, xem ra kế hoạch hưu phu của ta sẽ phải ngâm trong nước nóng.”

Nàng ở một bên lẩm bẩm lâu lâu, Tây Môn Liệt Phong suyết chút nữa bởi vì hình thức bên ngoài của nàng bị mê hoặc, thiêu chút nữa để cho cái tiểu nữ nhân này ra oai.

Lá gan của nàng quả nhiên khá lớn, lại muốn hưu phu, hơn nữa đối phương còn là....

Đang trong lúc hắn liệu mạng nhẩn nại muốn đánh một quyền vào cái đầu nhỏ bé vô tội này, phía ngoài viện truyền đến một trận bước chân, nghe thấy tiếng, Mộ Cẩm Cẩm mặt liền biến sắc, nàng vội vàng tránh thoát khỏi vòng tay của Tây Môn Liệt Phong nhảy lên vách tường lại một lần nữa bỏ đi.

“Suất ca, phía ngoài thật giống như có quân địch, vì sợ có người hiểu lầm ta và người có một chân (Ying: có gian tình ý =,=), xem ra ta trước nên rời đi, chờ ngày nào đó có thời gian ta lại tới tìm người.”

Không qua mất nhiều thời gian, Mộ Cẩm Cẩm thân nhẹ như chim đã vượt lên trên đầu bức tường, hắc hắc! Có thể có thân thủ nhanh nhẹn như vậy, chung quy cũng là do khi còn bé ở cô nhi viện hay trèo cổng vào, các nàng khi còn nhỏ ham mê lớn nhất chính là tránh né tầm mắt của viện trưởng mục mục chuồn êm ra bên ngoài chơi, không nghĩ tới bây giờ lại phải sử dụng công phu này.

Quay người lại, Cẩm Cẩm còn bất cần đời vút cho Tây Môn Liệt Phong một cái mỉm cười trêu chọc:” Ta tên là Mộ Cẩm Cẩm, ngàn vạn lần chớ quên chủ nhân cái tên này nha.”

Nói xong nàng tung người nhảy xuống, biến mất trong tầm mắt của Tây Môn Liệt Phong.

Vách tường bên này, Tây Môn Liệt Phong gương mặt tuần tú khẽ giơ lên một nụ cười chói mắt.

Mộ Cẩm Cẩm—ta sẽ cho người biết, hôm nay người bất hạnh gặp được ta kết quả người thảm chắc.

Không bao lâu, ngoài cửa hình vòm, mấy binh sĩ thân mặc áo giáp cùng đi đến quỳ đầy trên mặt đất.

16. Chương 16: Thọ Yến Của Đế Vương (1)

“Hoàng thượng, chúng nô tài vừa nghe hình như có một chút thanh âm kỳ quái, có phải hay không...”

Lời của bọn họ còn chưa có nói xong, Tây Môn Liệt Phong cao ngạo đứng ở đó vung cánh tay lên làm cắt đứt mọi động tác.

“Tốt lắm, nơi này không có chuyện của các người, đều lui ra đi.”

“Dạ!” Mọi người mặc dù đều không giải thích được, nhưng ngoài ý muốn bọn họ lại phát hiện ra chủ tử trên mặt từ trước đến giờ không hề cười là cái gì, lại cứ nhiên hé ra một nụ cười mỉm.

Lão thiên! Hoàng thượng cười! Đây có phải hay không có chút quá khoa trương a?

Trình Quán mùa thu năm năm mươi sáu—

Hoàng đế Dạ Sát hoàng triều Tây Môn Liệt Phong ở trong cung tổ chức yến tiệc, bởi vì hôm nay là ngày hắc trồn hai mươi bốn tuổi, toàn bộ trên dưới bá quan văn võ trong triều rớt rít đến đây ăn mừng, trừ những người đó ra, các Tàn phi trong cung cũng được mời đến đại diện tham gia tiệc chúc thọ của hoàng thượng.

Mỹ nhân, rượu ngon, ca múa mừng cảnh thái bình—

Ở trong đại điện huy hoàng này, tích tụ chừng hơn trăm người, Mộ Cẩm Cẩm từ nhỏ đến lớn là lần đầu tiên tham gia tiệc hội quy mô lớn như vậy.

Nàng lần trước nghĩ muốn đi tìm lão hoàng đế không cẩn thận bị lạc trong cung, may là Thu Nguyệt thiếp thân thị nữ kịp thời tìm được nàng, nàng tím thái y tới bắt mạch cho nàng, lại kê đơn thuốc cho nàng, vạn phần thuốc bắc mười mấy hai mươi loại, những thứ kia làm cho người ta vừa nghe xong liền thấy đau đầu, Thu Nguyệt trung thành suýt chút nữa là đem nàng giết sống.

Không quá ba ngày, thái giám liền truyền chỉ, ngày sinh của hoàng thượng, yêu cầu tất cả tàn phi trong hậu cung đều phải tham gia, hắc hắc! Cái gọi là cửu non dâng miệng sói, lại không phải tốn chút công sức nào, nàng vừa còn muốn đi tìm lão hoàng đế thảo luận vấn đề ly hôn đâu.

Nhưng là... Trên đại điện người có phải hay không cũng quá nhiều a, rất xa, nàng nhìn thấy một thân hình nam tử cao lớn ngồi trên ghế hoàng đế, đáng tiếc nàng ở vị trí quá xa, đối phương dung mạo lớn lên thế nào nàng chỉ thấy mơ hồ không rõ, nói vậy địa vị của cái thể xác bên ngoài vị Cẩm phi này nhất định rất thấp, nếu không nơi ngồi làm sao lại bị ném tới tận cửa.

Bất quá—Mộ Cẩm Cẩm kiếng chân nhìn quanh chừng ba phút hai mươi tám giây đồng hồ, nếu nói lão hoàng đế trong suy nghĩ của nàng thật giống như không có già như vậy.

Trên đại điện ngoại trừ các văn võ đại thần đến chúc thọ, còn lại cơ hồ tất cả đều là các loại mỹ nữ, cho nên bất kể vị hoàng đế kia lớn lên là tròn đẹp, đẹp xấu như thế nào, nàng nhất định vẫn sẽ hưu phụ, hừ! Nàng cũng không có hứng thú lưu lại cái địa phương quái quỷ này cùng những nữ nhân trang điểm cùng trang phục tỉ mỉ xinh đẹp để tranh giành lão công.

17. Chương 17: Thọ Yến Của Đế Vương (2)

Cung nữ lần lượt mang các khay mỹ vị món ngon lên đặt trên bàn, nhìn những thứ trước mắt này nàng từ xưa đến nay đều chưa có thấy qua cũng chưa từng xuất hiện trong từ điển món ăn của nàng. Mộ Cẩm Cẩm kém chút nữa là chảy nước miếng tại chỗ.

Trong thời điểm yên tĩnh lúc tất cả mọi người nâng chén chúc mừng hoàng thượng vạn phúc, Mộ đại tiểu thư lại sẵn hai ống tay áo, nắm lên một cái đùi gà nhét vào bên trong miệng của mình, ừ! Thơm quá! Không hổ là đầu bếp cung đình nổi danh, ngay cả trong khách sạn năm sao Đài Bắc cũng khôn làm ra được mùi vị ngon miệng này a.

Ngồi ngay ngắn tại vị trí cao nhất ở đại điện, Tây Môn Liệt Phong vừa mới hạ chén rượu trong tay xuống, vừa ngẩng đầu lên, lại thấy tiểu nữ tử lá gan lớn mấy ngày trước đột nhiên xông đến nơi hắn luyện công, nữ nhân này ban đầu mới vừa vào cung, hắn nhìn trúng nàng tựa như tiên tử vẻ đẹp cùng người khác bất đồng, không nghĩ tới nữ nhân này trời sinh nhất như chuột, lần đầu tiên khi hắn muốn cưỡng chiếm nàng cư nhiên bất tỉnh, làm hại trong cơ thể hắn dục hỏa không có chỗ phát tiết, suýt nữa tạo thành bệnh sinh lý tàn tật (Ying: ôi chết mất *lau nước miếng bị sặc*), cuối cùng, trong cơn tức giận, hắn đem nữ nhân này liệ vào hàng ngũ cự tuyệt lui tới, thời gian khoảng ba năm, không nghĩ tới may mắn lại gặp nàng một lần.

Chẳng qua là, sau ba năm, nữ nhân này dung mạo vẫn như cũ, nhưng tính cách thì...

Tây Môn Liệt Phong trong lòng đang bận suy nghĩ, bỗng hắn kinh ngạc nhìn đến Mộ Cẩm Cẩm thế nhưng lại giống như quỷ chết đối ngồi một chỗ mảnh liệt gặm cắn, lão thiên! Tướng ăn của nàng—

Trên dưới đại điện văn võ bá quan đang nhìn đèn chủ tử của bọn họ tầm mắt rơi trên đầu Mộ Cẩm Cẩm, mọi người tất cả cũng đuổi theo tầm mắt của hắn rớt rít nhìn về phía Mộ Cẩm Cẩm.

Mộ Cẩm Cẩm đang thô lỗ cầm một cái đùi gà rán ngồi trên ghế gặm ăn, tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn về phía nàng, Thu Nguyệt thủy chung đứng ở đằng sau không nhin được đung đung cánh tay của nàng.

“Tiểu thư, người có thể hay không ưu nhã một chút a?” Thu Nguyệt một bộ lo lắng hải hung, nơi này chính là đại điện của hoàng thượng, nhưng là nàng không có nghĩ đến tiểu thư kiêu ngạo của mình lại làm ra động tác thô lỗ như vậy.

Mới cắn được vài miếng Mộ Cẩm Cẩm có chút buồn bực liếc mắt:” Cho nên ta ghét nhất mấy thứ người cổ đại làm bộ làm dáng, ăn cái gì thì cứ chính là ăn thôi, từng ngụm từng ngụm ăn mới đủ sảng khoái.”

Không có hình tượng đánh một cái ợ thật to, nàng giơ lên một nửa cái đùi gà thật lớn hưởng mọi người một nụ cười mê hoặc.

“Này! Các vị thúc thúc bá bá tỉ tỉ, các người cứ tự nhiên!”

Sau khi nghe được một câu thăm hỏi, trên đại điện xuất hiện một chút ít khiếp sợ, mọi người không thể tin được trừng mắt nhìn cô gái này, mặc dù lớn lên xinh đẹp như hoa, nhưng là tinh thần của nàng có phải hay không có một chút—thất thường a?

18. Chương 18: Thọ Yến Của Hoàng Thượng (3)

Ưu nhã ngồi trên ghế rồng Tây Môn Liệt Phong thú vị nhìn vị trí cách mình rất xa, nhưng lại là nữ nhân tồn tại trong trí nhớ hắc.

Mộ Cẩm Cẩm trái nhìn, phải nhìn, tại sao vừa nãy trên đại điện còn xôn xao tiếng nói không ngừng đột nhiên lại yên lặng như tờ, chẳng lẽ nàng nói cái gì đại nghịch bất đạo rồi?

“Các vị các vị, hôm nay là sinh nhật hoàng đế bệ hạ vĩ đại và chí cao của chúng ta, ta cung chúc hoàng thượng tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Vô luận như thế nào, trước chân chó một chút mới luôn là có lợi.

Toàn bộ các quan cùng tần phi trong đại điện đều bị bộ dạng tức cười của Mộ Cẩm Cẩm làm cho không hiểu ra sao, mà thủy chung vẫn duy trì dáng vẻ uy nghiêm Tây Môn Liệt Phong chậm rãi đứng lên thân hình cao lớn bước xuống long ỷ, thời điểm khi hắc lũng thừng từng bước đến gần trước mặt Mộ Cẩm Cẩm, Cẩm Cẩm trong tay còn đang cầm nửa cái đùi gà đột nhiên quát to một tiếng.

“Là người!” Nàng đột nhiên quát to một tiếng, thuận tay đem một nửa đùi gà đang cắn dở chỉ hướng mũi Tây Môn Liệt Phong,” Ta nhận ra được người, người không phải là thị vệ ngày đó kia không...”

“Lớn mật, lại dám đối với hoàng thượng vô lễ như thế, còn không quỳ xuống nhận tội!” Thái giám bên cạnh hoàng thượng mặt cắt không còn giọt máu nói.

“Hoàng thượng? Người nói cái tiểu tử này là hoàng thượng?” Mộ Cẩm Cẩm khoa trương cười to ba tiếng, rồi sau đó, thấy trên mặt mọi người ai cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, nàng đột nhiên trong nháy mắt ngừng cười toan tính, tiểu tâm dục dục đến gần trước mặt Tây Môn Liệt Phong, nàng thần thần bí bí đem khuôn mặt nhỏ nhắn để sát vào gương mặt tuần tú của đối phương.

“Người thật sự là hoàng thượng?”

Gương mặt tuần mỹ sụp xuống nhìn người trước mặt, Tây Môn Liệt Phong trên mặt nghiêm nghị lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng hình dáng khuôn mặt nhỏ nhắn một bộ ngu ngốc.” Trẫm không phải là người trong miệng người nói lão hoàng đế ngựa lưng sai người, hàm răng không đồng đều, có phải hay không có một chút thất vọng a?”

“Cái này...” Cẩm Cẩm bị lời hắc nói xong gương mặt đỏ đến tận tai,” Nói cũng không thể nói như vậy, ai bảo lần trước thời điểm khi ta thấy người người không đem thân phận thật của mình nói cho ta biết, do người một mình làm việc không có nguyên tắc.”

Có làm hay không a, tiêu tử đại suất ca siêu cấp quốc tế bị nàng dụ dỗ dĩ nhiên là hoàng thượng quốc gia này, thật là làm cho lòng người không công bằng, lớn lên vừa đẹp trai, vóc người lại chuẩn, hơn nữa còn có quyền thế cao nhất, ghen tỵ a ghen tỵ a!

“Thân là phi tử của trẫm, người lại ngay cả trẫm hình dáng như thế nào cũng không nhớ được, Cẩm phi, người không nhận biết trẫm, nhưng là trẫm nhận được người.” Nếu như nữ nhân này muốn dùng chiêu giả quên này để chơi với hắc, hôm nay nay hắc sẽ theo nàng chơi thật tốt.

19. Chương 19: Thọ Yến Của Đế Vương (4)

“Còn cái chuyện thù lao kia... Nói đến chỉ sợ rất dài.” Mộ Cẩm Cẩm tao nhã nghiêng đầu một cái,” Cái kia... Hoàng đế nha, chờ yến tiệc sinh nhật của người làm xong, thuận tiện tới tắm cung của ta một chuyến, ta có lời muốn nói với người.”

Nàng vừa dứt lời, trên dưới đại điện hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngày! Nữ nhân trước mắt này quả thật là không muốn sống nữa, nàng cứ nhiên dám ra lệnh cho hoàng thượng ngồi cửu ngũ.

“Không nghĩ tới mấy ngày không nhìn thấy, Cẩm phi lá gan cũng lớn thêm không ít.” Đột nhiên nghe thấy một đạo tiếng nói, Mộ Cẩm Cẩm ký quái vung khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trước mắt nàng lại là cái người từng nhìn qua một lần trong đĩa CD ở nhà nàng—Nguyệt quý phi.

Nữ nhân này điều ngoa không giảm, khí phách như cũ, nhưng nàng vẫn chưa quên nữ nhân này bởi vì ghen tỵ với sắc đẹp của Cẩm phi mà dùng mọi biện pháp khi dễ đối với cái người Mộ Cẩm Cẩm vô tội đáng thương kia.

“Hoàng thượng, đối với loại nữ nhân không biết trời cao đất rộng này, nếu như ngài nhất định không trừng phạt thật nghiêm, sợ là hậu cung ngày sau, sẽ loạn thành một đoàn.”

“Ta nghĩ trong hậu cung, cũng bởi vì có loại người như người ghen tỵ cùng với tâm nhỏ nhen mới chân chính làm loạn thành một đoàn!” Mộ Cẩm Cẩm không cam lòng yếu thế hất hàm lên tiếng: “Đừng cho là ta không biết người ghen tỵ với bộ dáng của ta so sánh với người xinh đẹp hơn, cho dù người đem son phấn đủ mọi màu phấn bôi lên mặt, trên đầu xiên đầy châu báu vàng bạc giá trị liên thành, nhưng trong linh hồn người thì không phải là vẫn cứ nhỏ nhen hèn hạ như vậy.”

“Người...” Nguyệt quý phi giận đến mắt hạnh tròn to, nàng đột nhiên một tay kéo cánh tay Tây Môn Liệt Phong, “Hoàng thượng, người nên vì nô tì làm chủ, Cẩm phi nàng khi dễ ta...”

“Là ai khi dễ ai, tất cả mọi người đều quá rõ ràng.” Mộ Cẩm Cẩm khinh thường ôm hai cánh tay, “Trên đầu bắt quá chính là đeo một con châu sai quốc mẫu Đông Tấn*, liền ra vẻ ta đây, người chính là cái loại người này ở trong lòng nghĩ một đằng nhưng lại nói một nẻo, trên thì nước mũi chảy ròng ròng, đúng là nữ nhân độc ác rất thôi.”

Nước mũi chảy ròng ròng? Rất thôi? Tây Môn Liệt Phong trong lúc nhất thời bị làm cho hồ đồ.

“Hoàng thượng, người mau nhìn a, Cẩm phi nàng lại dám ở trước mặt các văn võ bá quan mà vũ nhục thần thiếp, nếu như hoàng thượng không vì thần thiếp làm chủ, thần thiếp thật không muốn sống nữa, ô ô ô...”

“Vậy chúng ta cùng xuống âm phủ a!” Hừ! Nữ nhân này thật đúng là một diễn viên tài ba.

Thu Nguyệt đứng ở phía sau Mộ Cẩm Cẩm khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa cho tái mét, trời ạ! Tiểu thư của nàng lúc nào trở nên lợi hại như thế?

“Cẩm phi, mặc dù hôm nay là ngày sinh của trẫm, nhưng trẫm cũng không muốn nhìn thấy loại hậu cung tranh đấu này xuất hiện ở trên điện, nếu như nàng không muốn chọc cho trẫm tức giận, thì đừng để trẫm nhìn thấy cách cư xử tùy hứng, đại nghịch bất đạo của nàng, nếu không trẫm liền đem nàng vào lãnh cung!” Thân là vua một nước, Tây Môn Liệt Phong cũng không thể dễ dàng tha thứ ột nữ nhân ở trước mặt hấn làm đủ trò càn rỡ, mặc dù nàng là người mà hấn đã bắt đầu sinh ra to mò, hứng thú.

20. Chương 20: Thọ Yến Của Đế Vương (5)

“Tốt, hoan nghênh người tùy thời đem ta vào đó!” Thấy người nam nhân trước mắt che chở cho Nguyệt quý phi như vậy, nàng đột nhiên phát hiện lồng ngực của mình có chút khó chịu.

“Người thật to gan...”

“Ta biết người thân là hoàng thượng, có thể từ trước đến nay chưa từng có ai dám ngỗ nghịch như vậy trước mặt người, nhưng là cho dù người nghĩ mình có quyền uy chí cao tới đâu, cũng nhờ cậy người phải tìm đúng đối tượng mà tức giận, từ đầu tới cuối, ở trong hậu cung bị người kia khi dễ, chèn ép là Mộ Cẩm Cẩm ta, hoàng thượng người bận trăm công nghìn việc, có thể không có thời gian đi quanh hậu cung nhìn rõ mọi việc, bất quá ta có thể nhắc nhở hoàng thượng đại nhân người một tiếng, vị Nguyệt phi đứng cạnh người

này có bề ngoài thiên sứ, nhưng tâm địa lại độc ác như rắn rết, người nghĩ phạt ta dĩ nhiên ta cũng không có biện pháp phản kháng, nhưng trong đáy lòng ta không phục.”

Mộ Cẩm Cẩm một hơi đem hết những lời này nói ra khỏi miệng, trong điện an tĩnh đến mức ngay cả tiếng thở dốc của mọi người cũng nghe được rõ ràng.

Tây Môn Liệt Phong có chút kinh ngạc nhìn Mộ Cẩm Cẩm trước mắt, tiểu nữ tử này từ khi bắt đầu xuất hiện lại trong trí nhớ hắn, tại sao lại trở nên lớn mật như vậy, lần này cuồng ngôn loạn ngữ rõ ràng khiến cho hắn cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng là hắn lại không thể không bội phục dũng khí cùng quyết đoán của nàng.

“Hoàng thượng...”

Nguyệt phi vừa định mở miệng nói chuyện, lại bị ánh mắt âm lạnh của Tây Môn Liệt Phong rút trở về.

“Lui ra!”

“Nhưng là...”

“Trẫm nói lui ra!” Hắn ngữ khí tăng thêm vài phần, Nguyệt quý phi sắc mặt trở nên khó khăn hai gò má vì nén giận mà trở nên đỏ hơn, nhưng ngay sau đó vẫn phải không tình nguyện mà một lần nữa trở lại ngồi trên vị trí cũ.

Mộ Cẩm Cẩm không sợ hãi đón nhận khuôn mặt tuần tú mà lạnh băng của Tây Môn Liệt Phong, đối phương lúc này cũng là dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm nàng.

Giữa hai người ánh mắt lần lượt thay đổi rồi tập chung vào nhìn thẳng đối phương, phát ra vô số tia lửa nguy hiểm.

“Trẫm nhớ kỹ người!”

Không biết qua bao lâu, đôi môi xinh đẹp của Tây Môn Liệt Phong khẽ phát ra mấy chữ này, không đợi Mộ Cẩm Cẩm kịp phản ứng, hắn đã di chuyển thân hình cao lớn một lần nữa trở lại vị trí của mình.

“Các ái khanh, tiếp tục yến tiệc.”

Một tiếng ra lệnh, trên đại điện một lần nữa lại trở lên ồn ào náo nhiệt.

Mà Mộ Cẩm Cẩm vẫn còn đứng yên tại chỗ kia thì vẫn còn đang lâm vào trong suy nghĩ của mình, người kia tuy trẻ tuổi nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy một loại áp bách vô hình.

21. Chương 21: Khinh Thường (1)

Hừ!

Anh tuấn nhiều tiền lại quyền cao chức trọng thì thế nào?

Nàng Mộ Cẩm Cẩm cũng sẽ không bởi vì lão công cổ đại của cái thân thể này tuy là một nam nhân có bộ dạng rất rất đáng khen mà liền buông tha cho kế hoạch làm hiệp nữ của mình.

Huống chi, thói hoàng đế kia vừa tự phụ vừa ngạo mạn bên cạnh còn có vô số mỹ nữ, từ khi còn nhỏ qua ti vi đã sớm mắt thấy tai nghe quá nhiều Tần phi cung nữ chịu nhiều ủy khuất chết ở trong hậu cung, cho nên vì cái mạng nhỏ này của mình phải suy nghĩ kỹ lại, nàng tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi vùng đất nhiều thị phi này thì tốt hơn.

Từ sau bữa tiệc lần trước, nàng không có cơ hội nhìn thấy cái tên kia nữa, thì ra là trong hậu cung này lại nhiều quy củ phức tạp như vậy, Hoàng thượng cao cao tại thượng không phải là người nào muốn gặp là gặp được.

Nhưng là trên có chính sách dưới có đối sách, người mà Mộ Cẩm Cẩm nàng muốn gặp không tin là không tìm thấy được!

Cẩm Cẩm nắm chặt thời cơ, đợi cổ kiệu cách mình càng ngày càng gần, nàng đột nhiên nhảy vọt ra, hai tay hai chân dang ra đúng hình chữ đại* cản đường đi của kiệu.

Động tác này, làm ấy kiệu phu kinh sợ vội vàng dừng lại, tiểu thái giám đi bên cạnh cổ kiệu cũng bị dọa cho sợ đến ngất người một lúc.

“Hoàng đế, có thể hay không xin người mấy phút đồng hồ?”

Mộ Cẩm Cẩm đem đầu tóc của mình buộc thành một cái đuôi sam lớn, quần áo trường sam của tần phi trong cung bị hạn chế ít nhiều cũng bị nàng sửa đổi thành quần áo bó sát người, trang phục như vậy, khiến cho thái giám sợ đến mức nhin không được vuốt vuốt hai mắt.

“Thật to gan.....Lớn mật ngông cuồng, người lại dám cản kiệu của hoàng thượng, có ai không...”

Hắn vừa la lên, Tây Môn Liệt Phong ngồi ở trong kiệu liền vung tay vén rèm kiệu ra, khi hắn thấy được cô gái tuyệt sắc mặc trang phục kỳ dị trước mắt dĩ nhiên là Mộ Cẩm Cẩm, hai hàng lông mày trên khuôn mặt anh tuấn không khỏi khẽ lay động.

Nữ nhân này thật đúng là khác người, thời điểm mỗi lần xuất hiện trước mặt hắn cũng đều mang lại cho hắn một cảm giác bất động với những người khác, nhìn nàng bộ dáng như muốn tìm một mình mình thách đấu, hắn quát tên thái giám đang kinh hoàng lui lại, chậm rãi bước xuống cổ kiệu, tiểu thái giám cùng kiệu phu bị làm cho sợ đến ngã quỵ đầy đất.

Mộ Cẩm Cẩm không sợ ngược mắt nghênh đón nam tử mặc một bộ long bào màu vàng oai hùng phía trước, mặc dù tiểu tử này tuổi còn nhỏ nhưng là khí phách uy nghiêm trên người tỏa ra khiến cho người ta không thể khinh thường xem nhẹ.

“Thấy trăm, vì sao không quỳ?” Tây Môn Liệt Phong hai tay chắp sau lưng, hắn nâng thân thể cao to đi về phía Mộ Cẩm Cẩm trước mặt,” Người cũng là người có hiểu biết tại sao lại năm lần bảy lượt tới chọc giận trăm, nhìn người ngay đến một điểm tốt cũng không có.”

“Ta cũng còn chưa tính toán ở trên người của người có được những điểm gì tốt a.” Mộ Cẩm Cẩm không vì vẻ mặt uy nghiêm của hắn mà cảm thấy sợ hãi, nàng nện từng bước từng bước không có bộ dáng gì của một thực nữ tới trước mặt hắn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên để nhìn hắn.

22. Chương 22: Khinh Thường (2)

“Hoàng đế, có thể bước ra phía kia nói chuyện không?” Nàng một tay nắm lấy cánh tay của hắn kéo sang đi sang bên kia, tiểu thái giám cùng kiệu phu quỳ trên mặt đất bị tình cảnh như thế hù dọa cho gần chết.

“Hoàng thượng, nữ nhân này thật to gan...”

“Uy, ta đang cùng tướng công nhà ta nói chuyện, người nhanh chóng tránh sang một bên cho ta!” Mộ Cẩm Cẩm tức giận trợn mắt nhìn khuôn mặt kinh hoàng thất thố của thái giám một cái.

“Ách...” Thái giám á khẩu không nói thêm được lời nào.

Tây Môn Liệt Phong nhìn tay nhỏ bé của nàng đang đặt trên ống tay áo của mình, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một cô gái lớn mật như thế này, cho dù nữ nhân này trực tiếp quên đi thân phận hoàng đế của hắn, ít nhất cũng nên hiểu được làm nữ nhân thì phải tuân thủ theo tam tòng tứ đức, nhưng đằng này thì....

“Hoàng thượng, theo một phương diện nào đó, ta là phi tử của người đúng không?”

Đổi mặt với câu hỏi đột nhiên này của nàng, Tây Môn Liệt Phong nhíu mày,” Nói tiếp.”

“Được rồi, người cũng là một người sáng khoái, chúng ta liền người sáng mắt không nói vòng vo, ta hy vọng người có thể bỏ ta!”

Khỏe môi khêu gợi giường cao vài phần, Tây Môn Liệt Phong thú vị đánh giá sắc đẹp trước mặt có thể ăn được, nhưng trang phục lại khác loại với các nữ tử bình thường, “Ta phỏng phát như nghe được một chủ đề có chút kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì nha, ta là nói thật lòng, bên cạnh người có nhiều mỹ nữ lão bà muôn hình muôn vẻ, cho nên nếu có thiếu một người là ta cũng nhất định không sao đúng hay không, cho nên...” Mộ Cẩm Cẩm nghiêm trang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cùng chấp tay trước ngực làm ra bộ dáng nhờ cậy, “Van cầu người bỏ ta đi, có được hay không?”

Nữ nhân này đầu nhất định có vấn đề, các phi tần khác thì liệu mạng muốn lấy lòng hần để được yêu mến cưng chiều, còn nàng thì lại yêu cầu hần bỏ nàng, nếu như nàng muốn dùng chiêu này để gây sự chú ý của hần đối với nàng, như vậy thì nữ nhân này đã thành công.

“Thân là nữ nhân của trẫm, hoặc là vĩnh viễn ở trong cung tùy ý trẫm định đoạt, hoặc là muốn được ban cho cái chết, người có thể tự lựa chọn vận mệnh mình.” Hừ! Xem ra nàng thật đúng là rất muốn cùng chơi trò hề diễn xiếc a.

“Ban cho cái chết?” Cẩm Cẩm thấp kêu một tiếng, “Có làm hay không a, làm sao có thể bá đạo như vậy, mình không chiếm được thì sẽ phải hủy diệt, hoàng đế nếu là người như vậy thì quốc gia này còn mong đợi gì nữa, không phải sẽ loạn thành một đoàn hay sao?”

“Mộ Cẩm Cẩm, hy vọng người tốt nhất nên làm rõ ràng chuyện mình muốn làm, không nên giương oai nữa, nếu không trẫm sẽ cho người ném thử tư vị bị trừng phạt, người năm lần bảy lượt khiêu chiến tới quyền uy của trẫm, hẳn người, là bởi vì nhìn ở người dù sao cũng là nữ nhân.”

23. Chương 23: Kinh Thường (3)

“Được rồi được rồi! Ta nghĩ giữa chúng ta có thể tồn tại một chút hiểu lầm, trên thực tế... Mộ Cẩm Cẩm hiện tại không phải là Mộ Cẩm Cẩm trước kia.” Nàng cố gắng chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình. “Người mau nhìn kĩ khuôn mặt này xem, nhất định rất quen thuộc có đúng hay không, nhưng là linh hồn sau cái gương mặt này.... Lại không thuộc về chủ nhân khuôn mặt này.”

Mắt thấy Tây Môn Liệt Phong nhíu mày, Mộ Cẩm Cẩm vỗ mạnh hai bàn tay vào nhau một cái, “Như vậy ta cùng người nói chuyện một chút, hoàng đế đại nhân cũng ới, người thân là vua một nước, nhất định đã đọc qua rất nhiều kinh thư, kiến thức so với người khác cũng sâu rộng hơn, từ trước tới nay không biết người có từng nghe qua chuyện về thời không thay đổi, hay linh hồn trao đổi”

“A?” Hần cười lạnh một cái, “Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Nói chính xác là, Mộ Cẩm Cẩm trước mắt người đây không phải là Mộ Cẩm Cẩm mà người đã biết trước kia, Mộ Cẩm Cẩm trước kia đã treo cổ tự sát, mà ta, là một Mộ Cẩm Cẩm khác, ta đến từ thế kỷ hai mươi mốt, so với người tại triều đại này thì được coi là người tương lai, bởi vì gặp một số vấn đề ngoài ý muốn nên linh hồn của ta bị đưa đến trong cơ thể của Mộ Cẩm Cẩm này, nhưng tư tưởng thì lại không thuộc về Mộ Cẩm Cẩm này...”

Nàng mien man nói một tràng, vừa ngẩng đầu, thấy trên gương mặt tuấn tú của Tây Môn Liệt Phong tất cả đều là đùa cợt cười lạnh.

“Trẫm không hiểu, người trăm phương ngàn kế lập ra một câu chuyện hoang đường như vậy, rốt cuộc mục đích phía sau là gì?”

“Lập? Tất cả những lời ta nói đều là sự thật, người rốt cuộc có hay không năng lực phân tích a.” Cẩm Cẩm thật là mau bị người nam nhân này làm cho tức chết. “Được rồi, nếu như người không hiểu được những lời

ta vừa nói, vậy thì ta chỉ muốn nói ngắn gọn đơn giản một câu là ta không muốn tiếp tục làm phi tử của người nữa.”

Cổ nhân chính là cổ nhân, cho dù là một hoàng đế, tư tưởng cũng không thể khai mở ra thêm được.

“Người quả nhiên là một nữ nhân không để trầm vào mắt, thật quá to gan.”

“Người cũng là nam nhân đầu tiên mà ta gặp được, không biết nói đạo lý!”

Tây Môn Liệt Phong đột nhiên vung bàn tay to lên, khí phách cầm chiếc cầm non mềm của nàng, cũng đem khuôn mặt tuần mỹ điêu khắc như tượng của mình tới gần Mộ Cẩm Cẩm.” Mặc dù trầm biết phi tử trong hậu cung sẽ tận dụng mọi khả năng cùng thủ đoạn để được tới gần bên người trầm, nhưng là loại người như người lấy lui làm tiến thì là lần đầu tiên trầm gặp được, Cẩm phi, trầm bội phục người đã vận dụng hết tâm tư để khiến cho trầm chú ý tới người, chỉ bất quá...”

Lực đạo hấn nắm cầm nàng tăng thêm vài phần,” Trầm không thích loại nữ nhân tâm cơ quá thâm sâu, cho nên, loại kịch hoang đường ngu xuẩn này từ nay về sau tốt nhất là không nên diễn lại trước mặt trầm có biết hay không?”

24. Chương 24: Khinh Thường (4)

“Uy..”

“Ở trong cung, bất kỳ một nữ nhân nào nhìn thấy trầm cũng sẽ đều phải thực hiện nghi lễ quỳ lạy, hơn nữa còn phải tự xưng là nô tỳ hoặc thần thiếp, nếu không muốn bị trách phạt, lần sau khi gặp lại trầm thì hãy nên nhớ những lời trầm vừa nói, nếu không...” Hấn lạnh lùng cười một tiếng, “Trầm sẽ làm cho người biết được kết quả của sự ngỗ nghịch sẽ khiến cho người ta đau đến không muốn sống cỡ nào.”

Mộ Cẩm Cẩm bị những lời nói cùng vẻ mặt của hấn dọa cho cả người phát run, siết chặt quả đấm nhỏ thật muốn tương một phát lên cái khuôn mặt tuần mỹ đến bức người kia của hấn.

Tên hoàng đế ác ma chết tiệt này!

“Báo—“

Trong lúc này một thị vệ đã vội vàng chạy tới quỳ rạp xuống đất,” Hoàng thượng, Chu đại nhân cùng các đại thần đang ở điện Dưỡng Tâm, chờ hoàng thượng tới để thương lượng với sứ giả của Tây phương đến Dạ Sát hoàng triều về nghi thức tiến cống.”

Tây Môn Liệt Phong không thèm liếc đến tên thị vệ đang quỳ bên chân một cái, quay đầu lại, hấn nhìn thoáng qua Mộ Cẩm Cẩm bằng ánh mắt cảnh cáo.

“Nhớ lần sau khi nhìn thấy trầm, chú ý cách ăn mặc của người.” Hấn quét mắt nhìn trang phục kỳ dị của nàng từ trên xuống dưới một cái, xoay người, Tây môn Liệt Phong mang theo một cỗ cuồng vọng trở lại trong kiệu.

Mộ Cẩm Cẩm mắt thấy cỡ kiệu cách mình ngày càng xa, nàng giận đến dùng sức đạp mạnh chân mình vài cái.

Hoàng đế thôi! Hoàng đế chết tiệt!

Nói cái gì mà tuồng kịch? Cái gì mà nàng muốn câu dẫn sự chú ý của hấn? Còn nói trang phục của nàng kỳ dị? Hấn thật đúng là một tên đáng ghét!

“Quý phi nương nương tha mạng a, nô tỳ không dám tái phạm lần nữa!”

“Đánh mạnh vào cho ta! Đánh chết con nha đầu chết tiệt kia đi!”

Trong hậu hoa viên, Mộ Cẩm Cẩm đang cùng Thu Nguyệt chuẩn bị ra ngoài chơi thả diều, không nghĩ tới lại nghe thấy một tràng tiếng cười rửa như vậy, nàng tò mò tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, rốt cục cũng thấy cách đó không xa, Nguyệt quý phi ngồi ngay ngắn trên ghế xung quanh là thái giám cùng cung nữ, trên mặt đất có một thiếu nữ mười mấy tuổi nằm úp sấp, làn váy bị vén lên, hai thái giám thì đang gờ đại côn* (cây gậy to) thi hành trượng hình.

Cô bé đang bị đánh không ngừng khóc lớn, cái miệng cùng rất nhiều địa phương khác đã bị gậy đánh cho tóa cả máu tươi.

Nguyệt quý phi hết lần này đến lần khác ngồi nhàn nhã trên ghế cao thưởng trà, khuôn mặt miệt thị nhìn cung nữ phía dưới bị đánh đến sắp tắt thở.

“Đánh tiếp cho ta! Khi nào chịu khai thì mới được dừng tay.”

“Quý phi nương nương, nô tỳ thật sự không có trộm châu sai, van xin quý phi nương nương minh xét...”

“Hừ! Trên đời này có tiểu thân (người trộm đồ) nào lại đi thừa nhận mình trộm đồ, người đồ tiện nô tài lá gan thật đúng là rất lớn, ngay cả trang sức của bốn cung cũng dám trộm, nếu như chuyện này đến tai Hoàng thượng, tiện nhân như ngươi sợ rằng có mười cái đầu cũng không đủ đền tội, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh, đánh chết cho ta!”

25. Chương 25: Khinh Thường (5)

Một tiếng nói nũng nịu vang lên, thái giám hai bên lại vung đại côn lên đánh trên người tiểu cung nữ, Mộ Cẩm Cẩm không thể đứng yên một chỗ mà nhìn được nữa vừa định muốn xông lên phía trước, Thu Nguyệt bên cạnh vội cầm túm ống tay áo của nàng.

“Không nên a tiểu thư, Nguyệt quý phi là nhân vật chúng ta không thể chọc vào được.”

“Tránh ra...”

“Tiểu thư...”

Mộ Cẩm Cẩm vung tay gạt Thu Nguyệt ngăn trở vọt lên phía trước.” Dừng hết tất cả lại cho ta.”

Một tiếng quát to của nàng, làm cho không khí hiện trường bỗng nhiên trở lên im lặng, Nguyệt quý phi đang ngồi ngay ngắn trên ghế uống trà lưỡi biếng nở ra một nụ cười xinh đẹp chào đón người vừa xuất hiện trước mặt mình.

“A, nguyên lai là Cẩm phi trên đại điện dám cả gan chọc giận mặt rồng nha, là ngọn gió nào đưa ngươi đến đây nơi của ta vậy?”

“Ngươi phải hay không có hai mặt?” Mộ Cẩm Cẩm lạnh lùng cười một tiếng,” Theo ta được biết, hậu hoa viên này là nơi công cộng, trên dưới hoàng cung bất cứ người nào cũng đều có quyền đem chân dẫm trên đất ở nơi này, không biết Nguyệt quý phi từ khi nào thì đem nơi này trở thành tài sản tư nhân của mình mà chiếm đoạt, xem ra những ngày gần đây ta quả thực quá mức không cập nhật tin tức rồi đúng không?”

Lời vừa nói ra, làm cho Nguyệt quý phi đang bưng tách trà sắc mặt ngưng trọng, hai mắt phát lạnh, nàng cảm tức Mộ Cẩm Cẩm trước mặt mặc dù không trang điểm hay dùng bất kỳ trang sức nào nhưng vẫn mỹ lệ chói mắt.

“Ở trong hậu cung này, không có người nào dám dùng thái độ như thế nói chuyện với bốn cung, Cẩm phi, nhân cô hội tâm tình của bốn cung còn không gọi là quá kém, ngươi nên lập tức rút ngay khuất mắt ta, nếu không...”

“Nếu không như thế nào?” Mộ Cẩm Cẩm làm một bộ dáng không sợ hãi, hai tay khoanh trước ngực khiêu khích cười lạnh một tiếng,” Ngươi dám làm thịt ta sao?”

“Người...” Nguyệt quý phi bị bộ dáng của nàng làm cho tức giận từ trên ghế đứng lên,” Cho đến bây giờ hoàng thượng mặc dù không có phong hậu, nhưng là trước trong hậu cung thân phận cao nhất vẫn là bốn cung, Cẩm phi, khó có thể nghĩ người công khai khiêu chiến với quyền uy của bốn cung sao?”

“Không dám không dám.” Mộ Cẩm Cẩm cười tà hai tiếng,” Đã sớm nghe nói hiện tại vị trí đứng đầu trong hậu cung là Nguyệt quý phi, cho nên ngài là một người rất vĩ đại lại chí cao vô tư còn có quyền thế cùng địa vị, thân là một tần phi nhỏ nhoi ta làm sao lại dám khiêu chiến với quyền uy của ngài, chỉ bất quá...”

Nàng dùng tay chỉ chỉ tiểu cung nữ đang hấp hối gục trên mặt đất,” Nàng vẫn còn là một tiểu hài tử, lại vận dụng loại cực hình cực kỳ bi thảm này, một khi nàng chịu đựng không được mà thiệt mạng, không biết Nguyệt quý phi sẽ phải hưởng hoàng thượng giải thích như thế nào?”

“Hừ! Con tiểu tiện nhân này trộm trâm ngọc của bốn cung, cho dù ta có đánh chết nó, cũng là trừng phạt đúng tội.”

26. Chương 26: Khinh Thường (6)

“Quý phi nương nương, nô tỳ thật sự không có trộm trâm ngọc của người...” Tiếng nói pha lẫn tiếng khóc truyền tới từ trong miệng tiểu cung nữ gục trên mặt đất.

“Lớn mật, người còn dám nói sáo, người đâu, tiếp tục đánh cho ta!”

“Khoan đã!” Mộ Cẩm Cẩm quát lên một tiếng,” Nguyệt quý phi, cho dù người muốn định tội một người, ít nhất cũng nên lấy chứng cứ để có thể thuyết phục người khác căn cứ vào đó mà thuận theo, còn đằng này chỉ bằng một mặt người nói tiểu cung nữ này trộm đồ của người, một lý do quá mức mơ hồ, huống chi cho dù nàng nếu thật trộm đồ của người, chỉ cần đánh một trận, mắng mấy câu cũng là xong việc, còn nếu như liên quan đến mạng người, quý phi không sợ trong hậu cung truyền ra tin người coi mạng người như cỏ rác sao?”

“Người...”

“Những lời ta nói là sự thật, muốn để cho chúng phi tần trong hậu cung tin phục người, chơi đùa quá mức hằn không coi là bản lĩnh thật sự, chỉ bởi vì một món đồ trang sức mà đem một cung nữ đánh bán sống bán chết, chỉ có thể chứng minh Nguyệt quý phi là một mụ la sát lòng dạ độc ác!”

“Mộ Cẩm Cẩm, người thật to gan lớn mật...”

“Đúng, ta dĩ nhiên biết lá gan của mình khá lớn, ta cũng biết Nguyệt quý phi ước gì có thể đem ta đây lột da mà ăn thịt, các vị, nếu như ta bất hạnh bị người khác mưu sát, mọi người có thể trực tiếp đem mọi hoài nghi quăng lên trên đầu Nguyệt quý phi vĩ đại của chúng ta...”

Lời nói của nàng làm cho cung nữ cùng thái giám ở đây sợ đến vội vàng cúi đầu, Nguyệt quý phi thì bị bộ dáng của nàng làm cho giận đến cả người phát run.

“Chuyện ngày hôm nay người tốt nhất nhớ kỹ cho ta!” Nói xong, nàng trợn mắt đe dọa nhìn tiểu cung nữ gục trên mặt đất một cái, nhưng ngay sau đó thì dẫn người của mình bực tức rời đi.

Kể hết lần này tới lần khác làm cho người ta tức đến chết Mộ Cẩm Cẩm đứng một bên thuận tiện lấy hai tay xoa xoa hai gò má.

“Nguyệt quý phi vĩ đại của ta, cung nữ này bị người ra đòn hiểm, chờ nàng lớn lên, nếu như tương lai không lâu nàng bất hạnh mất tích, hoặc là ở miệng giếng cạn nước không cẩn thận phát hiện được thi thể của nàng, ta cũng dễ dàng phỏng đoán đến chủ nhân hại chết nàng chính là Nguyệt quý phi người nha.”

Lời nói của nàng khiến cho Nguyệt quý phi càng tức giận bước đi càng nhanh hơn.

Thu Nguyệt vô cùng khiếp sợ nhìn chằm chằm bộ dáng điêu ngoa ác liệt của Mộ Cẩm Cẩm,” Tiểu thư, em xác định ngày chết của người rất nhanh liền tới rồi.”

“Xin hãy chỉ giáo?” Mộ Cẩm Cẩm miệng cười đến mang tai hỏi.

“Tiểu thư đắc tội tới Nguyệt quý phi, ai cũng biết Nguyệt quý phi trên dưới trong triều rất có thể lực, trong hậu cung, là người duy nhất được hoàng đế triệu thị tẩm vượt quá hơn mười lần, hơn nữa còn được phong danh hiệu Nguyệt quý phi, phụ thân của nàng Chu Bách Xuyên cũng là Tể tướng đương triều của Đại Sát hoàng triều, có thể nói thể lực của Chu gia rất lớn chỉ dưới một người mà trên vạn người.”

27. Chương 27: Khinh Thường (7)

“Cho nên...” Mộ Cẩm Cẩm quay đầu liếc xéo Thu Nguyệt một cái, “Ta phải biết điều một chút hướng thể lực ác man này cúi đầu sao?”

“tiểu thư nha...”

Mộ Cẩm Cẩm không để ý đến Thu Nguyệt một bên lầu bầu nói, nàng đem tiểu cung nữ bị đánh gần chết gục trên mặt đất đỡ lên, “Thu Nguyệt, mau tới hỗ trợ.”

Bị gọi đến tên Thu Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng, cũng giúp đỡ nâng cung nữ bị đả thương đỡ đến Cẩm Tú cung xúc thuốc chữa thương.

Về sau, Mộ Cẩm Cẩm mới biết được cung nữ bị đánh này nguyên lai là thiếp thân thị nữ bên cạnh Nguyệt quý phi tên là Đông Tuyết, có một buổi sáng sau khi thức dậy, Nguyệt quý phi đột nhiên phát hiện trâm ngọc cài tóc không thấy, cho nên ánh mắt hoài nghi rơi xuống trên người Đông Tuyết.

Đông Tuyết đáng thương vô tội bị chủ tử của nàng đánh cho chết đi sống lại, sứt nửa thì bỏ mạng dưới gậy gộc.

Mặc dù sớm biết cung đình hiểm ác, nhưng nàng lại không nghĩ tới trong cái bóng tối đó lại có tình cảnh như thế.

Xem ra, nàng nên nhanh chóng rời khỏi vùng đất thị phi này.

Trong điện Dưỡng Tâm—

Tây Môn Liệt Phong ngồi ở trên ghế rồng (ngai vàng) nhẹ nhàng lật xem tấu chương của các tỉnh huyện trình lên, trong đầu lơ đãng hiện lên một dáng người thanh tú động lòng người, nàng cột tóc thành một cái đuôi sam thật dài, trên khuôn mặt trắng noãn tỏa ra ánh sáng mê người, nữ nhân khác thời điểm nhìn thấy hẳn sẽ hiện ra ánh mắt cung kính cùng cầu xin được yêu mến chiều chuộng, nhưng còn cái nha đầu kia...

Chân mày khẽ nhíu lại, Tây Môn Liệt Phong tự trách mình thế nhưng không giải thích được hẳn lại vắng vẻ Cẩm phi kia những ba năm, bất quá nữ nhân kia gần đây hành động cứ chỉ đúng là quái dị đến mức làm cho hẳn không nhìn rõ được chân tướng sự việc, ba năm, một người thật có thể thay đổi nhiều như vậy sao? Có lẽ nàng đang chủ tâm diễn trò cho hẳn nhìn?

Quá nhiều nghi vấn, làm đầu óc Tây Môn Liệt Phong trở lên có chút mê loạn, lấy lại tinh thần, hẳn mới phát hiện tấu chương vừa cầm trên tay vẫn còn đang dừng lại ở trang đầu tiên.

Xem ra bởi vì nữ nhân kia, hẳn đã thất thần thật, lắc đầu cười lạnh mấy tiếng, hẳn tiếp tục xem tấu chương trong tay, nhưng nhìn chữ viết lại càng ngày càng thấy mơ hồ, gương mặt xinh đẹp thanh thuần giống như quỷ mị của Mộ Cẩm Cẩm giống như đang dần hiện ra trong tấu chương.

“Tiểu đức tử, bây giờ là giờ nào?” Rốt cục để tấu chương xuống, Tây Môn Liệt Phong nhẹ nhàng vuốt vuốt mi tâm có chút đau nhức của mình.

“Khởi bẩm hoàng thượng, bây giờ là giờ Mùi một khắc.”

Im lặng trong chốc lát, hẳn đột nhiên đứng thẳng dậy, “Bãi giá đi Cẩm Tú cung.” Nói xong, hẳn nghênh ngang rời đi, Tiểu Đức Tử đi phía sau thì khuôn mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, trời ạ! Hoàng thượng đây bị làm

sao vậy?

28. Chương 28: Hấp Dẫn (1)

“Đông Tuyết đáng thương, bị đánh cho thành cái dạng sổ dờ chết dờ như thế kia, còn phải đi rửa chân nấu cơm cho người ta, đầu năm nay nữ nhân nô tỳ thật là không có địa vị, nếu như ta là Đông Tuyết, nhất định sẽ ở trong cơm của ả bỏ thêm ít cát đất, khi đem nước rửa chân sẽ thêm a-xít sun-phu-rít, còn phải đem răn hổ mang để lên giường của ả...”

“Ông trời của em, nhờ cậy người không nên lại đi gây chuyện sinh sự, nếu quả thật chọc giận Nguyệt quý phi, như vậy cuộc sống trong cung tương lai của chúng ta nhất định sẽ rất là thâm hiểm.”

Thu Nguyệt tận tâm hết sức đem gọt sạch một trái táo đưa tới trước mặt Mộ Cẩm Cẩm,” Tiểu thư, ăn trái cây cho bớt giận.”

“Tốt, nếu trong cung không sống được, ta liền mang theo em đi ra khỏi cung vân du tứ hải, xông xáo giang hồ.” Vừa nói, Mộ Cẩm Cẩm vừa dùng lực cắn xuống trái táo một miếng,” Ừ, táo thật ngọt!”

“Vân du tứ hải? Xông xáo giang hồ?” Thu Nguyệt giống như nghe được tin tức lớn.

“Đúng vậy!” Nàng dùng sức gặm đầu, “ Ở trong hoàng cung này giống như một phòng giam lớn, mỗi ngày sinh tồn ở chỗ này, ta cảm giác mình giống như sắp thở không ra hơi, cho nên ta quyết định tương lai không xa, sẽ mang theo người rời cung trốn đi, chúng ta làm một đôi nữ hiệp giang hồ vui vẻ, sau đó cướp của người giàu chia cho người nghèo, trừng phạt kẻ làm việc ác, đến một ngày nào đó, đại danh của chúng ta có thể còn được lưu lại sử sách nha.”

Mộ Cẩm Cẩm đang vì mình có suy nghĩ to lớn cao cả như vậy không nhin được mà tự ủng hộ một phen.

Còn Thu Nguyệt thì đang bị bộ dáng của tiểu thư dọa cho gần chết.

“Trời ạ! Tiểu thư thoát nhìn bề ngoài người khỏe mạnh nhưng bên trong giống như có chút vấn đề, người một khi bước vào cửa hậu cung, trên thân thể liền dán lên một dấu hiệu vô hình là người của hoàng đế, giống như người một cô nương khi đã có thân phận như vậy đừng nói là vân du tứ hải, đến việc xuất cung một lần để được nhìn thế giới bên ngoài cũng là một loại yêu cầu xa vời.”

“A... Người không đề cập tới cái hoàng đế chết tiệt kia làm ta thiếu chút nữa đem tên khốn đó quên mất, rõ ràng bộ dạng mới hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, lại đi giả vờ làm ra một bộ thần thái ông cụ non, đúng là ghê tởm... Cái tên kia lại còn nói ta câu dẫn hấn, có lầm hay không, hoàng đế triều đại này hình như có chút khuynh hướng tự luyện, ngô...”

Lời Cẩm Cẩm vừa mới nói được một nửa, miệng đã bị Thu Nguyệt dùng tay che hết, thuận tiện, Thu Nguyệt còn cẩn thận nhìn quanh mọi nơi mấy lần.

“Tiểu thư, em van cầu người, miệng hạ thủ lưu tình a, bốn chữ “hoàng đế chết tiệt” kia nếu như truyền tới tai hoàng thượng, người và em cho dù có mười cái đầu cũng không đủ để cho hấn chém.”

29. Chương 29: Hấp Dẫn (2)

“Tại sao phải thế?” Cẩm Cẩm bất ngờ gạt tay nhỏ bé của Thu Nguyệt ra,” Ta chính là nhìn thấy nam nhân chết tiệt kia liền khó chịu, bên cạnh có nhiều lão bà như vậy, cứ sao cứ phải khư khư giữ thêm ta, tên hoàng đế thói tha này chính là một tên chết tiệt không biết nói đạo lý.”

“Trẫm vì sao không cảm giác được mình là một tên chết tiệt không biết nói đạo lý vậy?”

Đang trong lúc Mộ Cẩm Cẩm miệng không có gì ngăn cản kêu to, trước cửa Cẩm Tú cung xuất hiện một thanh âm xa lạ, Mộ Cẩm Cẩm cùng Thu Nguyệt đồng thời nhìn qua, chỉ thấy bộ dáng anh tuấn gầy gầy của Tây Môn Liệt Phong như thần tiên ngạo nghễ đứng thẳng ở trước cửa, khuôn mặt của hắn mặc dù trẻ tuổi, nhưng hiện tại trên khuôn mặt anh tuấn của hắn nhanh chóng bao phủ một lớp uy nghiêm khí thế khiến cho người ta bị ép tới cơ hồ không thở nổi.

Nhìn thấy người, Thu Nguyệt nhất thời bị làm cho sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

“Nô nô nô... Nô tỳ thỉnh an hoàng... Hoàng thượng...” Trời ạ! Lần này chết chắc! Tiểu thư nàng vừa mới nói những lời kia hoàng thượng hẳn là đã nghe thấy hết đi, đầu của nàng...

Mộ Cẩm Cẩm hai chân vắt chéo bất cần đời ngồi trên ghế mãnh liệt ăn trái táo làm như không nhìn thấy nam tử anh tuấn đang đứng trước cửa.

Thật là mụ nội nó buồn cười, tiểu hoàng đế này vô luận nhìn từ bất kỳ góc độ nào cũng đẹp trai đến mức kinh người như vậy, nếu như hắn già xấu một chút, thì mỗi lần gặp hắn trong lòng nàng cũng sẽ không trở nên mất thăng bằng.

“Cẩm phi lớn mật, thấy Hoàng thượng vì sao không quỳ?” Thân là tổng quản thái giám nội cung Tiểu Đức Tử giận quát một tiếng.

Mộ Cẩm Cẩm tức giận trợn mắt nhìn Tiểu Đức Tử một cái, sau đó không tình nguyện đứng lên cầm chiếc khăn tăn trên bàn, hai chân khê cong, một giây đồng hồ sau liền dừng thẳng,” Mộ đại tiểu thư ta đã thấy Hoàng Thượng, Hoàng thượng vĩ đại anh minh thần võ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tây Môn Liệt Phong vừa buồn cười vừa thấy tức giận khi nghe nàng lần này khen tặng đối trá đến cực điểm, bước vào bên trong phòng, hắn ngồi trên ghế cúi đầu nhìn Thu Nguyệt đang bị dọa cho sợ gần chết.

“Các người lui xuống trước đi.”

“Thưa vâng!” Thu Nguyệt cả người vẫn không ngừng run rẩy như cũ cùng Tiểu Đức Tử khom người rời đi khỏi phòng, còn cẩn thận liếc mắt nhìn bộ dáng bất tuân của Mộ Cẩm Cẩm.

“Nếu như trẫm nhớ không lầm, trước đây vài ngày đã cảnh cáo nàng, nhìn thấy trẫm, nếu như ngay cả lễ nghi tối thiểu cũng làm không được, trẫm sẽ trách phạt nàng thật nặng, chẳng lẽ Cẩm phi lại có chủ tâm muốn chọc giận tới trẫm sao?”

“Phanh!” Mộ Cẩm Cẩm đặt mông ngồi vào ghế đối diện với hắn hơn nữa còn mang khuôn mặt nhỏ nhắn để sát về phía Tây Môn Liệt Phong.

30. Chương 30: Hấp Dẫn (3)

“Hoàng thượng, người đã cảm thấy ta là một cô nương không thể dạy bảo được, tại sao không dứt khoát đem ta trục xuất khỏi ra khỏi cửa cung?” Nàng nháy nháy mắt bày ra một nụ cười mê chết người, “Dù sao người nhìn ta cũng thấy không vừa mắt, ta cũng không vậy không thích ở lại trong hoàng cung buồn chết người này, không bằng mọi người thành toàn cho nhau, như vậy thì người đi đường quan của người, còn ta thì đi cầu độc mộc của ta!”

Nhìn nàng đột nhiên kẻ sát vào mặt mình, Tây Môn Liệt Phong phát hiện tâm mình trong nháy mắt bỗng cảm thấy rung động, không thể phủ nhận tiểu nữ nhân này khiến cho người ta gặp một lần liền không thể quên được, chỉ là Mộ Cẩm Cẩm như vậy, so với Mộ Cẩm Cẩm hắn đã gặp trước kia ba năm ở trên mặt đã có thêm vài tia mê hoặc lòng người.

Giơ bàn tay to lên, hấn theo bản năng xoa chiếc ằm non mềm của nàng,” Ở lại trong hoàng cung có cái gì không tốt, trẫm không hiểu nàng vì sao lại nằm lần bảy lượt muốn rời khỏi bên người trẫm...”

“Ta không phải đã nói rồi sao, Mộ Cẩm Cẩm hiện tại người nhìn thấy không phải là Mộ Cẩm Cẩm trước kia người biết, hơn nữa...”

Lời của nàng vừa mới nói được một nửa, đã thấy trên gương mặt tuần mỹ của Tây Môn Liệt Phong trước mắt dần hiện ra vẻ lạnh lùng, Mộ Cẩm Cẩm không nhìn được giờ giờ hai cánh tay lên.

“Thôi, có giải thích thêm nữa với người cũng là uống công.” Nàng thu hồi thân thể, thuận tay đem trái táo ở trên bàn đã ăn một nửa lên tiếp tục cắn.

“Bất quá trẫm vẫn cảm thấy rất kỳ quái, vào ngày sinh của trẫm lần trước, nàng luôn miệng nói Nguyệt quý phi là cái loại người này ở trên khảo nghiệm cái gì sẽ chỉ chọn lưu lại nước mũi mà không phải... Không phải là cái gì?”

“Khảo nghiệm trong lòng, sẽ chỉ chọn lưu lại nước mũi mà không phải là nữ nhân rất thối.” Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên phun cười một tiếng.

“Tại sao?”

“Đây cũng là một khảo nghiệm trong lòng rất thú vị nha.” Tâm phòng bị của Cẩm Cẩm đã bị hấn làm cho chạy mất sạch không còn lưu lại một dấu vết, nàng đem ghế của mình đến đối diện với hấn,” Vấn đề chính là—nếu như nhất định phải vì nam nhân mình thích mà uống một loại thuốc, người sẽ chọn loại nào, thứ nhất, uống một lần sẽ đánh một cái rắm để ngừng tác dụng của thuốc; thứ hai, uống một lần sẽ chảy lưu lại nước mũi rồi cũng ngừng tác dụng của thuốc, dĩ nhiên, nữ nhân nếu lựa chọn phương án một rất thối, chứng minh nàng sẽ làm mọi việc để tướng công mình vui vẻ, hơn nữa mỗi ngày trôi qua sẽ vì người nhà mà tạo ra rất nhiều điều vui sướng, mặc dù tính cách có chút mơ hồ, bất quá ở bên cạnh tướng công khiến người thương yêu của mình vui vẻ thật là một thê tử tốt nga, mà nữ nhân lựa chọn lưu lại nước mũi...”

Mộ Cẩm Cẩm thuận tay đem quả cam trên bàn lên ưu nhã bóc vỏ ra,” Là nữ nhân tuy bề ngoài mặt thì rậm rạp nghe theo lời của tướng công mình, nhưng lại hết sức âm hiểm, hơn nữa còn rất thích ở sau lưng lấy việc hãm hại người khác làm thú vui, hoành hành ngang dọc, nữ nhân như vậy đúng ra rất hiếm ác.”

31. Chương 31: Hấp Dẫn (4)

“Như vậy, nàng sẽ chọn lưu nước mũi hay là thú vị lắm?” Hấn cố nén cười hỏi.

“Đương nhiên là thú vị lắm!” Cẩm Cẩm đem trái cam đã bóc vỏ hết tùy ý lấy một mũi, hướng giữa không trung ném lên, đợi đến khi múi cam rơi xuống, nàng rất buống bình dùng miệng vừa vụn đón.

“Người nghĩ thử xem a, nếu như lựa chọn thú vị lắm, chỉ có thể ở trong không khí ngửi được một cổ mùi vị thối thối, tuy nhiên nó cũng sẽ ảnh hưởng một chút đến hình tượng của mình trong lòng tướng công, còn nếu một khi đổi thành lưu nước mũi, cho dù đối phương lớn lên có thanh tú mỹ miều bao nhiêu, trên miệng treo hai cái lỗ nước mũi rỗng rỗng, cho dù ai nhìn thấy được cũng cảm thấy rất ghê tởm, như vậy còn muốn ăn sao.”

Nàng vừa nói vừa ăn, một chút cũng không cảm thấy bởi vì chủ đề mình vừa nói mà sinh ra cảm giác ác tâm.

Tây Môn Liệt Phong phát hiện mình hiện tại rất muốn bật cười, khuôn mặt tuần tú cố gắng đè nén, không để cho tiếng cười bộc phát ra từ miệng mình.

“Khụ khụ! Nếu như đối phương uống xong không ngừng có mùi thối, nếu vậy thì còn muốn uống sao.” Hấn phát hiện mình lại có thể cùng nữ nhân đàm luận chủ đề như thế này.

“Làm sao có? Có cái rắm kêu rất là to, nhưng là cũng có cái rắm buồn bực không phát ra tiếng mà chỉ có mùi...”

“Ha ha ha...” Tây Môn Liệt Phong rốt cục không thể ức chế được nữa mà cười lớn ra tiếng, “Thú vị! Thú vị! Nàng phan tích quả nhiên rất thú vị.”

“Đây là căn cứ theo chứng minh của rất nhiều chuyên gia, cái khảo nghiệm trong lòng này là siêu cấp chuẩn nha.” Mộ Cẩm Cẩm có chút mê muội nhìn hắn nở nụ cười, không nghĩ tới bộ dáng hắn cười lên so với cái lúc làm mặt nghiêm lạnh lại có sức hút mê người như vậy, kỳ quái! Lòng của nàng tại sao giống như nai con nhảy loạn hết cả lên vậy?

Cầm múi cam cuối cùng trong tay ném lên giữa không trung, nàng vừa muốn mở miệng đón lấy, không ngờ Tây Môn Liệt Phong vào ngay lúc này lại nhanh hơn nàng một bước đem múi cam ngậm vào miệng.

“Uy, làm sao ngươi có thể ăn trộm đồ của ta?” Hai tay bám trên cái eo thon nhỏ, Cẩm Cẩm làm ra một bộ dáng ác phụ hung dữ.

Ưu nhã nhai miếng cam trong miệng, Tây Môn Liệt Phong cười cười nghĩ đến phải trừng phạt tiểu du côn này, “Trong cung này bất kỳ một vật nào cũng đều thuộc về trẫm, đừng nói là một quả cam, ngay đến cả Cẩm phi nàng...”

Cánh tay dài nhấc lên, hắn một tay đem Mộ Cẩm Cẩm ngồi lên trên đùi của mình, khuôn mặt tuần tú khẽ cúi xuống, môi tà tà giơ lên, “Nàng không phải cũng giống như được quy trong các thức phẩm thuộc về trẫm hay sao?”

“Triều đại này của các ngươi không phải nói nam nữ thụ thụ bất thân ư, huống chi... Ta đã quyết định sẽ dùng hết mọi biện pháp để cho ngươi bỏ ta, sau đó tính toán đi ra ngoài vân du tứ hải, xông xáo giang hồ, cho nên...” Bị hắn ôm trong ngực, Mộ Cẩm Cẩm cố gắng thoát khỏi vòng tay của hắn, “Uy, buông tay của ngươi ra khỏi người ta...”

32. Chương 32: Làm Trách (1)

Đôi mày nhéo lại, nghe được nữ nhân này còn muốn rời bỏ khỏi hắn mà đi, một cỗ tức giận làm cho bàn tay đang ôm nàng gia tăng thêm mấy phần lực đạo.

“Xem ra nàng tựa hồ chưa hiểu ra được lập trường của mình bây giờ, nàng là nữ nhân của trẫm! Sự thật này nàng không thể chối bỏ được, Cẩm nhi...” Hắn khêu gợi ở bên tai nàng giọng nói trầm thấp gọi, khiến cho Mộ Cẩm Cẩm cả người run lên.

“Nếu như phục tùng trẫm, có lẽ, trẫm sẽ làm cho danh phận của nàng tăng thêm mấy bậc.”

“Điều này luôn luôn không phải là nguyên tắc làm người của ta, nếu như trái lương tâm đi làm chuyện mình không muốn làm để đi mưu cầu những thứ danh phận nhằm chán cực độ kia, hoàng thượng cho là Mộ Cẩm Cẩm ta có thể làm được, như vậy ta thật bất hạnh nói cho người biết, người nhìn lầm người!”

Mộ Cẩm Cẩm—“ Trên mặt của hắn nhanh chóng lộ ra vẻ giận dữ.”

“Giữa phu thê vốn nên là tương kính yêu thương lẫn nhau, tư tưởng của ta luôn là không có thêm chi chi nhánh nhánh trong quan hệ hai người, người là hoàng đế cao cao tại thượng, người là lão đại của mọi người nên có thể ra lệnh cho tất cả mọi người phải tuân theo người, phải làm vừa lòng người, nhưng là ta bất đồng, ta là người của tương lai, tư tưởng cùng lo-gích hoàn toàn dừng lại ở thế kỷ hai mươi mốt, có lẽ người nghe không hiểu ta rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng mà ta vẫn cứ nói, Mộ Cẩm Cẩm ta sẽ không vì vinh hoa phú quý mà đi nhượng bộ bất cứ người nào.”

Nghe thêm những lời đại nghịch bất đạo này lần nữa, Tây Môn Liệt Phong tức giận đứng lên, “Rất tốt, nàng mặc dù phản kháng, bất quá trẫm sẽ không để ý mà nói cho nàng một tiếng, mỗi người cũng đều có

một giới hạn nhất định, nếu nàng lại không biết phân biệt, ngoan cố chống cự, Cầm phi, kết quả nàng chỉ có thể là bị trầm vĩnh viễn cô lập.”

Sau khi nói những lời này xong, hắn giậm đến phát tay áo rời đi, nhìn bóng lưng dứt khoát lãnh khốc của hắn, Mộ Cầm Cầm phát hiện tâm mình thế nhưng không tự chủ được mà cảm thấy cực khó chịu.

Nàng đây rốt cuộc là bị làm sao?

Tây Môn Liệt Phong hắn đi rồi! Thối hoàng đế đi rồi!

Mộ Cầm Cầm nhàm chán ngồi ở bên ao sen hừ nhẹ mấy câu nỉu lấy cánh hoa trong tay từng mảnh từng mảnh ném vào trong hồ nước.

Cái gì mà làm ra bộ uy phong lãnh khốc, tự mình là hoàng đế liền rất giỏi ư, lại dùng cái loại thái độ này uy hiếp nàng.

Càng nghĩ càng thấy tức, trong lòng của nàng cảm thấy rất khó chịu, nơi xa, truyền đến thanh âm của mấy nữ tử cười hì hì, Mộ Cầm Cầm đang nhéo cánh hoa men theo thanh âm mà nhìn lại, nguyên lai là Nguyệt quý phi, phía sau nàng còn có mấy phi tần đi theo vượt mông ngựa, sáu bảy mỹ nhân mặc hoa phục lòe loẹt đang từ xa tiến lại gần, bất quá khi nhìn thấy nàng lại trưng ra bộ dáng ôn nhu kiên cường, thật làm cho người ta nhìn thấy phiền.

33. Chương 33: Làm Trách (3)

Những nữ nhân này tư thái thật đúng là đủ khoa trương, bước đi thì ảo lả, cười thì rõ ràng là rất giả tạo, còn bày ra bộ dáng thanh tao quý phái, nhất là ả quý phi kia...

Nha đầu Đông Tuyết đáng thương ở bên cạnh nàng ta, sau đợt trước nàng có nhìn thấy được vài lần, trên mặt không phải bị thương, thì cả người đều có dấu vết xanh tím, hiển nhiên là bị vị quý phi kia cố ý trả thù, loại nữ nhân này thật hẳn là phải chịu giáo huấn thật gay gắt.

Mắt to vừa chuyển, Mộ Cầm Cầm ngồi bên cạnh ao trên khuôn mặt liền hiện lên nụ cười xấu xa đen tối, chuyển thân một cái, nàng tránh thoát tầm mắt của Nguyệt quý phi, len lén đến nấp sau rừng cây.

Nguyệt quý phi đang đi cùng các phi tần khác làm bộ thần thái cao ngạo, mười ngón tay nhỏ và dài nhẹ nhàng vuốt vuốt hai lọn tóc mai bên tai.

“Nghe nói ngày hôm qua Hoàng thượng phái người tuyên Lệ phi đến tẩm cung của người thị tẩm, xem ra khẩu vị gần đây của hoàng thượng chúng ta tựa hồ trở nên có chút kỳ quái rồi.”

“Nguyệt quý phi người chớ đa tâm, Hoàng thượng gọi thần thiếp đến tẩm cung của người chẳng qua là hỏi thăm nghi thức của phụ thân thiếp ở Đông Tấn nước Du, chứ không có ý tứ gì khác.” Cô gái bị gọi là Lệ phi hạ thấp người, trong lúc nói biểu lộ có chút khấn trương sợ hãi.

“A?” Nguyệt quý phi nghiêng đầu, trên môi hiện lên một tia cười lạnh, “Thật chẳng qua chỉ là đàm luận chuyện công sự đơn giản như vậy?”

“Thần thiếp không dám nói dối người Nguyệt quý phi.”

“Lệ phi, năm đó mọi người cùng nhau vào cung, nếu như không có ta nói giúp người vài câu thì hoàng thượng cũng sẽ không đem ánh mắt rơi vào trên người của người, lại càng không có danh phận Lệ phi nương nương ngày hôm nay, cho nên...”

“Nguyệt quý phi xin người yên tâm, thần thiếp tự biết dung mạo cùng tài văn chương của mình không so sánh được với Nguyệt quý phi, huống chi, ở trong hậu cung này, cũng không ai dám cùng Nguyệt quý phi

tranh thủ tình cảm, thần thiếp chỉ mong có thể an an ổn ổn ở lại trong hậu cung làm một Lệ phi nho nhỏ này là đã thấy hài lòng lắm rồi.”

“Biết như vậy là tốt.” Nguyệt quý phi quay đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên tất cả đều là bộ dạng ích kỷ, nàng cùng mấy tần phi ưu nhã đi lại bên cạnh bờ ao sen, trong ao yên lặng thỉnh thoảng có mấy con chim nhỏ xinh đẹp bay qua.

Đột nhiên, có một cánh tay dầm nước đang dần dần hiện ra từ trong ao, thấy thế, Nguyệt quý phi đang đi ngơ ngác dừng lại một chút, khi nàng tận mắt thấy cánh tay kia từ từ mở rộng nhô lên cao, nàng bị làm cho sợ đến hoa dung thất sắc.

“Quý! Có quý!” Nàng lùi lại mấy bước, tay phải run rẩy chỉ vào trong ao, chúng phi tần cũng theo tiếng nói mà nhìn lại.

Liên thấy một cánh tay trắng non mịn đang dần dần từ trong ao vươn ra, ngay sau đó, là đỉnh đầu tóc tai bù xù cũng dần dần hiện lên mặt nước, khuôn mặt bị một đầu tóc đen nhánh che phủ hết, mọi người không thể nhìn ra được là ai, chỉ thấy một cái đầu tròn đen thùi lù.

34. Chương 34: Làm Trách (3)

“Nguyệt quý phi... Nguyệt quý phi...”

Cái đầu trong ao chậm rãi hướng về phía bọn họ, thanh âm khàn giọng giống như quỷ mị kêu ra.

“Nguyệt quý phi, ta chết rất thê thảm, đền mạng cho ta... Người đền mạng cho ta...”

“A... Có quý! Có quý a!”

Khuôn mặt mới vừa còn bá đạo phách lối của Nguyệt quý phi phút chốc bị dọa cho xoay người bỏ chạy lấy người.

“Phanh!” Vấp chân một cái, nàng nặng nề té ngã trên mặt đất, cái trán trắng nõn bị đụng vào một tảng đá bén nhọn, máu tươi trong nháy mắt chảy ra khắp mặt cùng trên cổ.

“Trời ạ! Nguyệt quý phi...” Chúng phi tần bị làm cho sợ đến mức cổ họng nghẹn không phát ra được tiếng nào.

Còn cái đầu tròn tròn đen đen ở trong ao kia thì hết lần này tới lần khác hướng về phía bọn họ kêu ai oán.

“Đền mạng cho tôi... Đền mạng cho tôi...”

Hiện trường bao trùm một không khí kinh hoàng hoảng loạn, các phi tần thì bị dọa cho chạy chốn tứ phía, Tây Môn Liệt Phong đang ngồi trong kiệu đi qua liền nghe được thanh âm vô cùng huyền ảo, khi hắn đi tới nơi đây, chỉ thấy Nguyệt quý phi khuôn mặt đầy máu đang kêu la khóc lóc, mà trong ao...

Trời ạ! Chỉ thấy một cái đầu đen thui, không nhìn rõ được khuôn mặt.

“Hoàng thượng...” Chúng phi tần sau khi nhìn thấy được Tây Môn Liệt Phong liền bị dọa cho sợ đến cuống quýt ngã quỵ ra đầy đất, còn Mộ Cẩm Cẩm đang ở trong nước kia vào lúc này đột nhiên đưa tay gạt bỏ hết tóc dài đen che mặt hét về phía đằng sau ót.

Nhìn thấy được bộ dạng Nguyệt quý phi té lăn trên mặt đất như chó gặm cỏ, nàng nhin không được phá lên cười ha ha.

“Dây! Tại sao lại có người nhát gan đến mức độ này, ban ngày ban mặt làm gì có chuyện ma quái a, xem ra Nguyệt quý phi vĩ đại của chúng ta trong lòng chính là có quỷ, ha ha ha...”

“Mộ Cẩm Cẩm, lại là người?” Nguyệt quý phi vừa đau vừa giận sau khi nhìn thấy Tây Môn Liệt Phong xuất hiện liền vừa khóc vừa náo la hét hấn phải đứng ra vì mình làm chủ.

Tây Môn Liệt Phong cau mày, thật muốn đem Mộ Cẩm Cẩm đang hoan hỉ vì chuyện mình vừa gây ra kia treo ngược lên đánh một trận thật nặng, nữ nhân này có phải hay không đã làm ra chuyện vượt quá mức.

“Đi lên!” Hướng về phía Mộ Cẩm Cẩm trong ao, hần quát một tiếng chói tai.

“Không lên!” Mộ Cẩm Cẩm trong nước đang tận hứng vì thành tựu mình làm được mới không ngốc mà lên, nếu lên, nam nhân này nhất định dùng thân phận Hoàng thượng để trách phạt nàng, dù sao có thể trốn được lúc nào thì trốn lúc đó.

“Mộ Cẩm Cẩm!” Thật không ngờ tới, trên cõi đời này lại có nữ nhân to gan như vậy,” Đi lên cho trầm, có nghe hay không.”

“Nghe được, nhưng ta sẽ không nghe theo lời ngươi, có bản lĩnh ngươi bỏ ta đi.” Nàng còn trừng ra một bộ dáng rung đùi đắc ý khiêu khích hần.

35. Chương 35: Làm Trách (4)

“Có ai không, ngay lập tức đi xuống đem nữ nhân cả gan làm loạn này lên cho trầm.” Ra lệnh một tiếng, mấy thái giám rồi rít xấn tay áo chuẩn bị đi xuống hồ, thấy thế Mộ Cẩm Cẩm bị làm cho sợ đến mức mãnh liệt quay người lại, giống như một mỹ nhân ngư hướng phía bờ bên kia bơi đi.

“Ôi!” Bởi vì dùng sức quá lớn, đùi phải va vào một cành cây lớn, đau đến không thở ra hơi!

Nàng ở trong ao quơ quơ tay mấy cái, nhưng là khí lực ở đùi phải không còn giống như một khối chì nặng mãnh liệt kéo thân thể nàng xuống.

“Cứu...” Thân thể nho nhỏ của nàng dần chìm xuống, cả người liền lâm vào trong hồ.

Tây Môn Liệt Phong đang đứng bên cạnh ao chờ đợi chuẩn bị dẩy đỡ nàng một trận, chân mày khẽ nhíu chặt lại.” Cẩm phi... Cẩm phi... Mộ Cẩm Cẩm... Cẩm nhi...”

Thanh âm của hần lúc bắt đầu thì cường hần dần dần thì biến thành lo lắng, đến cuối cùng hần phát hiện trái tim của mình như đang sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không đợi thái giám nhảy xuống, hần đột nhiên phi thân xuống hồ, nhảy vào trong nước bắt đầu tìm kiếm thân ảnh của Mộ Cẩm Cẩm, trong nháy mắt hần đã nhìn thấy nàng đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng đang nhanh chóng chìm xuống dưới, Tây Môn Liệt Phong dùng hết sức bơi nhanh về phía nàng, đưa cánh tay dài qua hần chặn ngang đem nàng ôm vào trong ngực của mình.”

Trong nước—

Mộ Cẩm Cẩm liên tiếp bị uống mấy ngụm nước ao kinh ngạc nhìn nam tử tuấn mỹ đang ôm chặt lấy mình, hần có một đầu tóc dài đen nhánh phiêu động trong nước như một loại tơ lụa thượng hạng, thật là đẹp! Thật là một người đàn ông rất đẹp... (Ying: bà này chết đến nơi mà vẫn còn háo sắc -_-)

“Ừ ừ...” Nàng lại vừa liên tiếp uống thêm mấy ngụm nước nữa trong ao.

Thời điểm khi Tây Môn Liệt Phong ôm nàng lên mặt nước, nàng mới phát hiện thì ra khoảng cách giữa hai người lại gần nhau đến như vậy.

Nàng kịch liệt thở hào hển, ánh mắt tản ra nhìn mỹ nam đồ mờ mờ vừa nổi lên mặt nước, mà cánh tay Tây Môn Liệt Phong ôm nàng toàn thân đang ướt đầm nước, cảm nhận ngay được thân thể mềm mại nhạy cảm của nàng, còn muốn tận tay sờ lên mỗi tấc da thịt đó

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng hơn thế nữa là ánh mắt trong như nước hồ thu không mang một chút tạp chất khiến hần không thể kháng cự lại sự mê hoặc này.

Nữ nhân này thật là đẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương lại những giọt nước nhỏ giọt, hai cánh môi hồng hồng mê người giống như quỷ dị hư vô câu dẫn mỗi tế bào trên thân thể của hần.

Đáng chết! Hắn ôm nàng, đồng thời, hắn cũng rất muốn nàng!

Hai người ở trong ao tư thái mập mờ, khiến cho Nguyệt quý phi còn đang chật vật ngã sấp trên mặt đất ghen tỵ mạnh liệt, trong suy nghĩ của nàng một nam nhân hoàn mỹ có quyền và địa vị như Tây Môn Liệt Phong lại có thể dùng loại ánh mắt này mà nhìn Mộ Cẩm Cẩm.

36. Chương 36: Làm Trách (5)

Loại ánh mắt này, tại sao chưa một lần nhìn qua trên người nàng?

“Hoàng thượng...” Một tiếng gọi nũng nịu, Nguyệt quý phi hóa thân thành một con cừu nhỏ đáng thương không ai cứu giúp,” Ngài nhất định phải vì thần thiếp làm chủ, Cẩm phi nàng khi dễ thần thiếp, ô ô ô...”

“Uy, người ta chẳng qua là cùng người đùa vui một chút thôi, ai biết người lại bị hù dọa đến mức như vậy a...”

Mộ Cẩm Cẩm liên tiếp nói sạo, lời vừa ra khỏi miệng liền gặp phải cái nhìn bén nhọn chăm chăm của Tây Môn Liệt Phong.

“Nàng gây họa chẳng lẽ còn chưa thấy đủ sao? Thật là một nữ nhân thiếu dạy dỗ.” Hắn đáy lòng đè nén không biết là tức giận hay là cảm xúc lo lắng, ôm Mộ Cẩm Cẩm bơi về phía bờ ao sen, khi hai chân Mộ Cẩm Cẩm vừa chạm lên mặt đất, trên đùi liền truyền đến cảm giác đau nhói.

Trọng tâm không vững, đang trong lúc nàng thiếu chút nữa thì té trên mặt đất Tây Môn Liệt Phong liền mất nhanh tay lẹ ôm lấy thân thể mềm mại của nàng.

“Chân của ta đau quá...” Ngắc khuôn mặt nhỏ nhắn lên, phát ra thanh âm tội nghiệp.

Hắn tức giận nhìn chăm chăm vào tiểu nữ nhân ôm trước ngực, nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi trên mặt đất, bàn tay to giữ chặt đùi nàng lại sau đó thì bóp nhẹ vài cái, Mộ Cẩm Cẩm vốn đang cau mày vì đau bỗng nhiên hai chân thử hoạt động lại không còn cảm giác thấy đau nữa.

“Di? Đã không còn đau nữa rồi, wow! Người thật là lợi hại nha...”

“Người đâu, đem nữ nhân này đến phòng chứa củi cho trảm!” Mộ Cẩm Cẩm đang trong trạng thái hưng phấn muốn cảm tạ hắn một phen thì Tây Môn Liệt Phong đã đứng thẳng lên gương mặt tuấn tú bất chợt trở nên lạnh lùng, hắn cúi đầu nhìn chăm chăm vào Mộ Cẩm Cẩm đang ngồi ngay bên cạnh chân mình.

“Cứu nàng không có nghĩa là đã tha cho nàng, cả hậu cung này, không có một người nào cũng như không có một nữ nhân nào lớn mặt giống như nàng, Mộ Cẩm Cẩm, nàng làm trảm quá thất vọng rồi.” Hắn tức giận xoay người, phủ tay áo cảm tức nhìn mọi người.” Mặt khác, không có sự đồng ý của trẫm, ai cũng không được phép đưa đồ ăn cho nàng, trẫm hôm nay phải giáo huấn nữ nhân không biết trời cao đất rộng này một chút, hừ!” Lời vừa nói xong, hắn vừa giận xoay người rời đi.

“Uy! Người thôi hoàng đế này lại đối xử với vợ tàn bạo, tại sao phải nhốt ta? Tại sao không cho ta ăn?” Mắt thấy Tây Môn Liệt Phong càng ngày càng đi xa, Mộ Cẩm Cẩm giống như hải tử đang làm nũng ngồi dưới đất siết chặt hai tay thành quả đấm nhỏ.

Nguyệt quý phi đầu bị thương mặt chảy đầy máu không nhìn được mà lạnh lùng cười một tiếng, nhưng là không qua được vài khắc, lông mày nhỏ nhắn liền nhíu lại.

Có cái gì không đúng a! Nàng thân là phi tử được hoàng thượng cưng chiều nhất, lại phải chịu thương tổn lớn như vậy mà hoàng thượng đến liếc mắt một cái cũng không giành cho nàng, hơn nữa... Hắn trừng phạt Mộ Cẩm Cẩm, có phải hay không có chút vô cùng nhỏ rồi?

37. Chương 37: Làm Trách (6)

Ăn thật no! Đồ ăn cũng rất là nhiều!

Bị giam ở phòng chứa củi, Mộ Cẩm Cẩm trong phòng đi lại vài vòng để tiêu hóa thức ăn dư thừa trong dạ dày, không nghĩ tới nàng ở trong hậu cung lại có duyên với nhiều người như vậy.

Mặc dù tên man tử Tây Môn Liệt Phong kia làm trò trước mặt mọi người phạt nàng không cho phép được ăn cái gì, nhưng là những cung nữ thái giám trong hậu cung đã từng bị Nguyệt quý phi khi dễ thừa dịp màn đêm buông xuống cũng tận lực mà len lén đem các loại mỹ vị đưa đến phòng chứa củi, ngay cả hai tiểu thái giám bên cạnh hoàng thượng chịu trách nhiệm trông chừng nàng đối với sự việc này cũng là nhắm một con mắt mở một con mắt.

Bởi vậy có thể thấy được, Nguyệt quý phi thường ngày ở trong cung không được ưa chuộng cỡ nào.

Bất quá, nàng ăn thật no thật ngon a, theo tình hình như thế này, buổi tối chỉ sợ rằng không có cách nào ngủ được.

“Theo nha—“

Thời điểm Mộ Cẩm Cẩm đang chống hai tay vào eo mảnh liệt xoay vòng trong phòng thì cửa phòng chứa củi đột nhiên bị người dùng sức đẩy ra, mà cái người tiến vào lại là người mà nàng không thể tưởng được Tây Môn Liệt Phong, hai thái giám canh giữ ở cửa không biết đã mất tích từ lúc nào, gió mát xuyên thấu qua cửa phòng thổi vào, làm cho toàn thân nàng không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Mà điều nàng trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, trong tay Tây Môn Liệt Phong còn cầm theo rất nhiều mỹ vị ngon miệng, chỉ bất quá...

Mộ Cẩm Cẩm đã no đến chướng bụng giờ phút này nhìn thấy đồ ăn, trong dạ dày liền khó chịu muốn ói.

Tên nam nhân ngoan cố này, hẳn không phải là phát hiện lương tâm đầy chứ?

“Thật là một nữ nhân không biết lễ phép, mỗi lần gặp trăm cũng không thấy nàng thi lễ quỳ lạy.”

Nhìn thấy hắn, Mộ Cẩm Cẩm cảm thấy có một cổ ủy khuất cùng chua xót từ cổ họng dâng lên, không nghĩ đến xú nam nhân này lại quyết đem nàng nhốt vào phòng chứa củi.

“Người tại sao lại tới đây? Sẽ không phải là tới để chê cười ta chứ?” Hừ! Hoàng đế thì có gì đặc biệt hơn người, nàng mới không sợ hắn đâu.

“Đúng vậy a, thuận tiện tới thăm người một chút xem có bị chết đói hay không.” Quay lại đóng kín cửa, hắn đi vào bên trong phòng, phòng chứa củi dơ dáy bẩn thỉu đến một chỗ đặt chân sạch sẽ cũng không có, nhìn nàng bộ dáng hằm hừ, khuôn mặt hắn liền làm bộ uy nghiêm lạnh lùng.

“Làm sao? Đối với sự trừng phạt của trăm tỏ vẻ bất mãn?”

“Không dám! Ngài là hoàng đế đại nhân so với mặt trời mặt trăng sao sáng còn cao quý hơn, ta chỉ là một con kiến hôi nhỏ bé không đáng kể, có thể nhận được sự trừng phạt của ngài như vậy Mộ Cẩm Cẩm ta hẳn là phải quang vinh cao hứng!”

38. Chương 38: Làm Trách (7)

Vùng vằng một phen, làm cho Tây Môn Liệt Phong không khỏi nhíu nhíu chân mày,” Thì ra nữ nhân các nàng quả nhiên đều thích mang thù.” Đi tới bên cạnh nàng, hắn đem nàng kéo đến trước mặt mình,” Đùng tức giận, biết nàng đói bụng suốt một ngày, trước ăn một chút gì đó rồi lại cùng trăm tức giận không được sao?”

“Không ăn!” Mộ Cẩm Cẩm quật cường nghiêng đầu sang chỗ khác, nàng mới không chịu cùng tên man tử này thỏa hiệp đâu, bất quá, đáy lòng tựa hồ có chút không tức giận, kỳ quái, ít nhất mười phút đồng hồ trước nàng còn đang khinh bỉ hắn đến tận mặt trắng a.

“Cẩm nhi!” Cúi đầu trách cứ, gương mặt tuần tú trở bên càng nghiêm nghị,” Nàng muốn kháng chỉ bất tuân sao? Trẫm muốn nàng phải ăn.”

“Ta nói ta không muốn ăn! Còn có...” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn từ trước ngực hắn lên,” Lúc người gọi người ta là Cẩm Nhi, tự nhiên có cảm giác là lạ.”

“Đứa ngốc, cho dù trẫm có tức giận rất muốn đem nàng ra treo ngược lên đánh một trận thì nàng cũng vẫn là phi tử của trẫm, nữ nhân của trẫm, Cẩm nhi của trẫm a.”

Ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng lắm, tại sao mình lại trở nên như vậy, ba lần bốn lượt nhần nhịn tiểu nữ nhân này, buổi sáng sau khi trừng phạt nàng xong, hắn một lòng thủy chung không yên tĩnh được, hắn liều mạng muốn dùng tấu chương cùng công sự để ngăn cản tâm tình tưởng niệm nàng, nhưng là trong đầu lại vẫn không ngừng hiện lên khuôn mặt khả ái bốc đồng của nàng.

Đến ban đêm, lòng nhớ thương nàng lại càng ngày càng khó ức chế, cuối cùng, dưới đáy lòng hắn rốt cuộc hướng nàng đầu hàng.

Sợ nàng đói bụng, hắn cố ý phân phó ngự thiện phòng làm một chút đồ ăn mới mẻ đưa tới cho nàng, không nghĩ đến nha đầu này lại can đảm không nhận tấm chân tình của hắn.

Nghe được thanh âm tràn đầy từ tính của hắn, Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên cảm giác được tim mình giống như nai con đi loạn, hắn tại sao lại đối tốt với nàng như vậy? Chẳng lẽ tên man tử này lại muốn dùng âm mưu quỷ kế gì với nàng?

Hoặc là... Hắn đã biết được nàng len lén ăn hết đồ ăn sau lưng hắn, cho nên cố ý ép nàng lại tiếp tục ăn, tốt nhất là khiến nàng ăn đến chống đỡ không được mà chết vì bội thực! Xem đi! Nam nhân này quả nhiên đủ ác liệt, ngay cả loại chiêu tổn hại như thế này mà cũng nghĩ ra.

“Ta thật ăn không vô, đói bụng suốt một ngày, đến bây giờ trong dạ dày giống như có hỏa thiêu, lửa đốt dường như rất khó chịu, ôi dạ dày của ta a...” Mày liễu khê nhần lại, Cẩm Cẩm giả bộ thống khổ vẽ mặt khó nhìn, nàng nửa thì lay động thân thể, nửa thì lấy tay ôm ở phần dạ dày,” Xem ra hoàng thượng đối với ta trừng phạt đúng là đã khiến cho ta bắt đầu đau đến không muốn sống nữa...”

Hừ! Người muốn chơi với ta, ta liền cùng chơi với người, diễn trò ai mà không thể diễn?

Nhìn bộ dáng của nàng làm cho Tây Môn Liệt Phong không nhìn được mà bắt đầu lo lắng, hắn bỏ cặp lồng đựng thức ăn trong tay ra, khẩn trương đem Cẩm Cẩm ôm vào trong ngực của mình,” Cẩm nhi, dạ dày thật rất khó chịu sao? Mau nói cho trẫm biết đau như thế nào? Có nghiêm trọng không?”

39. Chương 39: Làm Trách (8)

“Dĩ nhiên!” Nàng rất khuyếch đại dùng sức gật đầu,” Vốn là người ta buổi sáng cũng chưa có ăn cái gì, tiếp theo người lại muốn trừng phạt ta, làm cho ta đói bụng dạ dày cũng sắp teo lại, bây giờ chỉ nhìn thấy đồ ăn liền nghĩ muốn ói, ô ô ô... Ta nghĩ ta nhất định sắp chết...”

Vừa nói, nàng còn liều mạng từ khóe mắt cố nặn ra hai giọt nước mắt.

Thấy thế, Tây Môn Liệt Phong cúi xuống đem nàng ôm lấy, hắn một hơi lao ra khỏi phòng chứa chũi, Tiểu Đức Tử vừa nhìn thấy trên mặt liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc bất khả tư nghị.

“Hoàng... Hoàng thượng...”

“Lập tức truyền tất cả thái y trong cung đến tẩm cung của trẫm.” Khẩu khí của hắn tất cả đều tràn ngập lo lắng.

Tiểu Đức Tử kinh ngạc một hồi lâu.

“Cầu nô tài, còn đứng ở nơi đó làm gì, nhanh đi truyền thái y, người điếc sao?” Tiếng rống giận từ trong miệng Tây môn Liệt Phong truyền ra, làm cho Tiểu Đức Tử sợ đến hai chân cơ hồ muốn nhũn ra.

“Thưa vâng! Nô tài lập tức đi ngay.”

Mộ Cẩm Cẩm vốn định chơi một chút không có nghĩ tới nam nhân này lại thành thật như vậy, bất quá... Nằm ở trong lòng ngực của hắn cảm giác thật sự là rất tốt a, hai cánh tay của hắn rất có lực, bộ ngực của hắn cũng rất cứng rắn, trên người hắn tỏa ra hơi thở phái nam rất mê người...

Hắn cứ ôm nàng như vậy, lao thẳng vào trong một tấm cung xa hoa.

“Không... không cần khoa trương như vậy chứ, huống chi ta... Ta chỉ đau bụng mà thôi...”

“Nữ nhân ngọc, đau bụng cũng có thể dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng nàng không biết sao?” Hắn nhẹ nhàng đem nàng đặt lên trên long sàng mềm mại, bàn tay to xoa xoa vị trí dạ dày của nàng,” Bây giờ có dễ chịu chút nào không?”

“Có... Đã đỡ hơn một chút.” Mộ Cẩm Cẩm cứng ngắc tùy ý để hắn mềm nhẹ vuốt ve, xem ra, nàng tựa hồ đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nam nhân này cũng không có ác liệt như trong tưởng tượng của nàng như vậy, vẻ quan tâm trên khuôn mặt hắn cũng không giống là đang giả vờ.

Đang trong thời điểm đầu óc nàng loạn thành một đoàn, thì một đám thái y đã từ bên ngoài tràn vào...

“Chúng vi thần tham kiến...”

“Được rồi, không cần đa lễ, lập tức tới trị liệu cho Cẩm phi.”

“Uy! Không cần... Thật ra thì ta cũng không có nghiêm trọng như vậy... Uy...”

Mộ Cẩm Cẩm liều mạng muốn lui về sau, Tây môn Liệt Phong hết lần này đến lần khác bắt nàng trở lại,” Còn phản kháng nữa, trẫm liền phán nàng tội khi quân!” Hắn cố ý nghiêm mặt,” Biết điều một chút nằm xuống, để thái y bắt mạch cho nàng...”

40. Chương 40: Làm Trách (9)

“Nhưng là... Ta đột nhiên cảm thấy dạ dày không phải là rất đau đớn như trước, cho nên... Sẽ không phải phiền toái đến nhiều bá bà như vậy nữa...” Buồn bực! Nếu quả thực để thái y bắt mạch kiểm tra thì sẽ biết dạ dày nàng căn bản không có bệnh... Ông trời a!

“Cẩm nhi, nàng muốn chọc cho trẫm tức giận sao?”

“Người đừng có sinh khí có được hay không.” Thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Cuối cùng, Mộ Cẩm Cẩm chỉ có thể tùy ý để một đám thái giám đông sờ tây sờ, một hồi lắc đầu, một hồi than thở, làm cho Tây Môn Liệt Phong từ đầu tới đuôi đều cảm thấy rất khản trương, mà Mộ Cẩm Cẩm thì vọt mạnh thái y nháy mắt, cảnh cáo bọn họ tốt nhất không nên nói bậy bạ.

Nhưng là...

“Quái dị! Mạch tượng này thật là quái dị, Cẩm phi nương nương thể chất hiện tại rất tốt, theo như mạch đập, nương nương chẳng qua là do ăn quá nhiều mà thôi.”

“Ăn quá nhiều?” Tây Môn Liệt Phong tiếng nói đề cao lên vài bậc.

“Đúng vậy...Thưa hoàng thượng, có thể là buổi tối Cẩm phi nương nương đã ăn quá nhiều thức ăn, cho nên dẫn đến hiện tượng không tiêu hóa hết, trị liệu bệnh này có hai phương pháp, một là người có thể dùng thuốc, hai là hoàng thượng người có thể lấy kim châm vào ngón tay cái của Cẩm phi nương nương, sau đó thì nặn ra một chút máu là có thể khiến cho tiêu hóa trở lại bình thường.”

Thời điểm thái y đang nói, Mộ Cẩm Cẩm còn rất không có tiền đồ mà ợ to hai cái.

Thấy thế, Tây Môn Liệt Phong liền hung hăng mà nhìn chăm chăm nàng, biết rõ chính mình làm việc trái lương tâm, Mộ Cẩm Cẩm thu nhỏ hai bờ vai tính toán giả bộ ngu đi.

“Tốt lắm, các người đều lui ra đi.” Lạnh lùng ra lệnh một câu, chúng thái y khom người lui ra ngoài.

Bên trong phòng hiện tại chỉ còn lại hai người, Tây Môn Liệt Phong tuần dung gương cảm buông thổng liếc xéo bộ dáng làm sai chuyện của nàng.

“Nàng có lời gì muốn nói với trẫm sao?”

“Ha hả!” Mộ Cẩm Cẩm giả bộ ngu cười cười hai tiếng, thuận tiện lộ ra hai hàm răng trắng.

“Cẩm nhi!” Thanh âm uy nghiêm trầm thấp, lộ ra mấy phần không được phản kháng.

“Hoàng... Hoàng thượng, những thái y kia đều không nói hươu nói vượn...”

“Rất tốt, trẫm đây liền phái người đi thăm dò chân tướng sự tình, nếu như để trẫm biết được nô tài nào to gan dám kháng chỉ sau lưng trẫm len lén mang đồ ăn cho nàng, nàng có thể tùy tiện tưởng tượng, những nô tài kia sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào.”

Nữ nhân này lại dám lừa gạt hử! Nàng thật là to gan lớn mật.

“Hoàng thượng đang nói cái gì, ta nghe một chút cũng không hiểu...”

“Tiểu Đức Tử...”

41. Chương 41: Làm Trách (10)

“Chờ một chút!” Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên nửa ngồi nửa quỳ trên giường lớn bắt được ống tay áo Tây Môn Liệt Phong, “Ta nhận, tất cả ta đều nhận.” Bị buộc bắt đắc dĩ, nàng chỉ có thể nhận tội.

“Nói như vậy, nàng thật sau lưng trẫm ăn nhiều đồ ăn như vậy?”

Mộ Cẩm Cẩm cẩn thận gật đầu, “Cho nên người ngàn vạn lần không nên trách tội những cung nữ thái giám kia, bọn họ cũng là rất đáng thương...”

“Hừ! Dám cầu nô tài kia dám kháng chỉ bất tuân, coi quyền uy của trẫm là không khí sao?”

“Hoàng thượng xin bớt giận, nếu như người muốn trừng phạt, liền... liền hướng về một mình ta là được.” Nàng bưng bình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một đôi tay nhỏ bé nắm tại trên vành tai, hai con mắt tròn vo lộ ra linh khí.

Nhìn thấy nàng như vậy, Tây Môn Liệt Phong không nhịn được mà cười một tiếng, không biết tại sao, cái tiểu nữ nhân này mặc dù tùy hứng, nhưng là hửn đối với nàng cũng không cách nào mà tức giận được.

Ngồi vào bên giường, hân nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, thuận tay hửn dùng lực gõ vào trán nàng một cái.

“Lần này trẫm dạy dỗ nàng phải nhớ, nếu như tái phạm, lần sau sẽ phạt nặng hơn.” Hửn uy hiếp dùng bàn tay to phủ hướng miệng nàng, “Nếu như nàng không muốn bị đánh cho cái miệng nở hoa.”

Núp trong lồng ngực của hửn, Mộ Cẩm Cẩm mặc dù bị cảnh cáo thêm một lần nữa nhưng là... Loại được nuông chiều, được thương yêu, có cảm giác được quan tâm lại khiến cho lòng nàng dâng lên một trận ầm ập.

Nam nhân này tuy khí phách nhưng cũng mang theo nhiều ôn nhu, thâm trầm nhưng lại rất hiểu lòng người, khó trách hậu cung nhiều Tần phi như vậy sẽ đối với hửn xua như xua vệt, ngay cả nàng cũng không kìm lòng được...

Mộ Cẩm Cẩm a Mộ Cẩm Cẩm, người rút cuộc là đang suy nghĩ cái gì?

Cuộc sống cổ đại trong cung đình này sẽ không phải là con đường lựa chọn tốt nhất cho người, cục diện cùng với chúng nữ tử tranh thủ tình cảm cũng để cho nàng thấy trơ trẽn, một quân vương ưu tú như vậy, hẳn lại có thể đem ánh mắt yêu thương dừng lại trên người của người được bao lâu?

Lý trí! Như lũ quét hướng nàng đánh tới, nhưng sâu trong nội tâm khó có thể ức chế tình cảm, cuối cùng vẫn là đánh bại lý trí suy nghĩ.

Cứ phóng túng mình một lần như vậy không được sao? Chỉ sợ chỉ có lần này...

42. Chương 42: Sứ Thần Ngoại Quốc (1)

Hoàng triều Dạ Sát là một quốc gia rộng lớn có lịch sử vài trăm năm, sư tổ Tây Môn Phi suất lĩnh thiên quân vạn mã trải qua nhiều năm tháng chinh chiến liên tục, rốt cục thắng được địa vị bá chủ thiên hạ, lưu truyền đến đời Tây Môn Liệt Phong, trên dưới cả nước đều đang trong giai đoạn hòa bình phồn vinh.

Tây Môn Liệt Phong từ nhỏ đã tư chất hơn người, năm mười bốn tuổi đã được kế vị ngai vàng, kinh nghiệm nhiều năm tham chính cùng với đầu óc thông minh cơ trí, đã tạo cho hoàng triều Dạ Sát có một đời minh quân.

Rất nhiều nước nhỏ xung quanh vì muốn được Dạ Sát hoàng triều che chở, cơ hồ hàng năm đều sẽ đến Dạ Sát hoàng triều mà tiến cống, tại một quốc gia Phương Tây xa xôi, sau khi nghe nói Dạ Sát hoàng triều là một quốc gia phồn vinh thịnh vượng liền rít phách sứ thần tới đây để học tập lễ nghi văn hóa.

Giờ khắc này, bên trong Càn thanh cung rực rỡ sắc màu, văn võ bá quan khấn chương đứng ở hai bên, mấy sứ thần phương Tây ăn mặc quái dị cùng với một đầu tóc vàng óng vô cùng lễ phéo đứng ở giữa trung tâm đại điện, bên cạnh là đại thần phiên dịch gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, bởi vì... Mấy vị sứ thần phương Tây này nói tiếng hẳn nghe hoàn toàn không hiểu.

Tây Môn Liệt Phong ngồi trên chánh điện thì gấp rút chân mày nổi lên, trong đám sứ thần phương Tây hình như có một vị hiểu được lời bọn họ vừa nói, ở trong quốc gia này tựa hồ không ai có thể nghe hiểu được tiếng nói của bọn họ.

“Hoàng... Hoàng đế bệ hạ...” Người kia đột nhiên mở miệng, nói một câu tiếng trung vô cùng không tiêu chuẩn, “Ta... Ta là...”

Kế tiếp, những lời tiếp theo của hắn không có người nào nghe hiểu được, trên dưới cả triều cùng lâm vào trạng thái ngượng ngùng.

“Người nói các người đến từ đế quốc Frankish, tên của người là An Đức Liệt?”

Ngoài Càn Thanh cung, một nữ tử mặc bộ váy áo đỏ tuyệt mỹ thông dong mà ưu nhã chậm rãi tới gần cửa đại điện, các đại thần bao gồm cả Tây Môn Liệt Phong đều hết sức khiếp sợ nhìn cảnh tượng thanh tú trước mắt, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, trong miệng nàng còn đang nói tiếng giống như tiếng của các sứ thần, hơn nữa còn nói lưu loát khiến người khác không thể tin được.

“Cầm Nhi...”

Tây Môn Liệt Phong có chút kinh ngạc vừa muốn đứng dậy, chỉ thấy bộ dáng thông dong của Mộ Cầm Cầm trên mặt nở nụ cười hướng các sứ thần phương Tây hơi vướn vướn cầm, sau đó không biết nàng nói một hơi những tiếng gì mà các sứ thần vốn trên khuôn mặt có chút buồn bực nhất thời cười thật to.

Trên dưới trong đại điện, chúng thần tử không khỏi lộ ra vẻ kinh dị, một phi tần nhỏ nhỏ như thế nào lại có thể khiến cho các sứ thần phương Tây vui vẻ như thế?

“Hoàng thượng, vị An Đức Liệt tiên sinh này nói, hắn muốn tiến cử một số khoa học kỹ thuật của đế quốc Frankish cho Dạ Sát hoàng triều, bao gồm cách nhuộm vải vóc, làm máy móc công cơ giới... Ngoài ra, bởi

vì bọn họ cảm thấy Dạ Sát hoàng triều chúng ta đất rộng lại màu mỡ, rất có tiềm lực phát triển, cho nên muốn cùng chúng ta hợp tác.”

“A?” Bị vẻ mặt khôn khéo cùng thật tình của Mộ Cẩm Cẩm làm cho có chút mờ mịt, lông mày Tây Môn Liệt Phong chau lên, “Máy móc công cơ giới là cái gì?”

43. Chương 43: Sứ Thần Ngoại Quốc (2)

“Máy móc công cơ giới chính là...” Mộ Cẩm Cẩm suy nghĩ một chút, “Tỷ như quốc gia chúng ta muốn xây dựng kiến trúc phòng ốc, nếu như dùng sức người, những thứ đá đất ngói phải nhờ nhân lực để giải quyết, nếu sau khi chúng ta đã có thể chế tạo được máy móc công cơ giới, thì việc xây dựng ở quốc gia chúng ta sẽ tiết kiệm được sức người sức của rất nhiều.”

“Nói cách khác, những kỹ thuật này đối với Dạ Sát hoàng triều mà nói, là vô hại hữu lợi rồi phải không?”

Mộ Cẩm Cẩm thật tình gật đầu, “Muốn Dạ Sát hoàng triều chân chính phồn vinh thịnh vượng, sẽ phải không ngừng tiếp nhận các kỹ thuật tiên tiến của nước khác để có thể càng ngày càng cường đại hơn.”

Mới vừa ở Cẩm Tú cung, nghe bọn hạ nhân nghị luật rồi rít nói trong cung có mấy nam tử quái vật, cái gì mà tóc vàng mắt xanh là những sinh vật kì quái, lúc nàng còn ở thế kỉ hai mươi một cũng đã thấy qua rất nhiều người ngoại quốc, nhưng sau khi đến cổ đại, nàng chưa từng được thấy qua, cho nên thừa dịp người khác không chú ý, Mộ Cẩm Cẩm liền len lén chạy tới Càn Thanh cung, nghe tiếng bọn họ nói chính là Pháp Văn, nàng âm thầm may mắn thời điểm khi còn học đại học, ngôn ngữ mình chọn học đúng là Pháp Văn, bây giờ thật sự phát huy công dụng.

“Hừ! Thân chỉ là một nữ lưu, địa phương ngươi nên ở phải là tẩm cung của mình mà không phải là trong Càn Thanh cung trang trọng này.”

Đang trong lúc Mộ Cẩm Cẩm âm thầm đắc ý, một đạo thanh âm đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của nàng, theo tiếng nhìn lại, bên trái đại điện, một nam tử mặc bộ quan phục hoa lệ khinh thường nhìn mình, nam nhân này tuổi tác trên dưới nam mười mấy ra vẻ uy nghiêm ý thể mạnh cộng thêm vài tia ngạo mạn.

“Chu đại nhân...”

Tây Môn Liệt Phong vừa muốn mở miệng nói chuyện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Mộ Cẩm Cẩm hiện nên nụ cười lạnh, “Vị lão bá này, nếu như ngươi có thể cùng những vị sứ thần của đế quốc Frankish này nói chuyện, ta dĩ nhiên nguyện ý đem công lao này miễn phí hiến cho ngươi.”

“Lớn mật, ngươi lại dám gọi Tể tướng đương triều là lão bá?”

“Tể tướng đương triều?” Cẩm Cẩm liền giật mình một hồi, ngay sau đó lộ ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, “Nga, thì ra vị lão bá này là phụ thân của người đứng đầu hậu cung Nguyệt quý phi vĩ đại của chúng ta, thất kính thất kính, nếu như sớm biết ngươi cũng là một trong số những nhạc phụ đại nhân của đương kim thánh thượng, thì có nói gì ta cũng phải lưu cho Tể tướng vài phần kính trọng, Nhìn xem! Tiểu nữ tử ta ánh mắt thật vụng về, Hoàng thượng, nếu Chu đại nhân khinh bỉ ta là một nữ lưu, xem ra mấy vị sứ thần của Frankish đành phải để lại cho các người ứng phó rồi.”

Vừa nói, nàng vừa xoay người muốn rời đi, Tây Môn Liệt Phong liền vội vàng gọi để nàng dừng cước bộ lại.

44. Chương 44: Sứ Thần Ngoại Quốc (3)

“Trẫm khi nào thì nói để nàng đi?” Gương mặt tuần tú giương lên,” Ở lại cho trẫm, những tên quan phiên dịch ở đây chỉ biết một chút tiếng Anh, về phần ngôn ngữ của đế quốc Frankish này bọn họ căn bản một chữ cũng không biết, cho nên trẫm muốn nàng ở lại giúp trẫm phiên dịch.”

“Hoàng thượng, ngài có điều không biết, vị Chu đại nhân này nghe nói là phụ thân của Nguyệt quý phi đứng đầu hậu cung chúng ta, ta sợ đắc tội Chu đại nhân từ này về sau ở trong hậu cung sẽ chịu khổ bị Nguyệt quý phi khi dễ, tiểu nữ tử đã rất nhu nhược đáng thương, làm sao dám đi cả gan xúc phạm đến mộ nhà Chu thị cao cao tại thượng a, thần thiếp quả thật là rất sợ.”

Nhìn nàng cố gắng giả bộ đáng tiểu nữ nhân, Tây Môn Liệt Phong không nhịn được mà cười lên, nha đầu này thật đúng là biết diễn trò, theo như hắn biết thì Nguyệt quý phi đã bị nàng hại rất thâm.

Sau khi ho nhẹ một tiếng, hắn làm ra vẻ uy nghiêm,” Cẩm Nhi, nàng ở lại, nếu như ngày sau có ai dám sau lưng trẫm làm khó dễ nàng, nàng cứ nói với trẫm, trẫm sẽ trừng phạt kẻ đó thích đáng.”

“Thật sự?” Nàng xấu xa liếc trông mắt.

“Vua không nói đùa.”

“Nhưng là hoàng thượng...” Tên Chu Bách Xuyên vừa muốn mở miệng liền nhận được ánh mắt vô cùng bén nhọn của Tây Môn Liệt Phong.

“Chu đại nhân, đây là lệnh của trẫm, chẳng lẽ ngài muốn kháng chỉ sao?”

“Vi thần không dám!”

“Vậy thì lui ra cho trẫm!”

Cả bên trong đại điện, chúng đại thần đều không thể tin được hoàng thượng của bọn họ lại vì một phi tần nhỏ bé mà tức giận trách tể tướng đương triều.

Kế tiếp, Mộ Cẩm Cẩm vận dụng kinh nghiệm từ thương nhân thế kỷ hai mươi mốt, vừa làm phiên dịch nói cho Tây Môn Liệt Phong, vận dụng trí tuệ của mình, phát huy tiềm chất cao thủ đàm phán, rất nhanh, nàng sẽ cùng sứ thần đế quốc Frankish hiệp đàm một khoản làm ăn lớn rất có lợi.

Bị tiếng nói hài hước cùng phản ứng nhảy bèn của Mộ Cẩm Cẩm làm cho các sứ thần phương Tây không ngừng cười ha ha, vừa tán thưởng vừa hướng về phía Cẩm Cẩm giơ ngón tay cái lên, vừa không ngừng hướng Tây Môn Liệt Phong mãnh liệt nói một đồng tiếng mà hắn nghe xong căn bản không hiểu được gì.

Tây Môn Liệt Phong không giải thích được liền đem ánh mắt dời về phía Cẩm Cẩm, nàng một bên dùng ngôn ngữ của sứ thần nói chuyện, một bên dùng trung văn giải thích cho Tây Môn Liệt Phong nghe.

“Bọn họ nói người cười được một thể tử vô cùng giỏi, còn nói hoàng đế Dạ Sát hoàng triều quả nhiên là nhân trung chi long (Rồng trong loài người), còn tán dương nữ nhân nước chúng ta là bác học đa tài...”

Mộ Cẩm Cẩm vừa giải thích, sứ thần phương Tây liền mãnh lực gật đầu.

45. Chương 45: Sứ Thần Ngoại Quốc (4)

Nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của nàng tỏa ra ánh dương sáng chói tự đắc, Tây Môn Liệt Phong liền giương khoe môi xinh đẹp lên, trong mắt cũng toát ra mấy phần tán thưởng.

Sau khi bãi triều, Tây Môn Liệt Phong đem Mộ Cẩm Cẩm dẫn tới điện Dưỡng Tâm, hắn thật là trăm triệu lần không nghĩ tới, cái tiểu nữ nhân vốn dĩ không có chút tiếng tăm gì này lại có vẻ cao ngạo tài tình như vậy, xem ra, từ trước đến nay hắn đối với nàng hiểu biết thật sự là quá ít.

“Nói mau, lần này ngươi muốn làm sao cảm tạ ta?” Chân còn chưa bước vào cửa điện Dưỡng Tâm, Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên thoáng cái nhảy đến trước mặt Tây Môn Liệt Phong vương ngón tay non nót chỉ về hướng Tây Môn Liệt Phong,” Ta giúp ngươi một việc lớn như vậy, trong tương lai không xa, quốc khố của Dạ Sát hoàng triều bạc sẽ như nước chảy vào, cho nên...”

Nàng không khách khí vươn một cánh tay ra,” Ngươi phải ban thưởng cho ta biết không?”

Buông lỏng người nhìn nàng đột nhiên vươn cánh tay nhỏ bé ra, hần nhẹn không được mỉm cười:” Nào có người giống như nàng vậy, không có phép tắc quy củ gì cả, lại chủ động hướng ta đòi phần thưởng.”

“Nga, thì ra hoàng thượng Dạ Sát hoàng triều lại là một tên keo kiệt, thế nhưng mà keo kiệt đến trình độ như vậy...”

“Nàng nữ nhân này thật là to gan, ngay cả trẫm cũng dám châm chọc.” Hần giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cái trán của nàng,” Chẳng lẽ nàng không sợ trẫm trong cơn tức giận sẽ phán nàng trọng tội, sau đó thì đem nàng biếm vào lãnh cung sao?” Giả vờ bộ dáng nghiêm nghị, nhưng trong mắt lại không thể che dấu được ý cười nồng đậm.

Nhẹ xoa cái trán có chút đau, Mộ Cẩm Cẩm đi theo sau hần bước vào điện Dưỡng Tâm, một đám cung nữ thái giám rút rít hành lễ, nàng cũng không thích nhiều chuyện phất phất tay nhỏ bẻ:” Không cần đa lễ, tất cả mọi người hãy mau bình thân.”

Nàng tự chủ trương, làm một đám cung nữ thái giám bị hù dọa sắc mặt tái nhợt, nữ nhân này không muốn sống nữa ư, lại dám thách hoàng thượng làm chủ.

“Được rồi, các người đều lui ra đi.” Làm mọi người bất ngờ hơn chính là, Tây Môn Liệt Phong chẳng những không có bởi vì hành vi của nàng mà tức giận, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt dung túng.

Đợi sau khi mọi người rời khỏi, hần đột nhiên một tay kéo lấy Cẩm Cẩm tiến vào trong ngực mình, giờ chiếc cầm khéo léo của nàng lên, gương mặt tuấn mỹ như tượng đúc dần hiện ra vẻ cứng chiu.” Nói cho trẫm biết, nàng muốn được thưởng cái gì? Trang sức quý hiếm? Danh phận địa vị? Vàng bạc châu báu? Hay là...”

“Ta nghĩ muốn xuất cung đi chơi.” Nàng đột nhiên mở miệng yêu cầu nói.

“Xuất cung?”

Nàng dùng sức gật đầu,” Không sai, kể từ khi ta tới hoàng cung này đến giờ, chưa một lần được ra ngoài cửa cung, đối với thế giới bên ngoài, ta thật tò mò muốn chết, cho nên ta nghĩ muốn ra bên ngoài để có thể được từng trải, nghe nói...”

46. Chương 46: Sứ Thần Ngoại Quốc (5)

“Không cho phép!”

Không đợi nàng nói xong, liền thẳng thừng cự tuyệt.

“Uy!”

“Cẩm Nhi, thân là nữ nhân, sứ mạng của nàng ngoại trừ ở bên cạnh phụng dưỡng trẫm thật tốt, những thứ khác cũng đừng mong muốn.” Lòng dạ của nữ nhân thật khó lường, lại dám can đảm hướng hần thỉnh cầu xuất cung, nếu đổi thành phi tần khác đã sớm bị ném ra ngoài cho loạn côn đánh chết.

“Tây Môn Liệt Phong, ngươi nói mà không giữ lời.”

“Lớn mật, người nào đồng ý cho nàng gọi thẳng tên họ của trẫm.” Trong khẩu khí lộ ra tức giận khó nén.

“Hừ! Ta không có trực tiếp gọi ngươi là bại hoại khốn kiếp đã coi là giữ mặt mũi cho ngươi lắm rồi.” Mộ Cẩm Cẩm không khách khí đẩy thân thể hần ra, xoay người chạy về phía cửa.

Đột nhiên cánh tay bị giữ chặt, Cẩm Cẩm cảm giác mình thoáng cái bị khống chế, ngẩng đầu lên, chạm vào mắt là khuôn mặt lãnh khốc kinh người của Tây Môn Liệt Phong.

“Tại sao nàng luôn luôn nghịch tới quyền uy của trẫm, không phải chỉ một lần mà tới ba bốn lần?”

“Bởi vì ta không phải người thời đại các người, chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quái, ta làm sao lại biết nói Pháp Văn? Làm sao có tư tưởng khác người? Làm sao mỗi lần đối với người đều lên tiếng bất tuân sao? Thậm chí ngay cả nghi lễ quỳ lạy tối thiểu nhất ta cũng không cách nào thực hiện được?”

Nàng một hơi nói nhiều như vậy,” Tây Môn Liệt Phong, nữ nhân đứng trước mắt người này linh hồn đến từ thế kỷ hai mươi mốt, thời đại đó, giữa nam và nữ là bình đẳng, hơn nữa trong gia đình còn tuân theo chế độ một vợ một chồng...”

“Cho nên nàng nghĩ muốn nói cho trẫm biết, ở trong hậu cung này, trừ phi trẫm chỉ chuyên cương chịu một mình nàng, nếu không, nàng liền không ngừng tìm cách trốn đi khỏi cung để uy hiếp tới trẫm, có đúng hay không?”

“Tây Môn Liệt Phong, không cần thiết phải nghĩ người khác ai cũng là tiểu nhân chỉ biết diễn trò làm xiếc, Mộ Cẩm Cẩm ta không có tâm cơ trí tưởng tượng như người.” Bất mãn hô lên một tiếng, một loại cảm giác phảng phất bị thương làm cho Cẩm Cẩm trong thời gian chưa đầy nửa khắc bỗng chốc nước mắt tràn mi.

“Cẩm Nhi...”

Thấy nước mắt của nàng, tuy là tận đáy lòng vì nàng đối với mình phản nghịch mà sinh ra oán giận, nhưng cũng không đành lòng nhìn nàng rơi lệ.

Vững vàng đem nàng ôm vào trong ngực của mình, hẩn nhẹ nhàng vỗ bờ vai nàng run rẩy,” Tốt lắm tốt lắm, trẫm trách lầm nàng, đừng khóc nữa.”

Ai! Lần đầu tiên trong đời, hẩn lị hướng một nữ nhân cúi đầu cao quý xuống.

Mà Mộ Cẩm Cẩm núp trong ngực của hẩn, mặc dù đồng thời giận cùng đau lòng nhưng cũng vì hành động, lời nói cương chịu của hẩn mà cảm thấy được hạnh phúc.

Nam nhân cao cao tại thượng trước mắt này, hẩn thật có thể dung túng cho những tùy hứng của mình sao?

47. Chương 47: Rời Cung (1)

Trên có chính sách, dưới có đối sách!

Nếu như Tây Môn Liệt Phong ngoan cố không để cho nàng xuất cung, nàng liền thừa dịp hẩn bận nhiều việc... Công sự chất đầy, len lén đem y phục của Tiểu Thuận Tử thái giám trong Cẩm Tú cung mặc vào người mình, không nghĩ tới đi một đường lại không có ai nhận ra nàng là thân nữ nhi.

Đi tới cổ đại lâu như vậy, ngày ngày buồn bực trong hậu cung hoa lệ này, nàng cảm giác mình rất nhanh liền chết vì chán, nếu không đi ra ngoài nhìn ngắm bầu trời, nàng nhất định sẽ mắc chứng oán phụ não loạn khuê phòng.

Nàng đem một chút đồ trang sức vài ngày trước Tây Môn Liệt Phong ban thưởng cho để vào trong tay áo, xuất cung, tính toán tìm một cửa hàng cầm đồ đổi thành ít bạc vụn, vừa lúc trong cung có xe ngựa đưa đồ ăn đi qua, thừa dịp người chưa chuẩn bị, Cẩm Cẩm len lén tiến vào đáy xe, đưa đồ ăn xong, phu xe giục ngựa vội vàng hướng cửa chính cung mà đi.

Ở thời điểm đi qua cửa cung, xe ngựa đột nhiên dừng lại, sau đó, nàng nghe được thị vệ giữ cổng theo thông lệ tra hỏi cái gì đó, nắm chặt thanh gỗ dưới đáy xe Mộ Cẩm Cẩm cảm giác mình rất nhanh không thể chống đỡ nổi nữa rồi, thiệt là, một lão ba bá đưa đồ ăn, chẳng lẽ lại là gian tế của quốc gia khác.

Bên tai, đột nhiên truyền đến thanh âm của vó ngựa, phu xe vốn đang dừng xe ở cửa cung tựa hồ cảm thấy kinh sợ, hần vội vàng vung dây cương kéo ngựa mà liều mạng chạy về phía cửa cung, con ngựa này bị động tác bất ngờ làm cho sợ hãi dài một tiếng, hai chân dùng dằng sức nhấc lên, Mộ Cẩm Cẩm vốn là chộp vào thành dưới đáy xe thân thể nhỏ gầy vì thế mà bị văng ra xa vài mét.

Do con đường làm bằng đá trơn bóng, Cẩm Cẩm liên tiếp bị lăn lông lốc vài vòng, mắt thấy một chú bạch mã cao lớn đang chuẩn bị dẫm lên trên người của nàng, chủ nhân trên lưng ngựa liền dùng sức kéo dây cương.

Mạng nhỏ thiếu chút nữa liền tiêu tùng dưới vó ngựa, Mộ Cẩm Cẩm ôm một bụng tức giận đứng lên, "Uy!" Nàng không khách khí đưa tay chỉ hướng nam tử ngồi trên lưng ngựa, "Người rốt cuộc có biết cười ngựa không thể? Có biết ta thiếu chút nữa là bị thổi mã khốn khiếp dưới mông người giết chết hay không?"

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đón ánh mắt trời nhìn người đang ngạo nghễ ngồi trên lưng ngựa lại là một nam tử trẻ tuổi trên dưới hai mươi, một đầu tóc đen buộc lên cao, trên khuôn mặt tuần tú như quan như ngọc tản ra ánh khí làm cho người ta hít thở không thông, người trẻ tuổi trước mặt này đang mặc một bộ trường bào xanh thẫm, nếu dựa theo thuyết pháp của thế kỷ hai mươi mốt, tiểu tử này thân cao phải hơn một trăm tám mươi centimet.

48. Chương 48: Rời Cung (2)

Tốt ột khuôn mặt tuần tú mê chết người này, nếu như Tây Môn Liệt Phong mang một vẻ đẹp cuồng dã áp bức người khác, thì tiểu tử này đẹp trai theo kiểu quý tộc ưu nhã điển hình.

Hắn cúi thấp đầu ngạo mạn nhìn nàng, trên cả khuôn mặt không có dư thừa một nụ cười, khuôn mặt lãnh khốc như vậy, làm cho nàng không khỏi nhớ tới Tây Môn Liệt Phong, lại nói, tên tiểu tử này vẻ ngoài cùng Tây Môn Liệt Phong có đến sáu phần tương tự...

"Cẩu nô tài, người thật to gan, thấy vốn vương vì sao không quỳ?" Tây Môn Tĩnh Phi ngồi trên lưng ngựa, không nghĩ mình vừa tới kinh thành liền gặp phải một tiểu thái giám không biết trời cao đất rộng này.

Bất quá... Tiểu thái giám trước mắt này nhìn thật thanh tú, một đôi con mắt tròn vo lộ ra linh khí khiến người ta mê muội, da tay của hắn thì non mềm giống như của một cô nương luôn ở trong khuê phòng, một thân vóc dáng cũng không giống nam nhân.

Nếu tiểu thái giám xinh đẹp này là nữ nhi, không biết sẽ làm mê đảo bao nhiêu nam tử trong thiên hạ.

Phun! Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Mà Mộ Cẩm Cẩm đứng dưới vó ngựa nghe được hắn tự xưng Bồn vương, cùng với bọn thị vệ phía sau nhìn thấy nam hài trên lưng ngựa thì rồi rít quỳ xuống dập đầu.

"Nô tài thỉnh an Vĩnh Bình vương gia."

Vĩnh Bình vương gia? Cẩm Cẩm mắt to vừa chuyển, kia là đại nhân vật a? Tại sao nàng ở trong cung cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua?

"Ai có thể nói cho ta biết tên tiểu thái giám này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hắn tại sao lại từ dưới xe ngựa văng ra?"

"Ách..." Mấy thị vệ liền đem tầm mắt dời về phía Mộ Cẩm Cẩm, ngay cả người phu xe cũng bị làm cho sợ đến nét mặt già nửa kinh hoàng.

Bị mọi người cùng nhau nhìn chăm chú Mộ Cẩm Cẩm lúng túng vung lên hai ngón tay, "Này! Các vị thị vệ đại ca, ta là Tiểu Đức Tử bên cạnh hoàng thượng a, các người biết đấy? Trước đó vài ngày hoàng thượng còn phải ta đi Thúy Hoa lầu mua bột phấn nước mà, ngài nói muốn tặng cho Nguyệt quý phi làm lễ vật,

thấy không! Nguyệt quý phi sau khi nhận được lễ vật của hoàng thượng liền la hét kêu muốn có nữa, cho nên hoàng thượng lại phải ta ra cung mua thêm một chút.”

Thuận miệng ứng đáp luôn luôn là bản lãnh của Mộ Cẩm Cẩm a.

“Vậy người vì sao phải núp ở dưới đáy xe ngựa? Mà không phải dùng kim bài của hoàng thượng mà quang minh chánh đại xuất cung?” Tây Môn Tinh Phi lạnh giọng hỏi.

“Cái này... Ngài cho là vì đâu, nói ra thì rất dài...” Cẩm Cẩm một bên kéo dài thanh âm, một bên cố gắng ở trong đầu tính toán nên ứng phó với thói tiểu quý trước mặt như thế nào.

Đột nhiên! Nàng linh cơ vừa động, hắt hàm lên, nàng mập mờ hướng Tây Môn Tinh Phi chớp mắt vài cái, động tác này khiến cho Tinh Phi giật mình cả người run lên, “Ta len lén nói cho ngài biết...”

49. Chương 49: Rời Cung (3)

Mộ Cẩm Cẩm thần thần bí bí dùng tay che một bên má trái của mình đồng thời đem khuôn mặt nhỏ nhắn để sát về phía Tây Môn Tinh Phi trên lưng ngựa,” Có thể hay không cúi thấp xuống đây nói chuyện một chút?”

Tinh Phi lười kéo dây cương mặt nhăn cau mày không giải thích được, hơi gấp hạ thân, hẳn cũng muốn nhìn một chút xem tiểu thái giám này rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì.

“Chuyện này nói nhỏ không nhỏ mà lớn không lớn, nhưng là vẫn liên quan đến danh dự của hoàng thượng chúng ta nha, thật ra thì hoàng thượng của chúng ta cách đây vài ngày có đem theo ta xuất cung dạo chơi, không cần thận ghé qua Thúy Hoa lâu, bên trong có một vị cô nương tên là Hàm Yên lớn lên đẹp như thiên tiên, như Điều Thuyền tái thế, có thể sánh ngang Tây Thi, Hoàng thượng đối với vị mỹ nữ này nhớ mãi không quên, cho nên mới phái nô tài đi Thúy Hoa lâu đưa một chút lễ vật cho Hàm Yên cô nương, nhưng người lại sợ Nguyệt quý phi ghen, cho nên...”

Nói tới đây, Cẩm Cẩm còn hướng Tinh Phi chớp chớp mắt,” Những lời này, chỉ có chúng ta biết, không thể truyền ra ngoài, tất cả đều là người thông minh, ta nghĩ vị vương gia này không nên tiếp tục truy vấn nữa đi.”

Không đợi Tây Môn Tinh Phi trả lời, Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên giơ tay nhỏ bé lên,” Vương gia, nô tài còn có chuyện quan trọng trong người, liền không thể cùng Vương gia hàn huyên, chúng ta sẽ gặp lại sai a.”

Vừa muốn xoay người rời đi, một cánh tay của nàng liền bị đối phương kéo lấy.

“Uy...”

“Nghĩ bốn vương ngu ngốc sao? Đương kim thánh thượng là huynh trưởng của bốn vương, Tiểu Đức Tử bên cạnh hẳn bốn vương đã thấy rất nhiều lần, hơn nữa, hoàng huynh ta không phải là cái loại nam nhân lưu luyến có hoa nơi nơi như trong miệng người vừa nói, người nô tài này thật là to gan, lại dám vũ nhục hoàng thượng như thế, bọn vương hôm nay sẽ phải đem người tới trước mặt hoàng thượng trừng phạt thật nặng...”

“Uy... Uy uy uy...” Cổ tay bị néo khiến Mộ Cẩm Cẩm càng cố gắng tránh thoát càng cảm thấy đau.

“Gia gia người, nhanh buông tay của người ra, người có biết mình đang làm người khác rất đau không, tiểu tử chết tiệt, thói khốn khiếp, bảo người buông tay ra người có nghe thấy hay không...”

Nàng liều mạng cắn, làm cho Tây Môn Tinh Phi ngồi trên lưng ngựa bị buộc phải nhảy xuống mặt đất, đang trong thời điểm hai người hết sức lười kéo đối phương, chỉ nghe nơi xa truyền đến một tiếng hô to—

“Hoàng thượng giá lâm—”

Tiếp theo, mọi người thấy Tây Môn Liệt Phong đứng giữa đám cung nữ thái giám ưu nhã bước tới gần cửa cung, dần dần tiến tới gần bọn họ.

Thị vệ cùng phu xe vội vàng quỳ xuống kiến giá, Tây Môn Tĩnh Phi đang cố gắng túm lấy Mộ Cẩm Cẩm liền vội vàng quý gối xuống,” Thần đệ tham kiến hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

“Không cần đa lễ!” Tây Môn Liệt Phong sau khi nhìn thấy thân ảnh của thần đệ trên gương mặt tuần tú tất cả đều là nụ cười sủng nịnh, Dạ Sát hoàng triều, trong dòng tộc Tây Môn đến nay chỉ còn lại hắn cùng Tĩnh phi huynh đệ hai người, trước đó không lâu hắn đã phái Tĩnh Phi ra khỏi kinh thành làm việc, không nghĩ tới tiểu tử này quả nhiên không phụ sự mong đợi của hắn, chuyện tình gì giao cho hắn cũng đều làm trôi chảy đẹp đẽ, mới vừa nghe được thám tử hồi báo, nói Vĩnh Bình vương gia đã tiến cung gặp vua, Tây Môn Liệt Phong kìm nén không được vội vàng chạy ra cửa cung nghênh đón thân nhân ấu đệ yêu thương nhất trên cõi đời này của hắn.

50. Chương 50: Rời Cung (4)

Mộ Cẩm Cẩm bên kia sau khi nhìn thấy Tây Môn Liệt Phong xuất hiện, bị làm cho sợ đến vội vàng nhanh như mèo trốn sau con bạch mã, xong đời! Nếu như bị Tây Môn Liệt Phong bắt được nằng lên xuất cung...

“Trẫm mới vừa rời tựa hồ thấy đệ cùng một thái giám xảy ra tranh chấp...”

Lời hắn vừa nói, làm Tĩnh Phi ngây người một lúc, hắn xoay người đem Mộ Cẩm Cẩm toan tính núp sau lưng ngựa hồng trốn tới đến trước mặt mình:” Hoàng huynh, tiểu thái giám này cả gan làm loạn dám mạo nhận là Tiểu Đức Tử, nói gì là xuất cung đi Thúy Hoa lâu, vì hoàng huynh tìm một nữ tử thanh lâu, hơn nữa còn nói, hoàng huynh cùng nữ tử kia có quan hệ mập mờ...”

Hắn càng nói, chân mày Tây môn Liệt Phong càng khóa chặt lại, hắn ngưng mắt lạnh lùng nhìn Mộ Cẩm Cẩm đang mãnh liệt cúi thấp đầu.

“Ngẩng đầu lên cho trẫm!”

Nghe thấy thanh âm nghiêm nghị, Cẩm Cẩm bị làm cho cả người run lên,” Nô... Nô tài không dám!”

“Lớn mật! Trẫm bảo ngươi ngẩng đầu, ngươi có gan dám cãi lại thánh lệnh sao?” Kỳ quái, thanh âm tiểu nô tài này sao nghe có chút quen tai?

Bị quát, Mộ Cẩm Cẩm biết mình tránh không thoát, chậm rãi ngẩng đầu, nằng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thẳng gương mặt tuần tú Tây Môn Liệt Phong, giả bộ ngu lộn ra nụ cười ngây ngô,” Di? Nam sinh này rất rất đẹp trai nha, chúng ta không phải là đã gặp nhau ở nơi nào rồi à?”

Những lời này sús nữa làm cho Tây Môn Tĩnh Phi cười ngặt tại chỗ, tiểu thái giám này thật không muốn sống, hắn cho là hắn đang cùng ai nói chuyện?

Tây Môn Liệt Phong vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chân mày đang nhíu chặt không khỏi nhướn lên lần nữa.

“Cẩm Nhi?” Gặp quý! Thật sự là Mộ Cẩm Cẩm làm cho người ta đau đầu, nhìn cách giả dạng của nàng, nhìn lại nằng ý đồ giả ngu lừa dối bộ dạng vượt qua kiểm soát, Tây Môn Liệt Phong phát hiện cơn giận của mình đang từng giọt từng giọt dâng cao.

“Hoàng huynh, người biết tiểu thái giám này ?”

Liệt Phong không trả lời câu hỏi của hắn, một đôi mắt nghiêm nghị hung hăng nhìn nhìn chằm chằm Mộ Cẩm Cẩm, cùng bàn tay to của Tây Môn Tĩnh Phi đang chộp lên người nàng.

Nữ nhân hắn quan tâm, cư nhiên bị nam nhân khác nắm trong tay, ghen cùng tức giận xông lên đầu, hắn nghe được hai nắm đấm của mình giao nhau một chỗ phát ra tiếng vang khanh khách.

“Tới đây!” Lạnh lùng phun hai chữ, biểu thị khúc nhạc dạo núi lửa bộc phát.

Cầm Cầm bị ánh mắt thô bạo của hắn làm cho sợ vội vàng trốn phía sau Tây Môn Tinh phi hồng tìm kiếm được người bảo vệ.” Chú em, ta là đại tẩu của ngươi, bây giờ anh của ngươi muốn đánh ta, ngươi mau cứu ta...”

51. Chương 51: Rời Cung (5)

“A?” Tây Môn Tinh Phi bị cục diện trước mắt làm cho không hiểu ra sao, chú em? Đại tẩu? Hơn nữa tiểu thái giám này còn giống như tiểu nữ tử bốc đồng gắt gao nắm cánh tay của hắn.

Thấy bộ dạng muốn làm người ta tức đến phun máu kia, Tây Môn Liệt Phong giận đến một tay bắt lấy Mộ Cầm Cầm đang núp sau lưng đệ đệ mình,” Nha đầu chết tiệt kia, nàng còn dám trốn?”

Hai người hết sức giằng co, vốn là Cầm Cầm giấu kim ngân trang sức vòng đeo tay trong ống tay áo trong nháy mắt bị rơi xuống đầy đất, một màn này càng làm gia tăng sự tức giận trong cơ thể Tây Môn Liệt Phong.

“Đây là cái gì?” Làm sao càng nhìn càng quen mắt, không phải là trang sức mấy ngày trước hắn phái người đưa đến Cầm Tú cung...

Bị chất vấn, Mộ Cầm Cầm đột nhiên đem hai tay nhéo hướng lỗ tai mình:” Ta sai rồi, ta có tội.” Hay là trước hết nhận sai lầm, nếu không nàng cũng không dám bảo đảm tên hoàng thượng ngoan cố này có hay không sẽ sai người đánh nàng một trận thật nặng.

Nhìn bộ dạng bướng bỉnh của nàng hết lần này tới lần khác, làm cho Tây Môn Tinh Phi không nhịn được mà phun cười ra tiếng, tiểu thái giám này thật thú vị, làm hại hắn không tự chủ được mà nhìn thêm vài lần, thật đúng là một người xinh đẹp.

Mà Tây Môn Liệt Phong nhìn thấy đệ đệ mình dùng ánh mắt thưởng thức mà đánh giá Cầm Nhi của hắn, một cổ ghen tỵ bất ngờ hướng hắn đánh tới.

Không đợi Mộ Cầm Cầm kịp phản ứng, hắn đã một tay đem đối phương chặn ngang ở hai tay ôm lấy, động tác này, chẳng những khiến cho các cung nữ thái giám sợ hãi, ngay cả Mộ Cầm Cầm cũng kinh ngạc đối với nam nhân khí phách này, hắn... Lại trước mặt nhiều người như vậy, ôm mình kiểu này?

“Ba!” Cái mũ đội trên đầu rơi xuống mặt đất, một đầu tóc dài đen nhánh tựa như thác nước xỏa tung, trong nháy mắt, nàng tựa như tiên nữ hạ phàm.

Thật đẹp! Nữ nhân trước mắt thật là rất đẹp!

Cho dù nàng mặc trang phục thái giám, nhưng nhìn mặt, thật có thể thắng được bất kỳ một mỹ nữ tuyệt thế nào mà Tây Môn Tinh Phi đã gặp

Nhưng khuôn mặt này... Thật giống như Cầm phi hắn đã từng gặp một lần trong hoàng cung.

Cầm phi kia ban đầu được hoàng huynh nhìn trúng, nhưng bởi vì lúc sắp được cưng chiều thì té xỉu...

Chờ một chút! Cầm phi kia nghe nói là gan nhỏ đến thương cảm, mà tiểu nữ nhân trước mặt này thì lại không biết trời cao đất rộng là gì...

“Tinh Phi, lát nữa tới điện Dưỡng Tâm gặp trẫm.”

Không đợi Tinh Phi làm rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Tây Môn Liệt Phong không thể chịu được đệ đệ của mình dùng loại ánh mắt trần truồng này mà đánh giá nữ nhân của mình, để lại những lời vừa nói liền ôm Mộ Cầm Cầm đang không ngừng giãy dụa hướng bên trong cửa cung đi tới.

Mắt nhìn thấy vẻ mặt hoàng huynh mình lộ ra loại ghen tỵ hắn chưa từng thấy qua này, Tây Môn Tinh Phi đứng nguyên tại chỗ không khỏi khẽ mỉm cười, xem ra, lần này hắn hồi cung, tựa hồ có trò hay để xem rồi đây.

52. Chương 52: Tuyển Hậu (1)

“Từ xưa tới nay, ở Dạ Sát hoàng triều qua mỗi một thời đại, hoàng đế sau khi vừa tròn hai mươi tư tuổi sẽ từ trong hậu cung chọn lựa ra một vị phi tử xuất chúng hơn người để trở thành hoàng hậu của Dạ Sát hoàng triều chúng ta, một tháng trước, hoàng thượng đã qua ngày sinh thứ hai mươi bốn, cho nên ngày hôm nay chúng vi thần tới điện Dưỡng Tâm gặp diện thánh chính là vì muốn cùng hoàng thượng thương lượng về chuyện này.”

Ngồi trên long ỷ chính giữa điện Dưỡng Tâm, Tây Môn Liệt Phong ưu nhã vuốt vuốt một con công làm từ ngọc mã tinh sảo trên tay, trong đầu thì cất dấu bộ dáng làm đau đầu người khác của Mộ Cẩm Cẩm, cái nha đầu kia ngày hôm qua dám lên sau lưng hắn tính toán xuất cung, không nghĩ tới lại bị hắn bắt quả tang.

Sau khi bị hắn mạnh mẽ xách trở về tẩm cung, nàng đem hết khả năng khuê môi múa mép của mình để hồng trồn tội, nhìn bộ dáng từ khi bị tóm cho đến lúc trở về tẩm cung thật đúng là khôi hài, sau, hắn chẳng những không trách phạt nàng, ngược lại còn thừa dịp miệng nhỏ của nàng đang hết sức lải nhải hắn liền trộm hương vài hớp, tiếp đó, Cẩm Nhi của hắn giống như bị làm cho kinh sợ, đem hai mắt trừng lớn như chuông đồng vậy.

Nghĩ tới đây, nụ cười nơi khóe môi Tây Môn Liệt Phong khuyếch trương càng lớn hơn, những ngày gần đây hắn và Cẩm Nhi sớm chiều chung đụng, hắn có cảm giác mình càng ngày càng không thể rời xa vật nhỏ chuyên đi chọc phá quỷ rối kia được rồi.

So với các phi tần trong hậu cung, nàng không giống bọn họ, có loại bướng bỉnh nhưng mê hoặc tài tình, tất cả đều hấp dẫn tầm mắt của hắn...

“Hoàng thượng...”

Đang ở thời điểm trong đầu Tây Môn Liệt Phong toàn là ý nghĩ về Mộ Cẩm Cẩm, bên tai liền nghe thấy tiếng khẽ gọi của một vị đại thần, hắn bất động thanh sắc lấy lại tinh thần, che dấu sự lơ đãng vừa nãy mà nở một nụ cười nhẹ.

“Chúng vi thần đã thương lượng rất lâu, cảm thấy chỉ có ái nữ của Chu đại nhân, cũng là người hiện tại đang đứng đầu trong hậu cung Nguyệt quý phi có tư cách nhất để trở thành hoàng hậu của Hoàng triều Dạ Sát chúng ta.” Một người trong số các vị đại thần đưa đề nghị nói.

“Đúng vậy, Nguyệt quý phi chẳng những đoan trang, xuất thân cao quý, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa đối với đồng đạo các Tần phi, tựa hồ cũng có chút sức thuyết phục, nếu như chọn Nguyệt quý phi làm chủ mẫu đương triều, thần nghĩ dân chúng trong thiên hạ cũng sẽ giơ hai tay tán thành.” Một vị đại thần khác cũng lớn tiếng ủng hộ.

Mà Chu Bách Xuyên thủy chung đứng một bên vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên tay thì lộ ra một nụ cười đối trá: “Tiểu nữ bất tài, các vị đại nhân nói quá lời...”

“Chu đại nhân chớ khiêm nhường, trên dưới Dạ Sát hoàng triều chúng ta Nguyệt quý phi rõ ràng là một tài nữ, cầm kỳ thi họa không gì không biết, cũng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng đôi với đương kim thánh thượng a.”

53. Chương 53: Tuyển Hậu (2)

“Thú vị! Thú vị! không nghĩ tới kỹ thuật diễn kỹ (đại loại là diễn kịch, hát ca kịch, ca hát nhảy múa...) của các vị đại nhân đúng là khiến cho tiểu nữ tử ta đây mở rộng tầm mắt.”

Đang trong lúc các vị đại thần đương triều hết sức thổi phồng lẫn nhau, bên ngoài điện Dưỡng Tâm truyền tới một giọng nữ nũng nịu, mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy cách ăn mặc khác loại vĩnh viễn cũng chỉ có thể là Mộ Cẩm Cẩm đang dựa vào cánh cửa hai tay ôm trước ngực bộ dáng bất cần đời.

Sau khi nhìn thấy nàng, chúng đại thần không khỏi nhú mày,” Nguyên lai là Cẩm phi nương nương không gì không làm được a, mấy ngày không thấy, hành động cử chỉ của Cẩm phi nương nương đúng là quá lời, chúng vi thần thật không dám nhận.” Vừa nhìn thấy nàng, Chu Bách Xuyên đáy lòng liền ôm một bụng lửa giận, lần trước con nha đầu chết tiết kia làm hại nữ nhi bảo bối của hắn bị té ngã vỡ đầu, đối với việc này, hoàng thượng chẳng những không truy xét, ngược lại còn mặc nàng tùy ý hồ nháo.

“Thế nào là quá lời, có bất quá cũng là do Chu đại nhân tâm tư kín đáo a, cùng các trọng thần trên dưới trong triều dắt tay nhau tới khuyên giám hoàng thượng cưới nữ nhi nhà mình về làm hoàng hậu, loại tâm tư này, người nào đi đường này đều chẳng biết, nhưng Chu đại nhân thì vẫn hết lần này tới lần khác còn đánh trống khua vang ‘Ta không quan tâm, ta không cần’ ngụy trang để diễn tả đức tính khiêm nhường của mình, muốn làm quốc cửu gia thì Chu đại nhân cứ việc nói thẳng ra, có lẽ hoàng thượng thật sẽ nhận định nữ nhi bảo bối xinh đẹp cùng tâm kế không ai so sánh được của ngài, thành toàn cho tâm nguyện nhiều năm chưa thành này của Chu đại nhân ngài.”

Lời này vừa nói, khiến cho Chu Bách Xuyên một bụng tức giận quay người lại phía Tây Môn Liệt Phong:” Hoàng thượng, Cẩm phi nương nương thật rất to gan, ngay cả điện Dưỡng Tâm mà cũng tùy tiện xông vào, ngài nếu không phạt nàng tội khi quân, sợ rằng trên dưới hoàng cung ngày sau sẽ không cách nào thuần phục quyền uy của hoàng thượng...”

“Uy, Chu lão đầu, bổn cung không phải là xông vào, mà là quan minh chính đại đi vào.” Nguyệt quý phi là người đàn bà đã rất chán không nghĩ tới Chu Bách Xuyên phụ thân thân sinh của nàng so sánh với nữ nhi của mình còn chán hơn.

“Lớn mật, thân là một nữ tử, người nên ở lại trong hậu cung làm tốt bổn phận của chính mình, nam tử đương triều thảo luận chính sự, người lại dám ngang nhiên xông vào, như vậy phạm vào tội gì?”

“Ý chu đại nhân nói, nữ tử không tài mới chính là đức rồi?”

“Hừ! Đó là bổn phận từ xưa đến nay của nữ tử.”

“Hiển nhiên Chu đại nhân đem địa vị của nữ nhân dừng ở vị trí hạ đẳng rồi, thật không biết mẫu thân hoặc lão bà của Chu đại nhân tại Chu gia có phải hay không tất cả cũng đều bị nhốt trong địa lao ngày ngày ở trong bốn khung gỗ ăn ổ bánh ngô.”

“Người...” Chu Bách Xuyên thiếu chút nữa thì bị làm cho tức đến mất hết cả hình tượng,” Hoàng thượng...”

Tây Môn Liệt Phong ngồi trên chánh điện không khỏi len lén mà nở nụ cười, không nghĩ đến Mộ Cẩm Cẩm này thật đúng là điêu ngoa đến mức làm người ta đau đầu, mặc dù hắn cho tới bây giờ đều không có nghĩ đến chuyện lập hậu, nhưng Chu Bách Xuyên mới vừa lại muốn nữ nhi mình được lên làm hậu, từ bản năng dưới đáy lòng hắn thấy ghét quyết định như vậy, chẳng qua là không đợi hắn phản đối, thì Mộ Cẩm Cẩm không sợ trời không sợ đất này đã nhảy ra giúp hắn giải vây.

54. Chương 54: Tuyển Hậu (3)

Bất quá, tiểu nữ tử này lá gan thật là càng lúc càng lớn, nàng lại dám đương trước mặt nhiều đại thần như vậy mà gây khó dễ cho Chu Bách Xuyên, dù sao đối phương cũng là tể tướng đương triều, hắn làm bộ uy nghiêm họ nhẹ mấy tiếng:” Cẩm phi, không được vô lễ!”

Mộ Cẩm Cẩm đang đứng ở trước cửa chu cái miệng nhỏ nhắn lên, mặt lộ vẻ không vui,” Vốn là muốn làm chút đồ ăn ngon mang đến cho người, không nghĩ tới hoàng đế vĩ đại của chúng ta lại vô tình như vậy, nếu đã thế, ta xem ra nên phải cúp cái đuôi của mình lại rút đi rồi.” Hầm hừ nói xong, nàng cầm giỏ đựng đồ ăn bên chân lên xoay người muốn rời khỏi điện Dưỡng Tâm.

Thấy thế, Tây Môn Liệt Phong ném lại cái lườm ấy vị triều thần, vội vàng đứng dậy đuổi theo ra ngoài cửa, bàn tay to nắm chặt bàn tay mảnh khảnh mềm mại như cây cỏ của nàng, Cầm Cầm lão đảo một cái, nhẹ nhàng ngã vào lồng ngực của hắn.

“Tức giận?” Hắn buồn cười nhìn bộ dáng tức giận mà hai má hồng đỏ mị người của nàng.

“Ngài là hoàng đế cao cao tại thượng, ta chỉ là một tiểu Tàn phi bé nhỏ không đáng kể, loại người nhỏ nhoi như ta sao dám cả gan tức giận với hoàng thượng.” Không biết tại sao, mới vừa nghe được thanh âm của nam nhân này, Cầm Cầm phát hiện lồng ngực của mình như bị kim châm khó chịu, nhất là khi những lão gia hỏa kia còn liều mạng hết lòng tác hợp hắn cùng Nguyệt quý phi, nàng lại càng cảm thấy tức giận.

“Ở trước mặt trẫm, nàng khi nào trở nên khiêm nhường như thế, Dạ Sát hoàng triều từ trên xuống dưới, nàng thích nói gì thì nói, nàng có bao giờ đem quyền uy của trẫm để vào mắt, ngay cả lễ nghi quỳ lạy tối thiểu nhất nàng cũng chưa một lần tuân thủ qua.” Vừa nói, hắn vừa cứng chùi vươn tay điểm một cái lên trán của nàng,” Bây giờ lại chạy tới nói không dám đối khẩu với trẫm, nàng coi trẫm là đứa ngốc sao.”

Giơ khuôn mặt nhỏ nhắn lên, Cầm Cầm bốc đồng nhăn mặt nhăn mũi,” Ai bảo người mới vừa rồi ở trước mặt những lão gia hỏa kia mắng ta?”

“Trẫm khi nào thì mắng nàng?” Nữ nhân này thật đúng là giấu đầu hở đuôi a.

“Còn nói không có, người trước mặt Chu lão đầu làm trò kia ra lệnh cho ta không được vô lễ.” Nàng hầm hừ vung quả đấm lên đập một quyền vào bộ ngực của hắn,” Người ta biết bởi vì hôm qua người không vì sự kiện ta một mình lên xuất cung mà trách phạt ta, cho nên đột nhiên cảm thấy vị hoàng đế này thật ra thì cũng rất tốt, ít nhất cũng không giống với người ghê tởm ta tưởng tượng trước kia, cho nên mới làm mấy món ăn sở trường đem đến điện Dưỡng Tâm muốn báo đáp người một phen, không nghĩ tới...”

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, bên trong con mắt to còn cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt,” Người không cảm kích ta thì thôi, lại còn...”

Tây Môn Liệt Phong trong lòng mặc dù biết rất rõ ràng nữ nhân này là đang giả vờ ủy khuất, nhưng không đành lòng lật tẩy nàng, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của nàng, hắn hướng nàng một cái mỉm cười sủng nịnh.

55. Chương 55: Tuyển Hậu (4)

“Lòng tốt của Cầm Nhi trẫm đều biết hết, không những vậy, trẫm còn đối với Cầm Nhi đầy yêu thương cùng cao hứng, cho nên, vì biểu đạt lòng biết ơn của trẫm đối với Cầm Nhi, trẫm quyết định cùng trở về đưa cho Cầm Nhi một phần đại lễ, như thế nào?”

“Người nào cần người phái người đưa những thứ châu báu đồ trang sức kia tới a.”

“Lúc này trẫm muốn đưa cho nàng không phải những thứ đồ vật tầm thường như thế.”

“Thế đây là cái gì?”

“Tạm thời giữ bí mật!” Hắn lộ ra một nụ cười bí hiểm, sau đó dùng cầm chỉ chỉ giỏ đựng đồ ăn trên tay nàng,” Trước đi về tắm cung trẫm chờ, đợi trẫm cùng mấy vị đại thần trong kia nói xong chuyện chính sự sẽ trở về cùng nàng hưởng dụng những mỹ vị này.”

“Nhưng là người ta muốn biết người rốt cuộc muốn đưa lễ vật gì cho ta.” Bị vẻ mặt cười tà của hắn khiến cho toàn thân Mộ Cầm Cầm run run, thấy có gì đó không đúng, thật sự tò mò cái tiểu tử kia lần này không biết sẽ đưa cho nàng thứ đồ ly kỳ cổ quái gì.

“Cầm Nhi...” Ánh mắt hắn giả bộ lạnh lùng uy nghiêm,” Không nghe lời trẫm có phải hay không?”

“Được rồi được rồi.” Nàng mắt híp nắm giỏ đựng đồ ăn lên, “Không có đánh rắm mà làm cho người ta vẫn thấy thối, nhằm chán chết người.” (Ying: *giờ chờ trắng đầu hàng* chị! Em đang ăn mà T_T)

“Mộ Cẩm Cẩm...”

Nhìn hần sắp phát hỏa, Mộ Cẩm Cẩm liền chân vắt lên cổ mà chạy ra xa khỏi tầm mắt của hần, khi chạy đến chiếc cổng hình vòm, nàng còn suýt nữa thì té ngã giống như chó gặm cứt.

Tây Môn Liệt Phong trong lòng căng thẳng, thấy nàng lao đảo mấy cái, cuối cùng cũng bình an vô sự biến mất trong tầm mắt của hần, hần không nhận được lắc đầu, vật nhỏ này thật khôi hài.

Khi hần xoay người, nụ cười nồng đậm đã lan ra khắp khuôn mặt tuần tú của hần.

Hôm sau—

Sáng sớm, Mộ Cẩm Cẩm còn đang trong tình trạng chần ảm đềm êm, đã bị nha hoàn Thu Nguyệt mạnh mẽ từ trên giường lôi dậy, bởi vì thái giám báo lại, tất cả Tàn phi trong hậu cung phải tới đại điện Huyền Vũ tấn kiến hoàng thượng, một đường gấp dài, Mộ Cẩm Cẩm vận eo bẻ cổ, trong mồm còn lẩm bẩm Tây Môn Liệt Phong đủ loại tàn nhẫn, vì dụ như tiểu tử chết tiệt không có lương tâm ngay cả dật mộng đẹp cũng không cho nàng làm thật tốt, sáng sớm liền sai người xách nàng đến cái chỗ xung quanh nồng đậm mùi hương phấn của đám nữ nhân này.

Mới vừa tới đại điện Huyền Vũ, đã thấy trên trăm phi tần trong hậu cung vô cùng cung kính xếp thành năm hàng dài đứng trên đại điện, cuối cùng Mộ Cẩm Cẩm cũng có thể tận mắt thấy được hiện trường ngày hôm nay, có thể tính là có nhãn phúc mới có thể thấy được cái gì là hồng phần hậu cung, ba nghìn mỹ nhân, wow! Nhìn những cô gái với đôi mắt đẹp long lanh này thật đúng là chỉ nhìn thôi cũng thấy thêm, chỉ cần tùy tiện bắt một người cũng có thể trúng cử hoa hậu Hồng Kông a.

56. Chương 56: Tuyển Hậu (5)

Nam nhân cổ đại thật là hạnh phúc, có thể một người mà chiếm hết người đẹp trong thiên hạ, thật là làm cho người ta không cam lòng!

Vốn mới bởi vì những ngày gần đây chung đụng nhiều, khiến cho lòng nàng len lén sinh ra nhiều ái mộ với Tây Môn Liệt Phong, nhưng là vừa nhìn thấy tình cảnh nàng sẽ cùng mấy mỹ nữ như vậy đi tranh thủ tình cảm, trong lòng Cẩm Cẩm liền sinh ra cực độ không công bằng.

Cái tiểu tử thú vị kia, hần tại sao phải lấy về nhà nhiều lão bà như vậy để ột mình hần hưởng thụ?

Giương mắt, nàng nhìn đến Tây Môn Liệt Phong đang ngồi trên đại điện kia vĩnh viễn là một thân long bào, trên gương mặt tuần mỹ không có bất kỳ một nụ cười, cái này vừa đẹp trai lại vừa tỏ vẻ lãnh khốc, thời điểm khuôn mặt băng lạnh thật đúng là làm cho người ta sợ hãi ba phần, hết lần này tới lần khác một đám phi tần đứng dưới đài không khỏi đem ánh mắt ái mộ cùng sùng bái len lén liếc về phía hoàng thượng vĩ đại.

Có một câu nói thật đúng với tình cảnh bây giờ, nam nhân tốt ai cũng muốn đem chiếm làm của riêng mình cho dù hần đã lập gia thất.

Ghen cùng tức giận đồng loạt xông lên đầu, Mộ Cẩm Cẩm dưới đáy lòng tính toán phải hết sức thu hồi trai tim thích hần của mình, ngày sau tìm một cơ hội thật tốt rời xa hoàng cung, rời xa cái nơi đầy thị phi này, bây giờ nàng còn ỷ thế vào Tây Môn Liệt Phong sung ái muốn làm gì thì làm, một khi đến ngày nào đó hần cảm thấy một mối chán nản, nói không chừng sẽ một cước đá văng nàng ra để tìm kiếm mục tiêu mới, nói như vậy, nàng mong đợi không phải chỉ là một tổn thương nho nhỏ mà là cả thương tích đầy mình.

Đang trong trạng thái suy nghĩ, trên chính điện, thái giám Tiểu Đức Tử đột nhiên ôm một đạo thánh chỉ đi từ trên điện xuống, cung kính đọc thánh chỉ, hần thì thầm háng giọng—

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, năm Trinh Quán thứ mười sáu, trăm đã tròn hai mươi tư tuổi, vì tiếp nhận di huấn tổ tông, trăm quyết định lập Cẩm Phi nương nương của Cẩm Tú cung làm hậu, khâm thử!”

Tiếng nói vừa dứt, Nguyệt quý phi nguyên bản đứng trên đại điện đang chờ đợi vinh hạnh đặc biệt rơi xuống người mình khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc biến đổi, mà đương sự Mộ Cẩm Cẩm lúc này thì trong lòng cả kinh!

Cái gì? Muốn cho nàng làm hoàng hậu? Tây Môn Liệt Phong tên man tử này rốt cuộc đang muốn nói đùa gì vậy?

Nàng còn đang ôm mộng muốn xuất cung làm hiệp nữ, nhưng cái tiểu tử này hần... Hần hần hần...

“Cẩm phi nương nương, còn không mau quỳ xuống lĩnh chỉ tạ ơn.” Tiểu Đức Tử đem thánh chỉ dâng lên trước mặt nàng.

“Ta không muốn làm hoàng hậu!” Trong lúc mọi người vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên nhảy ra khỏi đám người không khách khí ngăn chặn thánh chỉ trong tay Tiểu Đức Tử, cử động của nàng, làm ột đám phi tần sợ hãi, cũng khiến cho Tây Môn Liệt Phong ngồi trên đại điện mày rậm chau lên.

“Cẩm phi, trẫm hiện tại là muốn lập nàng làm hậu, không phải tịch thu nhà của nàng hay chém đầu của nàng, chẳng lẽ nàng muốn kháng chỉ phạm tội khi quân sao?”

57. Chương 57: Tuyền Hậu (6)

“Tốt, nếu như ngươi muốn phán ta tội khi quân kháng chỉ, muốn chém đầu ta, như vậy ngươi cứ mang đầu ta gỡ xuống đi, dù sao vị trí hoàng hậu này ta dù chết cũng sẽ không làm.” Nói xong, Mộ Cẩm Cẩm xoay người, rất lạnh lùng rời đi đại điện Huyền Vũ, thấy thế, Tây Môn Liệt Phong bị làm cho tức không nhẹ bước xuống khỏi đại điện vội vàng đuổi theo, mà một đám phi tần bị vút lại trong điện thì bị loại cục diện này dọa cho gần chết.

Cẩm phi—lá gan của nàng có phải hay không có chút quá lớn, nàng lại ngay cả ngôi vị hoàng hậu cũng không muốn làm?

Mộ hơi lao ra khỏi đại điện Huyền Vũ, Mộ Cẩm Cẩm không nghĩ tới lễ vật đặc biệt trong lời nói của Tây Môn Liệt Phong hôm qua cư nhiên lại chính là muốn lập nàng làm hậu, có làm hay không, nam nhân này làm việc chẳng lẽ không thể cùng nàng thương lượng một chút hay sao?

Đang lúc này, nàng chỉ cảm thấy cổ tay bị giữ chặt, sau đó nhìn thấy khuôn mặt tức giận không kìm được của Tây Môn Liệt Phong đang cúi gằm xuống chín chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Mộ Cẩm Cẩm, nàng đây là có thái độ gì, khó có được cơ hội trẫm giao vị trí trọng yếu như vậy cho nàng, mà nàng lại không bởi vì khổ tâm của trẫm mà nhận lấy sao?”

“Ta mới không hiềm lạ làm hoàng hậu, giấc mộng của ta là làm một vị hiệp nữ, nhưng sau khi ta tiến cung, ngay cả thể giới bên ngoài tròn đẹp ra sao cũng không có cơ hội chứng kiến, ngươi lại đột nhiên nói muốn phong ta làm hoàng hậu, như vậy sau này cơ hội xuất cung làm hiệp nữ của ta không phải là càng thêm cực kỳ nhỏ bé sao?”

Nghe được nàng còn không có buông tha cho nguyện vọng đi làm hiệp nữ, Tây Môn Liệt Phong phát hiện trái tim mình đều nhanh bị nữ nhân này làm cho tức đến sắp ngừng đập, đầu của nàng rốt cuộc được làm từ cái gì, thà rằng đi làm cái hiệp nữ chết tiết kia cũng không muốn làm hoàng hậu của Dạ Sát hoàng triều, nếu như từ trước đến giờ hần còn tưởng nàng đem cả tính đùa bỡn ra cho hần nhìn, như vậy đến bây giờ, hần phải buông tha cho ý nghĩ lúc trước, bởi vì nữ nhân này giống như đem vị trí hiệp nữ so với vị trí hoàng hậu nặng hơn nhiều.

Sống đến bây giờ, bất kể chuyện gì chỉ cần hần ra lệnh một câu liền xong, tại sao đến khi gặp nữ nhân này tất cả đều thay đổi hết?

“Cẩm Nhi, biết điều ở lại bên cạnh làm hoàng hậu của trẫm không phải tốt hơn sao? Nàng có biết thể giới bên ngoài có bao nhiêu hiểm ác, nếu như nàng thật sự xuất cung, trẫm dám cam đoan, lấy tính cách của

nàng, không quá ba ngày, chắc chắn rước họa sát thân, trẫm không muốn nàng xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, nàng có biết không?”

Hắn cũng không tin không dự được tiểu nữ nhân này.

“Hừ! Người tưởng nói vậy sẽ làm ta sợ.” Mộ Cẩm Cẩm mới không bị mắc mưu của hắn đâu.

“Nàng nhìn trẫm giống như loại người chuyên đặt điều sao?” Khí phách đem nàng ôm vào người mình, Tây Môn Liệt Phong quyết định thay đổi chiến lược,” Nàng luôn miệng nói mình là đến từ thế giới khác, có thể nghĩ, nàng đối với người ở thời đại của ta không hiểu biết cho lắm, thế sự hiểm ác, lòng người khôn lường, một khi nàng lên sau lưng trẫm xuất cung, trẫm cũng không dám bảo đảm nàng cùng người thân của nàng an toàn hay không.”

58. Chương 58: Tuyền Hậu (7)

“Di? Người tin tưởng ta không phải là người của triều đại này rồi sao?” Cẩm Cẩm đột nhiên tò mò vùng mắt to lên.

Tây Môn Liệt Phong im lặng một hồi, mặc dù đáy lòng hắn vẫn như cũ không muốn tin tưởng sự thật này, nhưng gần đây nhìn thấy nha đầu này cứ chỉ cùng hành động có chút quái dị, trong tim hắn từ lâu đã không khỏi có chút hoài nghi lại lịch của Mộ Cẩm Cẩm này.

“Nếu như nàng chịu ở lại trong cung làm hoàng hậu của trẫm, trẫm liền quyết định tin nàng một lần.” Trên thế giới nàng có biết bao nhiêu chuyện kỳ quái, có lẽ nữ nhân trước mắt này thật sự là đến từ một thời đại khác cũng không chừng.

“Nhưng là...” Cẩm Cẩm suy nghĩ do dự một chút,” Ta chán những nghi lễ cổ nhân phiền phức của các người, rõ ràng là người thân quen nhất của mình, thấy còn phải ba quỳ chín lạy, hơn nữa còn không cho gọi thẳng tên họ đối phương, ở thời đại kia của chúng ta...”

“Nàng đáp ứng làm hoàng hậu của trẫm, hết thấy lễ nghi phiền phức, trẫm có thể vì một mình nàng tỉnh lược hết.” Hắn đủ lòng rộng rãi đi, nếu như nữ nhân này còn muốn lên sau lưng hắn xuất cung, hắn thật sự liền đem nàng nhốt vào trong địa lao.

“Nhưng là...” Mộ Cẩm Cẩm còn muốn nhắc lại yêu cầu, nhưng thấy gương mặt tuần tú của hắn đã băng lại vô cùng dọa người.

“Tây Môn Liệt Phong...”

Hắn vừa muốn bởi vì nàng gọi thẳng tên họ mà tức giận, đột nhiên lại mạnh mẽ thu hồi hết tức giận,” Có trẫm!”

Thấy Tây Môn Liệt Phong như vậy, Mộ Cẩm Cẩm không nhịn được trộm cười ra tiếng, nàng không khách khí một chưởng đánh lên vai hắn,” Được rồi, bản cô nương nhìn người có thành ý như vậy, để giữ mặt mũi cho người, ta quyết định làm lão bà của người.”

Cái tiểu nữ nhân ghê tởm này, đã được tiện nghi còn khoe mẽ, nhưng trước mắt vì muốn nàng sau này đi vào khuôn khổ, hắn quyết định nhẫn!

“Trẫm đã đáp ứng yêu cầu của nàng, nàng có phải hay không cũng nên trở về đại điện giữ lại ít mặt mũi cho trẫm, biết điều một chút đi lĩnh chỉ a?” Ai! Hoàng thượng như hắn thật không có chút uy quyền, đúng là làm cho liệt tổ liệt tông của hoàng triều Dạ Sát mất hết thể diện a.

“Đứng lĩnh chỉ hay là quỳ lĩnh chỉ?”

“Đương nhiên là... Đứng lĩnh!” Nữ nhân này thật là còn cò kè mặc cả, úy khuất đầu gối của nàng một chút thì sẽ chết sao?

“Quyền lợi hoàng hậu rốt cuộc có bao nhiêu?”

“Nàng muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.” Dĩ? Hẳn khi nào thì biết đồ nữ nhân như vậy?

“Có thể hay không tùy tiện khi dễ người?”

“Cấm Nhi...”

“Được được, người ta chẳng qua là thuận miệng hỏi thêm một câu, nếu như khiến người tức giận thấy nhàm chán, ta đây sẽ hưu phu ơ.”

59. Chương 59: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (1)

“Mộ Cẩm Cẩm...”

“Đi thôi, chúng ta đi lĩnh chỉ.” Nàng vừa cười vừa ôm lấy bên cánh tay Tây Môn Liệt Phong một lần nữa trở về đại điện Huyền Vũ, còn nhóm người ở đó thì lại thêm một lần khiếp sợ khi nhìn thấy Mộ Cẩm Cẩm nhận thánh chỉ.

Toàn bộ những người trên điện không ai dám tin vào những gì mình đã thấy, nữ nhân này lại phóng túng ôm cánh tay hoàng thượng như vậy, hơn nữa ngay cả nghi lễ quỳ lạy tối thiểu cũng không thực hiện, hơn nữa, hoàng thượng còn đích thân hứa hẹn, từ nay về sau, Mộ Cẩm Cẩm ở trong hoàng cung có thể không cần tuân thủ các quy củ lễ tiết, cũng có thể gọi thẳng đại danh của hoàng thượng, mặt khác, ngày đại hôn đã định vào nửa tháng sau.

Sau khi chỉ lệnh được công bố, từ trên dưới Dạ Sát hoàng triều tất cả đều sợ ngây người!

Còn Nguyệt quý phi một lòng mong chờ chính mình có thể làm hoàng hậu thì lâm vào bi phần, hoàng thượng hẳn... Diên rồi sao?

Sau đại lễ phong hậu được cử hành vô cùng long trọng của hoàng triều Dạ Sát.

Hoàng thượng anh tuấn tiêu sái Tây Môn Liệt Phong cùng với hoàng hậu xinh đẹp mỹ lệ Mộ Cẩm Cẩm, nhất thời trở thành đề tài được đàm luận nhiệt tình nhất trong cả nước.

Vào một buổi sáng trời xanh mây trắng, Mộ Cẩm Cẩm đang cùng lão công của mình xuất cung dạo phố, liên tiếp nhiệt tình hướng dân chúng chào hỏi, làm cho tiếng hô của quần chúng vây xem xung quanh nổi lên từ bốn phía, rồi rít kêu hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế, còn vị hoàng hậu này thì không có nửa điểm kiêu ngạo, hiển nhiên đón tiếp đông đảo dân chúng yêu mình.

Sau khi đại lễ dạo phố đã xong, trên dưới hoàng thành cả nước chúc mừng, trong cung lại càng tổ chức yến tiệc long trọng, văn võ bá quan trong triều thì nhiệt tình ăn uống náo nhiệt, giã gạo suốt một ngày, sắp té xiu, Mộ Cẩm Cẩm một người ngồi trong tẩm cung Tây Môn Liệt Phong lặng lẽ đợi lão công của nàng tới đây vén khăn hồng voan.

Nhưng là ngóng trái ngóng phải, cái nam nhân đáng chết kia vẫn chưa trở lại, có làm hay không a, nàng không được mặc áo cưới xatanh trắng đúng tiêu chuẩn đã làm cho người ta buồn bực, còn tiểu tử thú vị Tây Môn Liệt Phong kia thì hết lần này tới lần khác làm khó nàng, ngay đến đêm động phòng hoa chúc cũng dám cả gan biến nàng thành chim bồ câu ngóng dài cả cổ.

Mũ phượng khăn voan trên đầu đã nặng muốn chết, giã gạo suốt một ngày, còn không cho ta ăn uống một bữa thật tốt, mặc kệ, trước việc làm no bụng là tương đối quan trọng hơn cả, Cẩm Cẩm vứt rơi mũ phượng, trang sức nặng trĩu trên đầu xuống, bỏ đi phượng bào đầy chết người trên thân, không đợi Tây Môn Liệt Phong trở về tẩm cung, nàng đã hát hàm nếm dưa hung ăn tấn công mãnh liệt thức ăn để trên bàn.

Đến khi Tây Môn Liệt Phong trở lại tẩm cung của mình, liền thấy tiểu thê tử của hắn thật không có hình tượng đang tay đang chân hình chữ đại nằm ngửa trên long sàng mà ngủ, trên bàn còn lưu lại chút thức ăn dư thừa, hắn không khỏi nhíu đôi mày rậm, dần dần đi tới bên giường, tinh tế

quan sát nàng từ trong ra ngoài, từ người nàng toát ra một loại khí chất tuyệt mỹ, nàng thật sự rất đẹp, có vẻ nhu nhược muốn làm cho người ta thương tiếc, cũng có vẻ cường hãn làm cho người ta hít thở không thông, khẽ cúi đầu xuống, hân nhẹ nhàng hôn nên mỗi tấc da thịt mềm mại non mịn của nàng.

60. Chương 60: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (2)

Ba năm trước đây, hắn không thành công nhận được thân thể của nàng, ba năm sau, hắn sẽ không tiếp tục buông tha cho cái loại cơ hội tốt hiếm có này.

Bỏ đi tầng lớp áo ngoài của nàng, Tây Môn Liệt Phong cảm giác được mình chỉ cần nhìn nàng, toàn thân cũng không khỏi nóng lên, từng nụ hôn nóng bỏng rơi lên trên mỗi tấc da thịt của nàng, Mộ Cẩm Cẩm đang ngủ trên giường vì được hôn mà không khỏi phát ra mấy tiếng ừm, nàng vô tình từ chối, càng làm gia tăng thể tấn công của Tây Môn Liệt Phong.

Cẩm Cẩm khẽ mở hai mắt, trong mông mông lung lung thấy một khuôn mặt tuấn mỹ khêu gợi chỉ đang cách mặt mình có một chút xíu, gương mặt thật rất đẹp trai, một đôi con ngươi đen nhánh mê người, hắn có một đầu tóc dài trải xuống chạm lên mặt nàng, trên mặt nóng nóng cùng bên trong thân thể cũng có cảm giác nóng khó chịu, làm cho nàng không tự chủ được mà gơ hai tay trắng nõn của mình lên ôm thật chặt cổ của hắn.

Giống như nhận được sự kích lệ của nàng, Tây Môn Liệt Phong càng thêm vô kỵ mà đem cơ thể dục hỏa đang hừng hực cháy của mình tiến đến trong thân thể của nàng, bên trong phòng hoa chúc, mơ hồ truyền ra mấy phần kiều diễm, cung nữ thái giám canh gác bên ngoài cũng thức thối đem nến dập tắt, sau khi màn đêm buông xuống, hết thấy, đều trở nên yên lặng không một hơi thở.

(*Hờ Hờ*, đau lòng cho những đồng chí mong chờ cảnh sắc nhớ *chăm chăm nước mắt*)

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộ Cẩm Cẩm mơ mơ màng màng gơ tay từ bờ eo của mình lên, di? Tại sao phía trên đầu lại có một chướng ngại vật thật to vậy?

Khuôn mặt bỗng chấn kinh một chút, nàng liền nhận ngay ra là Tây Môn Liệt Phong đang lười biếng ngồi bên giường vẽ mặt tuấn mỹ tươi cười thường thức nàng ngủ.

“Wow! Chàng sao lại không có mặc y phục?” Ánh mắt rời đi, nàng mới phát hiện hắn cả người trần truồng, nơi lồng ngực cứng rắn không giống như hình tượng gầy yếu nàng đã nghĩ, nam nhân này vóc dáng cũng thật rất đáng khen, mái tóc xốc xếch xoa bên vai lộ ra vào phần mê hoặc kiều ngạo, thấy Tây Môn Liệt Phong như vậy, Mộ Cẩm Cẩm không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, đáng khen a! Lão công của nàng quả nhiên miễn chê!

“Trẫm còn chưa từng gặp qua nữ nhân nào lại không biết e lệ như nàng, dám nhìn thẳng thân thể trẫm như vậy.”

“Mỹ nam dĩ nhiên là để cho người khác thưởng thức, huống chi chàng thật sự là đẹp trai đến mức làm cho người ta nhìn thấy mà chảy cả nước miếng.” Vừa nói, nàng còn rất phong lưu mà quảng cho hắn một cái liếc mắt đưa tình, khiến cho chần lông vũ trên người nhẹ nhàng rơi xuống, Mộ Cẩm Cẩm mới phát hiện thân thể mình cũng giống như hắn trần truồng ở bên ngoài.

“Wow nha...” Nàng vội vàng bảo vệ bộ ngực của mình, “Quần áo của ta đâu?” Thấy hắn lộ ra vẻ mặt cười bí hiểm, nàng nhanh chóng vén tấm chăn lên, chỉ thấy trên long sàng lưu lại dấu vết lạc hồng, trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên, tức giận trừng mắt với hắn.

61. Chương 61: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (3)

“Tây Môn Liệt Phong, tối hôm qua chàng rốt cuộc làm gì ta rồi?”

“Di? Những lời này hẳn là ta nên hỏi nàng mới đúng chứ, chẳng lẽ nàng đã quên ư, tối ngày hôm qua nàng liều mạng ôm ta còn không ngừng hô to ta còn muốn ta còn muốn...”

“Uy!” Nàng thoáng cái nhào tới trên người hắn che lại bạc môi khêu gợi cậu hẳn,” Chàng nói lưu nói vượn...”

Nụ cười nồng đậm hiện trên cánh môi Tây Môn Liệt Phong,” Cẩm Nhi, trẫm còn không biết, thì ra là nàng lại đối với trẫm nhiệt tình như vậy a...”

Nhìn khuôn mặt hắn một bộ cười tà, Mộ Cẩm Cẩm thật là vừa ảo não vừa tức giận, lần đầu tiên của mình... Cư nhiên bị tên khốn khiếp này vô duyên vô cớ chiếm đi.

Lôi kéo chân lớn, nàng trực tiếp tiến vào tron mền một mình sinh hờn dỗi.

“Cẩm Nhi...”

“Tránh ra, ta quyết định bắt đầu từ bây giờ khinh bỉ chàng.” Trong mền, truyền ra thanh âm rầu rĩ.

“Tại sao lại muốn khinh bỉ trẫm a?” Miệng của hắn nói tựa hồ giống như đang đùa giỡn với một con mèo nhỏ búng bình.

“Xôn xao—”

Chăn nhẹ nhàng bị kéo ra, Mộ Cẩm Cẩm hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đùng đùng tức giận,” Tây Môn Liệt Phong, đây là lần đầu tiên của ta, nhưng là lại chỉ có một mình chàng hưởng thụ cái loại vui vẻ này, từ đầu đến đuôi, ta cũng không biết kia có loại cảm giác như thế nào...”

“Tối ngày hôm qua, nàng liều mạng la hét thật thoải mái thật vui vẻ, cho nên trẫm cảm thấy nàng hẳn là người chiếm được thỏa mãn nha...”

“Uy, chàng còn dám nói? “ Thật là bị hắn làm cho tức chết...”

“Được rồi, nếu Cẩm Nhi của trẫm còn muốn ném thử loại tư vị dục tiên dục tử vui vẻ này, chờ sau khi trẫm lâm triều chờ về nhất định sẽ thật tốt thỏa mãn yêu cầu của ái phi.”

“Người nào nói muốn nằm thử vị nhàm chán ấy?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm ửng hồng của nàng, Tây Môn Liệt Phong phát hiện ra việc trêu chọc nàng là một niềm vui cực kỳ lớn, nhưng là trời gian lâm triều đã qua, thân là vua một nước, chính sự quan trọng hơn, quay người lại nhẹ nhàng hôn một cái lên khuôn mặt nóng đỏ của nàng, hắn mặc long bào của mình vào rồi bước xuống long sàng.

“Cẩm Nhi, nhớ biết điều một chút ở trên giường chờ trẫm trở lại.”

Nói xong, lưu lại nụ cười khêu gợi bên môi, hắn đứng dậy rời khỏi tấm cung.

Còn lại một người ngồi ngơ ngác trên giường, Mộ Cẩm Cẩm vươn hai tay quạt quạt trên khuôn mặt của mình, nóng quá, thật là quá nóng! Gặp quỷ, nàng cư nhiên bị tên tiểu tử kia biến thành bộ dạng không có đức hạnh tiền đồ này, thật là mất hết cả thể diện! (Ying: *mất mở to* chẳng lẽ cô có thể diện để mà mất chắc =.=)

Nhưng là... Hồi tưởng lại bộ dáng Tây Môn Liệt Phong vừa rồi, nàng không nhận được mà tim đập thành thịch.

62. Chương 62: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (4)

Nam nhân kia toàn thân cũng tràn đầy sức hấp dẫn, hẳn quả nhiên là một tên khêu gợi mê người!

Nói sau khi lâm triều xong thì trở về tẩm cung, nhưng là chờ đến khi mặt trời lên cao ba sào, tên Tây Môn Liệt Phong chết tiết kia còn chưa có quay trở lại, làm hại Mộ Cẩm Cẩm lại thật giống như ngu ngốc, ngây ngây ngơ ngơ ngồi trên giường đợi chờ sự sung hạnh của hân.

Gần buổi trưa, nàng gọi Thu Nguyệt thay quần áo giúp nàng, mặc một bộ áo váy tơ lụa màu trắng khoan khoái nhẹ nhàng, Cẩm Cẩm quyết định một người đi ra ngoài tìm chút việc vui, mùa hè gió thổi vi vu, thời tiết thật tốt để chơi thả diều, nàng tìm một cuộn dây cùng ít giấy trắng, tự mình làm một chiếc diều hình con chim.

Thu Nguyệt miệng rộng từ đầu đến cuối không ngừng lải nhải bị nàng phân đi làm việc, vừa dài dòng ca thán nàng thân là hoàng hậu, hoạt động như vậy là không đúng quy củ không hợp lễ tiết, từ này trong hậu cung phải tận lực bỏ được thì cố bỏ, phải da dẳng một vị chủ mẫu, vô luận như thế nào cũng phải nên chừng chặc một chút.

“Ba!” Thu Nguyệt đang ở một bên liên miên nói hết sức, con diều đã được Mộ Cẩm Cẩm làm được một nửa vì dùng quá lúc mà cánh diều liền gãy làm đôi.

“Đều tại việc tốt người gây ra, nói lằng dài dòng văn tự hại người khác đến giấy cũng làm không xong...”

“Hoàng hậu...”

“Cẩu nô tài, ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong, người rớt cuộc có hay không dùng đầu suy nghĩ?” Đang trong lúc Mộ Cẩm Cẩm cùng Thu Nguyệt nói chuyện, cách đó không xa, truyền đến một tiếng nũng nịu kinh người, hai người đồng thời theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy trong một trường đình cách đó không xa, Nguyệt quý phi luôn luôn kiêu căng vung bàn tay lên, ba một chưởng tát thật mạnh trên mặt tiểu thái giám.

Tiểu thái giám bị đánh sợ hãi vội vàng quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu,” Nguyệt quý phi tha mạng, nô tài lần sau không dám nữa.”

“Loại cẩu nô tài như ngươi thì sao nhớ lâu được cái gì, phải phạt thật nặng, người đâu, đem hân xuống đánh tám mươi đại bản cho bốn cung...”

“Nguyệt quý phi tha mạng a...”

Sau tiếng hô tiểu thái giám quỳ trên mặt đất bị mấy người vây quanh kéo đi, thấy thế, Mộ Cẩm Cẩm không nhìn được xông lên xuất to một tiếng “Dừng tay!”

Sau khi nhìn thấy nàng, chúng thái giám cùng cung nữ bị làm cho sợ đến quỳ xuống đầy đất, trong miệng không ngừng hô to “hoàng hậu nương nương cát tường.”

Nguyệt quý phi lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ sau khi nhìn thấy Mộ Cẩm Cẩm, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra mấy phần tức giận,” Nga, nguyên lai là Hoàng hậu nương nương mới nhậm chức của Dạ Sát hoàng triều chúng ta a, có câu nói thật đúng, Ma Tước cũng có thể biến thành Phượng Hoàng, không biết những lời này có phải hay không hình dung rõ nhất về hoàng hậu nương nương?”

“Nguyệt quý phi, ta nghĩ ngươi nên biết hiện tại không giống ngày xưa, bây giờ ta đã được hoàng thượng cưới hỏi đăng hoàng trở thành hoàng hậu của Dạ Sát hoàng triều, thấy bốn cung ngươi vì sao lại không quỳ?” Hừ! Có oán báo oán, có thù báo thù, Chu Liên Nguyệt, ngươi ban đầu đối với Mộ Cẩm Cẩm ta bất nhân, bây giờ cũng đừng trách ta đối với ngươi bất nghĩa.

63. Chương 63: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trên Đại Điện (5)

Nhìn nàng bày ra chút vị hoàng hậu, Chu Liên Nguyệt sắc mặt có chút khó coi, nàng giả vờ nghiên thân thể một chút, không tình nguyện nói: ” Hoàng hậu nương nương cát tường.”

“Nguyệt quý phi, chẳng lẽ lễ nghi trong cung đình không ai dạy người ư, thấy chính cung nương nương, ngay cả đầu gối cũng không khụy xuống một chút sao?”

Nghe được câu này, tuy trong lòng rất là bất mãn, nhưng Chu Liên Nguyệt cũng ép mình nhất định phải nhẫn, cong hai chân, Chu Liên Nguyệt không tình nguyện biết điều một chút hành lễ quỳ trên mặt đất.

Mộ Cẩm Cẩm không nhịn được trộm cười một tiếng, “ Khụ Khụ!” Nàng vừa làm bộ khuôn mặt nhỏ nhắn uy nghiêm lạnh lùng lại,” Người đâu, đi đem cho bồn cung một cái ghế tới đây.”

Vừa ra lệnh xuống xong, tiểu thái giám liền vội vàng đem một cái ghế đến, Mộ Cẩm Cẩm đặt mông ngồi trên ghế hướng Chu Liên Nguyệt đang quỳ tại chính dưới chân mình dương dương tự đắc nghênh cằm,” Bồn cung đột nhiên cảm thấy chân có chút đau nhức, Nguyệt quý phi, tới đây đấm bóp chân cho bồn cung.”

“Người...”

“Làm sao, chẳng lẽ Nguyệt quý phi lại có can đảm dám kháng chỉ bất tuân sao?”

“Nô tì không dám!” Vừa muốn đứng dậy, Mộ Cẩm Cẩm liền vung tay lên dừng lại động tác của nàng.

“Bồn cung có thói quen tương đối muốn người khác quỳ xuống xoa bóp chân cho bồn cung.” Hừ hừ! Người ban đầu đối đãi với Mộ Cẩm Cẩm ngu ngốc kia như thế nào, hôm nay ta liền muốn người từ từ mà nếm trái tư vị giống như thế.

Chu Liên Nguyệt bị làm cho tức chết nhưng vẫn cố nín nhịn quỳ bò đến trước mặt Mộ Cẩm Cẩm, giờ hai tay lên, nhẹ nhàng xoa bóp trên đùi Mộ Cẩm Cẩm.

Được hầu hạ rất thoải mái Mộ Cẩm Cẩm hướng cung nữ thái giám quỳ đầy đất giương tay lên,” Tất cả mọi người hãy bình thân, còn có tiểu thái giám sắp bị mang ra đánh kia, bồn cung liền miễn cho người tám mươi đại bản.”

“Tạ ơn hoàng hậu nương nương.” Tiểu thái giám cảm động đến suýt nữa thì lệ nóng tuôn trào.

Quay đầu lại, Cẩm Cẩm liền thấy trên đầu Chu Liên Nguyệt có cắm một cây trâm nghe nói là lễ vật quốc vương Đông Tấn dâng tặng, chỉ cần nghĩ đến đây là đồ Tây môn Liệt Phong cấp cho nàng, trong lòng nàng tự nhiên thấy không thoải mái tới cực điểm.

Tay nhỏ khẽ vung lên, trâm ngọc trên đầu Chu Liên Nguyệt liền dễ dàng hạ xuống đặt trong lòng bàn tay nàng,” Vật này nhìn qua cũng không thấy có gì đặc biệt, kiểu dáng cũng có vẻ quê mùa, người làm cũng không đủ tinh xảo, ai nha...”

Cẩm Cẩm cố ý để tay nhỏ nghiêng một cái, cây trâm ngọc kia liền rơi xuống mặt đất gãy thành hai nửa.

“Người...”

Chu Liên Nguyệt vừa muốn nổi giận thì Mộ Cẩm Cẩm chuyên chọc người kia liền dâng lên một nụ cười xấu xa,” Ý không tốt nha, bồn cung vừa mới run tay một chút, cho nên làm hỏng trâm ngọc của người, thật là xin lỗi a.”

64. Chương 64: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (6)

“Mộ Cẩm Cẩm, người căn bản là cố ý.” Rốt cuộc không thể nhịn được nữa Chu Liên Nguyệt tức giận đứng lên,” Ta muốn đến nói cho hoàng thường biết người khi dễ ta.”

Mộ Cẩm Cẩm hai chân vắt chéo nguẩy ngồi trên ghế khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh lẽo,” Tốt, người đi nói đi, bất quá, người dám can đảm làm trò trước mặt mọi người gọi thẳng tên của bồn cung, chỉ bằng vào tội này, bồn cung cũng đã có thể phán người tội phạm thượng, người đâu, đem Nguyệt quý phi dè ra cho bồn cung, vả miệng mười cái!”

“Người... Người dám đánh ta?” Chu Liên Nguyệt không thể tin nàng lại có lá gan này,” Phụ thân ta là tể tướng đương triều, ở trong hậu cung này...”

“Làm cho nàng im lặng, đề xuống đánh thật mạnh cho ta!” Ra lệnh một tiếng, khiến thái giám xung quanh một phen sợ hãi, ngay cả Thu Nguyệt cũng bị dọa gần chết.

“Nơi này xảy ra chuyện gì?” Vào đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một đạo thanh âm khiến ọi người lại một lần nữa sợ đến quỳ phục đầy đất.

“Hoàng thượng...”

Tây Môn Liệt Phong mới vừa xử lý xong triều chính liền vội vàng muốn mau trở về tẩm cung để hôn ái phi của hắn, nhưng là không nghĩ tới thái giám trong cung lại nói cho hắn biết hoàng hậu ra ngoài đi chơi, đúng là nữ nhân không thành thật, hắn mới vừa rời đi một hồi, nàng liền gây chuyện sinh sự, nhìn qua Chu Liên Nguyệt đứng một bên cùng với Mộ Cẩm Cẩm ngồi ở trên ghế làm một bộ lưu manh giống như Đại vương trên núi, hắn biết ngay nha đầu này nhất định là thấy Nguyệt quý phi không vừa mắt.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng người phải làm chủ cho nô tì a.” Thấy Tây Môn Liệt Phong, Chu Liên Nguyệt vốn là đang hung giữ như ba ba thoáng cái bỏ nhào đến quỳ dưới chân hắn,” Hoàng hậu nương nương có chủ tâm gât khó khăn cho nô tì, còn muốn nô tì xoa bóp đấm chân cho nàng, không chỉ như vậy, hoàng hậu còn cố ý làm rơi vỡ trâm ngọc hoàng thượng ban cho nô tì, hoàng thượng a, nô tì thật sự không thể chịu đựng được nữa mới nói lại nàng vài câu, không nghĩ tới... Hoàng hậu liền sai thái giám đánh vào mông nô tì...”

“Cẩm Nhi, nàng đừng có tùy hứng như vậy được không?”

“Ba!” Mộ Cẩm Cẩm đem trâm ngọc trên đầu mình dùng sức ném trên mặt đất,” Nguyệt quý phi, trâm ngọc đó hoàng thượng đưa cho người, trâm ngọc này của ta cũng là hoàng thượng đưa cho ta, ta đã làm hư của người, bây giờ ta liền lấy lại công bằng cho người, như vậy người vui vẻ rồi chứ?”

“Cẩm Nhi...”

“Hừ! Ngồi vị hoàng hậu này ta không làm nữa, ngay cả tư cách quản giáo một phi tần phạm thượng mình cũng không có, ta còn làm cái rắm gì nha, Tây Môn Liệt Phong, đi, chúng ta trở về làm thủ tục hưu phu, Mộ Cẩm Cẩm ta quyết định xuất cung làm nữ hiệp đi hành hiệp trượng nghĩa...”

65. Chương 65: Đứng Thẳng Lĩnh Chỉ Trong Đại Điện (7)

Hưu phu?

Mọi người bị tiểu hoàng hậu trước mặt nói năng to gan này mà sợ hết hồn, nàng lại có lá gan bỏ hoàng thượng.

Mà Tây Môn Liệt Phong chỉ đem tính tình của nàng thành tùy hứng mà đối đãi,” Trẫm khi nào thì nói nàng không có quyền lợi quản giáo tần phi nhỉ?”

“Nguyệt quý phi này mắc tội phạm thượng, nàng còn uy hiếp ta nói cha nàng là tể tướng đương triều, nếu như ta dám đắc tội nàng, nàng từ nay về sau sẽ cho ta đẹp mắt, mười mấy thái giám cung nữ ở đây cũng đều nghe được rõ ràng từng câu từng chữ, thân là hoàng hậu, chẳng lẽ ta còn phải nhìn sắc mặt của một quý phi nhỏ nhỏ mà sống sao? Nếu như ngồi vị hoàng hậu này ta làm lại phải nhận nhiều uất ức như vậy thì ta còn làm có tác dụng gì?”

“Cẩm Nhi...”

“Hưu phu! Ta muốn hưu phu...”

Vừa nói, nàng vừa kéo cánh tay Tây Môn Liệt Phong hướng về phía điện Đường Tâm mà đi, Tây Môn Liệt Phong bị làm ột phen hoảng loạn, vội vàng đem thân hình nhỏ bé của nàng ôm vào trong ngực của mình, hẩn cảm tức nhìn Nguyệt quý phi quỳ trên mặt đất:” Còn không mau qua đây nhận lỗi với hoàng hậu?”

“Nhưng là hoàng thượng...” Chu Liên Nguyệt hoàn toàn bị tràng diện này làm cho sợ ngây người.

“Nguyệt quý phi, chẳng lẽ ngươi muốn kháng chỉ sao?”

“Thần... Nô tì không dám!” Khiếp sợ trước uy nghiêm của Tây Môn Liệt Phong, Chu Liên Nguyệt không tình nguyện quỳ đến trước mặt Mộ Cẩm Cẩm dập đầu nói:” Hoàng hậu nương nương, nô tì cả gan làm loạn chọc giận tới hoàng hậu, xin hoàng hậu khoan dung!”

Núp ở trong lòng Tây Môn Liệt Phong, Mộ Cẩm Cẩm cười trộm nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn cố ý làm ra vẻ băng thanh lạnh lùng,” Được rồi, nhìn ngươi nói xin lỗi coi như cũng thành khẩn, bổn cung liền quyết định tha cho ngươi một lần, bất quá tội lớn có thể miễn nhưng tội nhỏ thì khó thoát, mười bạt tai có thể tạm thời giữ lại, bổn cung liền đổi phạt ngươi quỳ ở chỗ này hai canh giờ ngẫm nghĩ lại hành vi của mình, sau khi trở lại tẩm cung chép năm vạn chữ ‘Thiên phụ đức’ cho bổn cung.”

“Hoàng thượng...” Chu Liên Nguyệt vừa nghe đến mình bị phạt, lại lần nữa đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tây Môn Liệt Phong.

Một tay nhẹ nhàng chống đỡ cái trán, Tây Môn Liệt Phong giả bộ ngu không nghe thấy, ai! Nữ nhân hậu cung càng nhiều, thật đúng là càng làm cho người ta hao tổn tinh thần, hết lần này tới lần khác hẩn lại đi cười một lão bà là bình dấm cực to khiến cho người ta không thể chịu được.

“Làm sao? Chẳng lẽ Nguyệt quý phi đối với hình phạt của bổn cung tỏ vẻ bất mãn sao?” Hừ! Nếu như Tây Môn Liệt Phong dám cầu tình cho Chu Liên Nguyệt này, nàng liền quyết định thật sự hưu phu cho hẩn xem.

“Nô tì không dám!”

“Nếu không dám, liền biết điều một chút quỳ ở chỗ này chịu phạt, Thu Nguyệt, đứng đây canh cho bổn cung, ít một canh giờ liền đánh một trăm gậy, ít một chữ ‘Thiên phụ đức’ thì đánh hai trăm gậy, nàng mà dám ở sau lưng mắng bổn cung một câu để truyền được đến lỗ tai của ta, ta sẽ đem nàng nhốt vào lãnh cung bỏ đói ba ngày ba đêm.”

66. Chương 66: Bực Mình (1)

“Nô nô nô... Nô tỳ lĩnh chỉ.” Thu Nguyệt sợ gần chết, trời ạ! Chủ tử của nàng thật là lợi hại nha.

“Liệt Phong, chúng ta đi thôi.” Mắng đã nghiền Mộ Cẩm Cẩm hôn cánh tay Tây Môn Liệt Phong một cái, nhẹ nhàng cười chuyển hướng đi về tẩm cung.

“Tốt, vừa lúc trăm hiện tại rất có tâm tình, nếu tối hôm qua không để cho Cẩm Nhi nàng hưởng thụ được vui vẻ chân chính, như vậy hôm nay trăm sẽ nhất định ở lại đến bù lại đủ cho nàng.”

“Uy, lời như thế làm sao có thể tùy tiện nói lung tung, chàng thật chán chết a...”

Hai người một bên đánh một bên náo rời đi nơi đây, mà Chu Liên Nguyệt chắt vạt quỳ trên mặt đất thì lộ ra vẻ mặt oán giận.

Mộ Cẩm Cẩm!

Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta nhất định làm cho ngươi rơi vào trong tay ủa ta, hừ! Đến khi đó, xem ta như thế nào đùa chơi chết ngươi.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, Tây Môn Liệt Phong lại đề nghị muốn cho nàng đi học nữ công!

Nữ tử thời cổ đại chẳng những không những không có địa vị, hơn nữa còn phải đi học tập thêu thùa đan lát nhằm chán này, không biết tên khốn Tây Môn Liệt Phong rốt cuộc nghe người nào gièm pha, ngày hôm

qua sau khi trở lại tắm cung, ba lần ba lần yêu cầu nàng nhất định trong vòng một tháng phải thêu cho hẳn một cái khăn tay hình đôi uyên ương, nếu không sẽ cho nàng đẹp mặt!

Mà người nam nhân kia, sau đó thì đi chiếu cố chuyện trong triều, thậm chí có lúc ngay cả tắm cung cũng không trở về.

Mộ Cẩm Cẩm bị lạnh nhạt gần ba ngày, rốt cuộc nhịn không được trộm một khoản bạc nhỏ quyết định xuất cung một lần nữa gặp người thân quen.

Dù sao Tây Môn Liệt Phong ngày ngày chiếu cố, loay hoay căn bản không có thời gian để ý đến nàng, cũng vừa tốt nàng sẽ mượn cơ hội này ra ngoài đi chơi, sau đại lễ diễu hành ngoài phố lần trước, đối với thế giới bên ngoài càng thêm hứng thú, lần này, nàng thay một thân nam trang, trộm lệnh bài xuất cung của Tây Môn Liệt Phong, biến mình thành một bộ dáng công tử phú gia quang minh chính đại chạy ra hoàng cung.

Thật là không nhìn không biết, sau khi nhìn rồi liền thấy giật mình a!

Hoàng triều Dạ Sát xa xa so sánh với trong tưởng tượng của nàng càng thêm mỹ lệ giàu có, đường phố trơn bóng ngăn nắp, các loại lầu các kiến trúc xinh đẹp, đường phố hai bên bán các loại đồ chơi nhỏ nhỏ, thỉnh thoảng sẽ có vài tạp kỹ biểu diễn, còn có làm xiếc, phía ngoài quả nhiên so sánh với bên trong hoàng cung chơi càng vui hơn.

Mộ Cẩm Cẩm nhìn giống như một tiểu hài tử chưa từng ra khỏi nhà, đông sờ sờ, tây đụng đụng, gặt phải chuyện vui đùa, trực tiếp phát tay hạ bạc thu mua, dù sao lão công nàng cũng là hoàng thượng, một người tiền, hoàng kim đắt đầy người a!

67. Chương 67: Bực Mình (2)

“Phanh!” Đang trong thời điểm Mộ Cẩm Cẩm một bên du ngoạn một bên xem náo nhiệt, đột nhiên có một người xô mạnh khiến nàng ngã xuống, toàn thân đau xót Cẩm Cẩm khê kêu một tiếng, ngẩng đầu, lại là một thằng bé trai tuổi không lớn lắm.

“Uy! Người đi không mang theo mắt a?”

“Thật xin lỗi thật xin lỗi!” Đôi phương liên tục cúi người gặt đầu.

Nhìn thằng bé trước mặt bộ dáng vô cùng khản trương, Cẩm Cẩm mắt to vừa chuyển, trong đầu lập tức hiện lên tràng diện tên móc túi trộm đồ, ghê tởm! Cái tiểu tử này nó không phải là...

Thời điểm đáy lòng đang nghi ngờ, nàng cảm giác ống tay áo mình đang bị sờ loạn, nàng theo bản năng bảo vệ ngân lượng trong tay áo, hừ hừ! Muốn chơi chiêu này với nàng, Mộ Cẩm Cẩm nàng là người dễ chơi sao?

Nhưng là thằng bé trai trước mắt lực đạo lớn hơn mười phần, nó dùng sức đẩy, Mộ Cẩm Cẩm liền ngã đầu té về phía sau, ngân lượng giấu trong tay áo rơi đầy đất, thằng bé trai nhanh chóng nhặt lên, xoay người chạy trốn về phía ngược lại, Mộ Cẩm Cẩm tay mắt lanh lẹ bắt được cổ chân của thằng bé...

“Người đứng lại đó cho ta...”

Đang trong lúc Cẩm Cẩm ra sức phản kháng, trên mặt đường đột nhiên xuất hiện một đám khất cái nam tử đem nàng bao bọc vây quanh.

Ông trời! Nàng nàng nàng... Sẽ không phải là gặp được Lão đại cái bang chứ?

“Tiểu tử thôi, nếu như ngươi còn muốn lưu lại cái mạng sống của mình, thì đừng ngăn cản lão gia phát tài, nếu không...”

Một thanh trường kiếm thẳng tắp hướng về phía trước khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:” Cũng đừng trách lão gia đây đối với người không khách khí!”

“Bọn khốn khiếp các người thật là to gan, không còn coi vương pháp ra gì, dám cướp bóc bạc của đại gia...” Mộ Cẩm Cẩm đang tiếp tục muốn nói thì đã thấy chuôi kiếm thẳng tắp hướng cổ họng nàng đâm tới, hù dọa nàng nhắm chặt hai mắt lại,” Khốn khiếp khốn khiếp, nếu như các người muốn làm thịt ta, cho dù xuống địa ngục, ta cũng sẽ biến thành cô hồn dã quỷ đi theo ám các người sống không bằng chết...”

“Phanh!”

Bên tai đột nhiên xuất hiện thanh âm kim khí rơi xuống đất, tiếp theo, tiếng một trận đánh nhau cùng tiếng kêu đau không dứt bên tai, Cẩm Cẩm len lén mở mắt, chỉ thấy một bạch y nam tử (nam tử mặc trang phục màu trắng) thân thủ nhanh nhẹn đánh đấm khát cái đã tính toán vây công nàng ngã hết xuống đất, không bao lâu, một đám thị vệ mặc quan phục từ xa chạy gần tới.

“Tiểu vương gia, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin tiểu vương gia trách phạt...”

Bạch y nam tử ưu nhã vỗ vỗ ống tay áo,” Đem hết những kẻ trộm này bắt lại đưa đến quan phủ điều tra cho bốn vương.”

Mấy tên khát cái bị đánh vừa nghe đến thân phận của đối phương đã thương mình là tiểu vương gia, bị làm cho sợ hãi rút rút quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đáng tiếc kết quả cuối cùng bọn họ vẫn bị thị vệ thẳng tay bắt về quan phủ.

68. Chương 68: Bực Mình (3)

Tây Môn Tĩnh Phi tuần mỹ buông thông nhìn Mộ Cẩm Cẩm đang ngồi dưới đất,” Vị huynh đài này, người không sao chứ?”

Huynh đài? Cẩm Cẩm buồn cười với kiểu xưng hô như thế, nàng một bộ võ quần áo đứng dậy, đem mũ đội trên đầu khẽ chỉnh trang lại, thuận tiện dang lên vẻ mặt mỉm cười khả ái mê người.

“Tĩnh Phi, người mau nhìn xem ta là ai?”

“A...Hoàng...”

Chữ còn lại còn chưa phát ra khỏi miệng, Mộ Cẩm Cẩm vội vàng lấy tay che miệng Tây Môn Tĩnh Phi lại, nàng nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai đối với hai người bọn họ sinh ra hoài nghi, mới tức giận trừng mắt liếc hắt hủ một cái,” Ta là cải trang xuất cung, chớ có lớn tiếng tuyên dương.”

Tây Môn Tĩnh Phong miệng bị che không nhin được lác đầu,” Ta là thấy người len lén xuất cung thì đúng hơn.”

Kết quả, Tây Môn Tĩnh Phi anh tuấn tiêu sái lại bị Mộ Cẩm Cẩm quán quýt hành hạ, bị buộc phải phụng bồi vị hoàng hậu nương nương cả gan làm loạn này đi lòng vòng trong kinh thành, cuối cùng, Mộ Cẩm Cẩm hết cứng rắn đến không nheo đòi đến thăm phủ vương gia của Tây Môn Tĩnh Phi, vốn là đang có công sự trong người Tây Môn Tĩnh Phi đành phải thoái thác công sự lại, theo tiểu nữ nhân tinh quái trước mắt này trở lại vương phủ.

Dọc theo đường đi, nghe nữ nhân bên cạnh líu ríu nói không ngừng, thật là kỳ quái! Vì sao người này lại cùng với Cẩm phi trước kia bất đồng nhiều như vậy?

“Hoàng hậu nương nương, đem mình giả trang thành bộ dáng nam tử xuất cung, ta nghĩ, hoàng huynh ta sợ rằng chưa hay biết gì a.” Tĩnh Phi không nhin được nhẹ giọng trêu chọc nói.

Mộ Cẩm Cẩm đang thưởng thức phong cảnh vương phủ mỹ lệ cái miệng nhỏ liềm nhếch lên,” Ai bảo cái tên man tử đại ca của người đột nhiên điên không biết nói đạo lý, lại áp bức ta, ra lệnh ta phải chuẩn bị bút lông viết thơ đánh đàn, nếu không ra ngoài hóng mát một chút, ta nhất định sẽ bị buồn chết trong hậu cung.” Vừa nghĩ tới Tây Môn Liệt Phong cả ngày chỉ lo làm chính sự, tâm tình của nàng sẽ tốt tới cực điểm.

“Cho nên, ta quyết định hướng thể lực ác chế khiêu chiến, hấn bắt ta học nữ công, ta đây liền hết lần này tới lần khác không học, hấn bắt ta phải biết điều một chút ở trong hậu cung làm hoàng hậu vậy ta đây cũng liền hết lần này tới lần khác không làm, nhìn xem hấn có thể làm gì được ta?”

Tĩnh Phi vô lực lắc đầu:” Ta biết hoàng huynh cưng chiều người, nhưng là người khiến cho huynh ấy phát hỏa quá mức, ta cũng không dám bảo đảm hoàng huynh còn có thể dung túng cho sự tùy hứng của người nữa hay không.”

“Không sao, hấn bây giờ bởi vì công sự đều rất bận rộn, căn bản không có thời gian để ý tới ta, chờ ta chơi chán sẽ len lén hồi cung, ta đảm bảo sẽ không để cho người khác phát hiện ra, wow! Hậu hoa viên nhà người thật xinh đẹp nga, lại có núi giả, lại có nước chảy, trời ạ! Còn đây là bàn đu dây!” Mộ Cẩm Cẩm hăng hái đặt mông ngồi lên bàn đu dây đang đưa,” Tĩnh Phi, ta không nghĩ tới một nam hài tử như người, lại chơi loại trò cho nữ hài tử này, hắc hắc! Bình thường nhất định là thừa dịp hạ nhân không để ý liền lên tới đây chơi vài vòng có đúng hay không?”

69. Chương 69: Bực Mình (4)

Sắc mặt trầm ổn của Tây Môn Tĩnh Phi khẽ mỉm cười,” Cái bàn đu dây này đặc biệt làm vì một cô nương.”

“Di? Cô nương?” Cẩm Cẩm tò mò nhướn lông mày,” Bạn gái của người a?” Mặc dù Tây Môn Tĩnh Phi trước mắt này bộ dáng không có đẹp trai như lão công nhà nàng, nhưng là hai huynh đệ hấn trình độ mê người cũng là mỗi người một vẻ, nếu như qua mấy năm sau, tiểu suất ca này nhất định sẽ trở thành một đại suất ca.

Nghe đến đó, Tây Môn Tĩnh Phi đang ngồi ngay ngắn trên một cái ghế trúc uống trà nhẹ nhàng để cái chén xuống,” Nói vậy, ta phát hiện cách nói chuyện của hoàng hậu nương nương rất giống của vị cô nương kia thậm chí còn có mấy phần tương tự, có chút quái dị, có chút khiến cho người ta không giải thích được, hơn nữa cử chỉ hành động cùng người bình thường cũng bất đồng.”

“Ta không phải là người ở đây, cử chỉ hành động dĩ nhiên cùng thời đại này có điều bất đồng.” Thấy đối phương mày rậm nhảy lên, Mộ Cẩm Cẩm không nài phiền phát phát tay,” Quên đi, nói ra người cũng sẽ không tin tưởng, cổ nhân các người đều là một đám đầu gỗ mục, chết cũng không nghĩ được gì...”

Nói như vậy, càng làm gia tăng trí tò mò của Tây Môn Tĩnh Phi,” Hoàng hậu...”

“Hoàng thượng giá lâm—“

Cách đó không xa truyền đến một tiếng la, điều này làm cho người đang đu dây cùng người đang muốn hỏi chuyện đồng thời ngừng ra, Mộ Cẩm Cẩm không giải thích được nhìn về phía Tây Môn Tĩnh Phi, mà Tây Môn Tĩnh Phi thì làm một bộ không liên quan nhủ nhủ vai,” Là ta sai người tiến cung báo cho hoàng thượng, người bây giờ đang ở vương phủ.”

“Uy! Người đồ tiểu nhân này, làm sao có thể bán đứng ta?” Mộ Cẩm Cẩm muốn nhảy xuống bàn đu dây tính toán chạy trốn, không nghĩ tới Tây Môn Liệt Phong tuần dung đã đóng băng, đang cùng một đám người vừa đi tới hậu hoa viên.

Tĩnh Phi quỳ xuống nghênh giá, còn Mộ Cẩm Cẩm đang định chạy trốn thì lại bị lão công nàng vừa vịn bắt được.

Thấy tiểu thê tử tân hôn của mình trên người lại mặc một trang phục nam nhân, hơn nữa bên hông còn đeo lệnh bài xuất cung của hấn, Tây Môn Liệt Phong thật là tức cũng không tức được mà muốn giận cũng không giận được.

“Thật là to gan, nàng lại dám lén sau lưng trẫm xuất cung, hơn nữa... Còn không biết sống chết mà trộm lệnh bài của trẫm, Cẩm Nhi, nàng không muốn sống nữa có phải hay không?”

“Người ta chẳng qua là cảm thấy ở trong cung rất buồn bức? Hơn nữa chàng còn ép ta học cái gì mà cung quy cùng nữ công... Ngổn ngang, ta thật sự chán những thứ đó, cho nên liền ra cung dạo chơi...” Vừa nói, Mộ Cẩm Cẩm vừa đem đồ chơi mình mua được móc ra đưa đến trước mặt Tây Môn Liệt Phong:” Chàng nhìn đi, những thứ đồ này ở trong cung không có mà xem ơ.”

70. Chương 70: Bức Minh (5)

“Nàng cùng Tinh Phi như thế nào gặp nhau?”

“Chuyện này nói ra rất dài, lúc ta vừa xuất cung không lâu, bất hạnh gặp phải một nhóm cường đạo giết người không chớp mắt, bọn họ đem người của mình bao vây Tinh Phi, chẳng những không để ý đến tay nhỏ bé của hần, còn sờ sờ khuôn mặt bé nhỏ của hần, lúc này ta mới phát hiện đám ác nhân kia coi trọng bộ dáng mê người của Tinh Phi, tính toán đem bắt lại đưa vào trong sơn trại làm áp trại tiểu nam, nói như thể nào Tinh Phi cũng là chú em của ta, cho nên bốn đại nữ hiệp liền lợi dụng thảo quyền trái, thảo quyền phải, vô cực bát quái chân, hàng long thập bát chưởng, vô ảnh cước đem đám ác nhân kia đánh cho hoa rơi nước chảy, trong lúc vô tình cứu được Tinh Phi nhà chàng.”

Lựa thời chống đỡ hủy một chút hình tượng của tiểu tử này hần không tính là quá mức đi, ai bảo tiểu tử này có ý xấu bán đứng nàng.

Tây Môn Tinh Phi vừa mới nghe xong lời kể của nàng, bị tức suýt té xỉu! Năng lực bịa chuyện của nữ nhân này thật đúng là làm người ta bội phục.

“Hoàng huynh, chuyện không phải như vậy, xem ra đệ phải nói toàn bộ sự thật đã trải qua, nếu không đệ sợ có một ngày hoàng huynh sẽ phản đệ tội khi quân mất, sự thật là hoàng hậu nương nương suýt nữa bị một tên trong nhóm khất cái cướp bóc, nếu như không phải đệ kịp thời cứu nàng, thì bây giờ hoàng hậu nương nương có khi đã thành hồn ma dưới lưỡi đao của bọn người đó rồi.”

“Tây Môn Tinh Phi, người nói hư nói vượn!”

“Công đạo ở tại lòng người!” Tinh Phi mới không bởi vì vẻ mặt cùng ánh mắt cảnh cáo của nàng mà bị uy hiếp đâu.

Mắt thấy gương mặt tuần tú của Tây Môn Liệt Phong càng ngày càng đen, Mộ Cẩm Cẩm cái miệng nhỏ nhắn chu ra, đặt mông ngồi vào chiếc ghế Tây Môn Tinh Phi vừa ngồi, thuận tiện hai tay khoanh trước ngực thở một hơi.

“Không chơi nữa! Không chơi nữa! Cả ngày sống trong tòa hoàng cung này ta nhanh sắp chết, hôm nay ta nghĩ ra được ra ngoài hóng mát một chút, huynh đệ hai người các người liền bắt bẻ khi dễ ta, ngôi vị hoàng hậu này ta quyết định không làm nữa!”

“Cẩm Nhi, nàng đừng tùy hứng như vậy nữa có được không?” Tây Môn Liệt Phong phát hiện tóc mình gần đây cũng bạc mất vài cái, Mộ Cẩm Cẩm nhất định là ác ma trời cao phái xuống trừng phạt hần, nếu không hần làm sao lại gặp được, nha đầu này thật đúng là không có biện pháp trừng trị.

Tây Môn Tinh Phi thì không thể tin được vào lỗi tai của mình, vị trí hoàng hậu này không nữ nhân nào không mơ ước, nhưng Mộ Cẩm Cẩm này...

“Chàng ngày ngày ép ta học nữ công, phiền muốn chết, sau khi cùng chàng hồi cung, chàng lại bận rộn đi làm đại sự của chàng, hơn nữa sẽ lại bắt ta phải biết điều một chút ở lại nơi đó học những thứ nhàm chán kia...”

“Trẫm cho nàng học nữ công, đơn giản chính là muốn thời gian của nàng đỡ nhàm chán, mấy ngày nay, triều đình phát sinh nhiều đại sự, trẫm cả ngày chiếu cố về công chuyện, chính là sợ nàng buồn bức mới đề nghị như vậy, nếu như nàng không muốn học những thứ đó, vậy sau này trẫm không bắt ép nàng nữa không được sao?”

71. Chương 71: Bực Mình (6)

Mộ Cẩm Cẩm khoanh hai tay trước ngực cảm vung lên, “Chàng nói đều là sự thật?”

“Vua không nói chơi, bắt quá...” Liệt Phong đem Mộ Cẩm Cẩm kéo đến trước mặt mình: “Trẫm có thể đáp ứng không ép nàng đi học nữ công, nhưng là việc hôm nay nàng tự ý xuất cung, trẫm nhất định phải trừng phạt nàng, sau khi hồi cung, dùng bút lông chép lại Kinh Thi, ít một chữ thì đánh vào lòng bàn tay một cái thật mạnh!”

“Tây Môn Liệt Phong...”

“Chuyện khác trẫm có thể để nàng tùy ứng, duy chỉ có việc xuất cung này, trẫm tuyệt không thể bỏ qua, nàng có biết ở ngoài cung rất cuộc có bao nhiêu nguy hiểm hay không, nếu như Cẩm Nhi nàng bất hạnh xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nàng bảo trẫm phải đối mặt với hậu quả đó như thế nào, cho nên...” Hắn gõ gõ cái đầu nhỏ của nàng, “Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, hình phạt lần này nàng chạy không khỏi đâu.”

Cẩm Cẩm bất mãn vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, trong lòng mặc dù không phục hẳn trách phạt, nhưng vì lời hắn vừa nói là lo lắng ỉn mà sinh ra tự trách, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu trong ngực của hắn, nàng tuyệt không để ý động tác thân mật như vậy bày ra trước mắt người khác.

“Liệt Phong, nếu như ít hơn một chữ, có thể hay không đổi phạt đánh tay thành hôn một cái a?”

Từ trong ngực của hắn truyền tới thanh âm rầu rĩ, để mọi người ở đây có thể nghe được rõ ràng, Tây Môn Liệt Phong gương mặt tuấn tú hiện lên lúng túng trong chốc lát, hắn làm bộ uy nghiêm hướng những người thích xem náo nhiệt nói: “Cúi đầu xuống cho trẫm!”

Lệnh vừa hạ xuống, mọi người không khỏi bị cưỡng ép mà cúi đầu, Tây Môn Tĩnh Phi đứng ở một bên không nhìn được mà cười trộm mấy tiếng, không nghĩ tới chỉ đầu nhỏ của hắn thật đúng là rất khôi hài, khó trách đại ca hắn lại nhiều lần để mặc sự tùy hứng của nàng, một tiểu nữ tử vừa xinh đẹp động lòng người như vậy, bất kỳ một nam nhân nào khi nghe được lời này cũng đều không có cách nào nhẫn tâm đi trách phạt nàng.

Lơ đãng, Liệt Phong nhìn thấy được vẻ thương thức trên gương mặt của Tĩnh Phi, đáy lòng không khỏi sinh ra ghen tỵ.

“Tây Môn Tĩnh Phi, mặc dù đệ có công báo tin, tuy nhiên lại làm trễ nải công sự trẫm giao cho đệ, về tư, trẫm thưởng cho đệ ngàn lượng hoàng kim, về công, trẫm phải phạt đệ quỳ thẳng tại đây hai canh giờ để suy nghĩ lại hành động của mình, bãi giá hồi cung!”

Nói xong, Liệt Phong ôm kiêu thê xoay người rời khỏi đây, lúc gần đi, Cẩm Cẩm còn làm giận hướng hắn chớp chớp mắt: “Kết quả của tiểu nhân!”

“Hoàng huynh... Hoàng huynh...”

72. Chương 72: Tư Xét Dân Tình (1)

Tây Môn Liệt Phong bận rộn công sự suốt một tháng, Mộ Cẩm Cẩm kể từ ngày lên xuất cung sau lưng hắn, sau khi bị hắn mạnh mẽ xách trở về, cô nàng này cũng đang hoàng một thời gian ngắn không có gây thêm sóng gió gì nữa.

Rất cục cựa xử lý xong mấy án lớn trước mắt, vào một buổi tối Tây Môn Liệt Phong tìm hai bộ nam trang, tính toán lên đem tiểu thê tử của hắn xuất cung đi tìm kích thích, Mộ Cẩm Cẩm mừng rỡ vỗ tay kêu to, giả

trang thành hai công tử tuấn tú một ột thấp xuất hiện trên đường phố kinh thành, Mộ Cẩm Cẩm trong tay nắm cây quạt còn giả dạng hình tượng của mấy vị công tử phong lưu trên ti vi vừa đi vừa vẩy quạt ngâm thơ.

“Minh nguyệt khi nào có, nâng cốc hỏi thanh thiên, không biết trên cung khuyết, ngày nay là năm nào...”

Mộ Cẩm Cẩm vừa đi, bộ dáng rất giống một thi sĩ, làm Tây Môn Liệt Phong vừa buồn cười vừa tức giận,” Nàng lại đem thơ văn của vị cổ nhân nào trộm thành kiệt tác của mình rồi?” Nữ nhân này cả ngày ghé vào lỗ tai hần nói đến từ thế kỷ hai mươi mốt, làm hại hần không muốn tin nàng đến từ một... thời đại khác tựa hồ cũng rất khó khăn, từ trước đến nay, Mộ Cẩm Cẩm tư tưởng khác loại tác phong kinh hãi với thế tục, khiến cho Tây Môn Liệt Phong không khỏi cảm khái duyên phận kỳ diệu, không nghĩ tới hần lại có thể cùng người của thế kỷ tương lai hai mươi mốt gắn kết quan hệ, nếu như không phải là chuyện lạ kia có thật, chỉ có thể nói nữ nhân này sức tưởng tượng phong phú đến làm cho người ta phải bội phục không nói lên lời.

“Chẳng lẽ thơ văn ta làm lại không ra gì hay sao?” Nam nhân này làm sao có thể xem thường nàng như vậy.

Tây Môn Liệt Phong quảng cho nàng một nụ cười mười phần quyến rũ,” Ta thà rằng tin tưởng trên thế giới có quỷ, cũng không tin Cẩm Nhi của ta biết làm thơ.”

“Hừ! Chơi không tốt, mỗi lần cũng đều là cái dạng này, hại người ta muốn nghĩ mơ mộng một chút cũng không được.” Cẩm Cẩm ba một tiếng đem cây quạt mở trong tay gấp lại sải bước đi thẳng về phía trước, nhưng là đi một hồi lâu, nàng thể nhưng lại phát hiện cước bộ của Tây Môn Liệt Phong giống như cách mình càng ngày càng xa, vừa quay đầu lại, mới nhìn tới trước cửa Di Hồng viện, mấy cô nương trang điểm xinh đẹp đang quần lấy lão công đẹp trai của nàng đông sò tây sò, nhất thời, Cẩm Cẩm tức giận thoáng cái bốc lên đầu, nàng hùng hổ tiêu sái đi tới trước cửa Di Hồng viện một tay nắm lấy lão công nàng lôi ra khỏi đám nữ nhân ba hoa chích chòe kia

“cút ngay, không cho phép các người đụng vào nam nhân của ta!”

“Ồ! Vị tiểu công tử này chẳng lẽ đoạn tay áo chi phích (gay đó các nàng)?” Một nữ nhân mặc áo sa mỏng màu đỏ khuôn mặt cuốn rũ đưa khăn che trước mặt, làm một bộ tư thái mập mờ,” Tiểu công tử, xem chàng mặt quan như ngọc, anh khí bức người, làm sao lại có khuynh hướng mê thích nam nhân đâu?”

73. Chương 73: Tư Xét Dân Tình (2)

Mộ Cẩm Cẩm tựa hồ mới nhớ tới trang phục hiện tại của mình là nam trang, điều này làm cho nàng vốn đang còn tức muốn chết đột nhiên vung lên một nụ cười tà khí, vươn tay bé nhỏ ra, nàng tà mị nâng cằm của nữ tử mặc hồng y.

“Tiểu nương tử, bổn đại gia không chỉ thích nam nhân, mà ngay cả nữ nhân cũng thích a, bất quá bổn đại gia có một ham mê đặc thù, ví dụ như thời điểm làm việc trên giường thích dùng một số vũ khí để gia tăng hiệu quả, tỷ như cây nến a, roi da a, bàn ủi a và vân vân, mà thân thể của vị soái ca đằng sau ta đây đối với loại ham mê này chỉ có thích hơn chứ không kém, nếu như mấy vị tiểu nương tử nghĩ muốn thử một chút tư vị đau đớn này thì chúng ta có thể cùng nhau thỏa mãn các nàng a...”

Cẩm Cẩm lời còn chưa nói hết, một đám cô nương trang điểm xinh đẹp bị dọa sợ đến mức lập tức chạy ngay vào trong Di Hồng viện, phút cuối cùng còn đem hai cánh cửa nặng nề dùng sức khép lại.

“Ha ha ha...”

Tây Môn Liệt Phong bị Mộ Cẩm Cẩm chọc cho cười lớn lên,” Cẩm Nhi, trầm... Ách, ta đã từng nói phương thức ghen của nàng rất đặc biệt hay không?”

“Tây Môn Liệt Phong, ta cảnh cáo chàng, từ nay về sau, không cho phép chàng đối tốt với các cô nương khác, không cho phép chàng cầm tay các cô nương khác, cũng không cho phép chàng hôn lên mặt các cô

nương khác, dù sao ngoại trừ ta ra, ta không cho phép chàng đối với các cô nương khác nở một nụ cười, nếu không...” Nàng cậy mạnh chống hai tay lên eo:” Ta liền hừ phui!”

“Lại tới nữa!” Tiểu nữ nhân trước mắt này thật đúng là không phải điều ngoa tùy hứng bình thường.

“Mặc kệ, ta muốn chàng phải đáp ứng ta!”

“Tốt, ta đáp ứng nàng!” Thật là không có biện pháp, gần đây để dụ dỗ nha đầu này, hắn đã làm ra rất nhiều chuyện kinh hãi thể tục, mặc dù hậu cung có vô số mỹ nhân, nhưng là trong mắt hắn bất cứ người nào cũng không đánh đổ được vị trí của Cẩm Nhi trong đáy lòng hắn, cho dù sau này muốn chỉ cứng chịu một mình nàng cũng không có gì là bất ngờ cả.

Hắn đột nhiên chặn ngang ôm lấy nàng, tung người nhảy, hai người thoáng cái bay lên mái nhà, Mộ Cẩm Cẩm vừa nãy còn đang hăng hái thực hiện chương trình giáo huấn phu thì cảm giác trước mắt đột nhiên biến đổi, mình cùng Tây Môn Liệt Phong đã bay đến trên nóc nhà rồi.

“Trời ạ! Chàng có khinh công nga?” Oa oa wow! Nàng sùng bái vô lâm cao thủ, trong suy nghĩ luôn mê thích các vị đại hiệp.

“Thuở nhỏ ta có cùng sư phụ tập võ, khinh công đối với ta mà nói đã sớm là chuyện quá dễ dàng quen thuộc, huống chi Cẩm Nhi của ta không phải vẫn luôn miệng nói muốn thể nghiệm cảm giác làm nữ hiệp một chút ư, hôm nay ta liền dẫn nàng đi chơi đủ.”

Vừa nói, hắn vừa ôm chặt eo của nàng, bay về phía bên trái, tay phải hạ xuống, Mộ Cẩm Cẩm ở trong lòng ngực của hắn thật là vừa giật mình vừa kích thích, khi hai người bay đến một nóc nhà của trảng viện xa hoa, Mộ Cẩm Cẩm mắt chuyển đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc từ trong phòng đi ra.

74. Chương 74: Tư Xét Dân Tình (3)

“Liệt Phong, người kia không phải là tể tướng đương triều Chu Bách Xuyên sao?”

Tây Môn Liệt Phong khẽ gật đầu:” Đúng vậy, vị trí chúng ta đang đứng bây giờ chính là phủ đệ của Chu Bách Xuyên, nhiều năm trước ta đã từng tới một lần, kể từ sau khi Chu Liên Nguyệt được chọn tiến cung, cũng chưa từng đến đây lần nào nữa, không nghĩ đến đình viện của Chu Bách Xuyên lại gọn gàng sang trọng như vậy.”

Hai người đang chuyên chú nói chuyện liền thấy mấy đại thần mặc quan phục đang từ sân bên kia đi tới, sau khi Chu Bách Xuyên gặp được bọn họ thì khấn trường thần bí nghênh đón họ vào trong phòng, Mộ Cẩm Cẩm vội vàng đem một viên ngọc dưới chân đỡ ra, theo khe hở, nàng cùng Tây Môn Liệt Phong hai người đồng thời thấy mấy người tụ tập chung một chỗ đang bàn luận gì đó...

“Chu đại nhân, lần này huyện Hưu Sơn xuất hiện tình hình thiên tai nghiêm trọng, hoàng thượng triệu tập dân chúng cùng quan phủ các nơi quyên tiền, sau khi tổng kết số bạc mà các quan viên địa phương cùng dân chúng đóng góp không nghĩ tới lại cao đến gần hai trăm vạn lượng, cho nên chúng ta muốn hỏi Chu đại nhân một chút, ngài tính đem khoản bạc này xử lý như thế nào?”

Chu Bách Xuyên xoay xoay chiếc nhẫn ngọc của mình trong chốc lát:” Không nghĩ tới tên tiểu tử Tây Môn Liệt Phong lại thống trị Dạ Sát hoàng triều ngay ngắn rõ ràng như vậy, chỉ tùy tiện một thiên tai tai nhỏ nhỏ cũng có thể lấy được từ đám dân đen kia khoản bạc lớn thế, chỉ bất quá một chuyện sạt núi nhỏ bé không đáng kể, hai trăm vạn lượng bạc trắng, sợ là có chút thừa thãi quá rồi.”

“Ý của Chu đại nhân là...”

Mấy người không nói mà im lặng, trên mặt lộ ra nụ cười gian trá.

“Xem ra mấy lão già này đang tính toán rút lõi khoản bạc giúp nạn thiên tai.” Cẩm Cẩm nhẹ nhàng đem mái ngói khép lại, quay đầu, thấy trên gương mặt tuần tú của Tây Môn Liệt Phong đều là sự tức giận.

“Hừ! Ngày thường trăm luôn tín nhiệm bọn họ, nể trọng bọn họ như vậy, không nghĩ tới mấy tên thần tử này lại dám cả gan làm loạn ...”

“Đây cũng là nhân chi thường tình, triều đại nào cũng có vài tham quan quấy phá nhiễu loạn, mà những người này thường thường cũng đều là những người có chức vị quan trọng, những đại nhân vật, nghĩ muốn trị tận gốc loại hiện tượng này, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể giải quyết được đâu.”

Tây Môn Liệt Phong nhìn Mộ Cẩm Cẩm thường ngày thì điêu ngoa tùy hứng mà hiện tại cũng có thể nói ra được những lời triết lý như vậy, không khỏi bắt đầu nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

“Nếu chuyện này đã bị trăm tận mắt thấy chính tai nghe, trăm không thể đứng yên ngồi nhìn được.” Vừa nói, Tây Môn Liệt Phong vừa muốn nhảy xuống khỏi mái nhà, cổ tay đã bị Mộ Cẩm Cẩm bắt được.

75. Chương 75: Tư Xét Dân Tình (4)

“Cho dù bây giờ chàng xuống trách phạt bọn họ, cũng không có căn cứ chính xác, những người này vẫn có thể lên tiếng phủ nhận với chàng, chết cũng không thừa nhận, nếu như chàng cứ răn trách phạt, ta nghĩ những người này ngược lại có thể nói hoàng thượng hoàng triều Dạ Sát là một hôn quân không phân biệt đúng sai.”

“Chẳng lẽ trăm cứ trơ mắt nhìn mấy nghịch thần này tham ô số bạc lớn như vậy mà không quan tâm sao?”

“Liệt Phong, không biết chàng đã từng nghe qua kể thứ hai mươi hai trong ba mươi sáu kế chưa?” Trong đôi mắt mở to linh động chứa một ánh ta khí ranh mãnh.

“Đóng cửa bắt tặc?” Tây Môn Liệt Phong không giải thích được nhú mày.

“Lão công của ta quả nhiên thông minh.” Nàng thừa dịp bất ngờ hôn trộm một cái, khiến cho Tây Môn Liệt Phong không hiểu ra sao, nữ nhân cả người thích đặc biệt chết bầm kia lại muốn nghĩ ra chiêu quái quỷ gì nữa đây?

“Cho nên, trải qua sự cố gắng của các quan phủ huyện nha, khoản bạc các nơi ủng hộ thiên tai được tập trung lại, tổng cộng lên tới tám mươi vạn lượng bạc trắng.” Chu Bách Xuyên một ngụm nói ra mấy chữ này.

“Hoàng thượng nhân đức a!” Các đại thần vội vàng hai tay ôm quyền nịnh bợ: “Nếu như không phải hoàng thượng ngày thường trị quốc đúng cách, dân chúng các nơi như thế nào lại giúp tiền tương trợ?”

“Đúng vậy! Dạ Sát hoàng triều có một minh quân, được dân chúng kính yêu, chúng vi thần thật cảm thấy vui mừng vì hoàng thượng a.”

Trong điện Dưỡng Tâm, Tây Môn Liệt Phong nhìn Chu Bách Xuyên cầm đầu mấy tên thần tử trong triều hướng hần hủ báo chuyện quyền góp thiên tai sạt núi tại huyện Hầu Sơn, đáy lòng không nhịn được cười lạnh mấy tiếng, mấy lão già này đúng là quá tham, khoản quyền góp giúp thiên tai lên tới hai trăm vạn, đến trong miệng bọn họ lại biến thành chỉ còn tám mươi vạn.

Hần cố ý nhú mày: “Tám mươi lượng bạc, đối với dân chúng huyện Hầu Sơn mà nói có phải có chút quá ít rồi hay không?”

“Hoàng thượng, tám mươi vạn lượng đối với huyện Hầu Sơn mà nói, số lượng đã rất khổng lồ, lần này bởi vì lũ đến bất ngờ dẫn đến sạt núi đá rơi tàn phá nhà cửa, ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của dân chúng, nhưng là tám mươi vạn lượng bạc phân phát đến quan phủ địa phương, vận dụng lực lượng tập thể xây dựng lại nhà cửa, hẳn là đã đủ rồi.”

“Đúng vậy hoàng thượng, chỉ là một chuyện sạt núi nhỏ, toàn bộ cư dân ở địa phương cũng chỉ có mấy vạn hộ, tám mươi vạn lượng...”

“Ý của mấy vị đại nhân nói, đối phó với loại địa phương nhỏ bé này tám mươi vạn lượng căn bản là đã quá thừa rồi đúng không?” Chẳng biết từ lúc nào, Mộ Cẩm Cẩm giống như tiểu ma quỷ đột nhiên nhô ra từ cửa điện Dưỡng Tâm, sự xuất hiện của nàng, làm ấy vị đại thần sắc mặt nhất thời đại biến.

76. Chương 76: Tư Xét Dân Tình (5)

Sự lợi hại của nữ nhân này từ trước đến nay bọn họ đã sớm lĩnh giáo, nhất là Chu Bách Xuyên, lần trước nữ nhi về nhà hướng hấn khóc lóc kể lể trong cung bị Mộ Cẩm Cẩm chỉ trích, la hét kêu muốn đi tỵ sát, đối với lần này, Chu Bách Xuyên đã sớm đem Mộ Cẩm Cẩm trở thành cái đinh trong mắt mà đối đãi.

“Hoàng hậu nương nương không ở trong hậu cung dạy bảo những phi tần giúp hoàng thượng, làm sao lại có thời gian tới điện Dưỡng Tâm tham dự triều chính?”

“Thân là đương gia chủ mẫu, không những phải quan tâm các phi tần trong hậu cung, đồng thời cũng có lòng thương cảm đối với dân chúng, hiểu rõ khó khăn trước mặt dân chúng như vậy mới có tư cách làm tốt vai trò hoàng hậu nương nương của Dạ Sát hoàng triều a.” Thấy Chu Bách Xuyên khuôn mặt một bộ đa mưu túc trí, Mộ Cẩm Cẩm ưu nhã tiêu sái đi tới trước mặt các vị đại thần.

“Mới vừa rồi ở ngoài cửa điện có nghe thấy các vị đại nhân nói, bởi vì ở huyện Hầu Sơn có hồng thủy mà lâm vào tình hình tai nạn nghiêm trọng, quan phủ địa phương cùng dân chúng khắp nơi góp vốn quyền tiền, tuy nói tám mươi vạn chính xác cũng không phải một con số nhỏ, nhưng là nếu muốn giúp dân chúng hứng chịu tai họa xây dựng lại nhà cửa, còn phục hồi mùa màng thất bát, lại nói qua trận thiên tai này một phần lớn nạn nhân sẽ mất thân nhân của mình, phí dụng cho những thứ này nếu tính tổng cộng lại, nói vậy tám mươi vạn chỉ là một chữ số nhỏ, sợ là không giải quyết được tình trạng khẩn cấp nha.”

“Như vậy ý tứ của hoàng hậu nương nương...” Chu Bách Xuyên lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộ Cẩm Cẩm, hấn cũng muốn nhìn một chút xem nữ nhân này còn có thể dựng xiếc gì để chơi nữa.

“Ý tứ của bốn cung rất đơn giản...” Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên khẩn trương thần bí đem khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát vào Chu Bách Xuyên: “Sớm đã nghe nói nhà Chu đại nhân là phú khả địch quốc, hơn nữa đối với hoàng triều Dạ Sát lại nhất nhất trung thành, cho nên muốn khuyên Chu đại nhân chích ra ít máu của nhà mình, tất nhiên cũng không phải là nhiều lắm, vì vậy nên cũng không gây đến phiền toái không cần thiết.”

“Hoàng hậu, cự thần hàng năm ăn bổng lộc triều đình, hơn nữa cự thần còn phải nuôi dưỡng người làm cùng vợ con, như vậy làm gì dư thừa ngân lượng để đi cứu tề nạn dân?”

“Người nói gì?” Mộ Cẩm Cẩm làm bộ không đem những lời hấn nói nghe rõ, nàng cố ý nghiêng lỗ tai đề sát vào Chu Bách Xuyên, Chu đại nhân người vừa mới nói muốn quyền hai trăm vạn bạc trắng cho nạn dân huyện Hầu Sơn?”

Mộ Cẩm Cẩm làm người ta tức chết còn vội vàng hai tay ôm quyền: “Chu đại nhân của nhiên là một viên quan có tâm địa thiện lương thương dân như con.”

Chu Bách Xuyên ánh mắt nhíu lại: “Hoàng hậu nương nương, cự thần khi nào nói muốn quyền hai trăm vạn...”

“A? Người còn nói muốn đem bán đất đai nhà mình đi sau đó lấy tiền đưa đến ủng hộ quân đội a? Wow! Chu đại nhân ngài thật quá yêu nước, bốn cung thực là bội phục bội phục a...”

77. Chương 77: Hoàng Đế Cũng Ghen (1)

“Hoàng hậu...”

Chu Bách Xuyên vừa muốn phát hỏa, Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến tới trước mắt đối phương:” Chu đại nhân, có chuyện này bổn cung vẫn muốn tìm cơ hội cùng ngài tâm sự một chút, chính là chuyện tối ngày hôm qua, bổn cung cùng hoàng thượng bởi vì tâm huyết dâng trào mà cãi tranh ra cung vi hành, không cần thận ở trên nóc nhà người khác nghe trộm được một số chủ đề kỳ quái, mà nhà của người khác đó... Ta nghĩ Chu đại nhân không cần bổn cung phải nói rõ, đáy lòng đã đoán ra bảy tám phần đi.”

Một chút ám hiệu ngầm, làm cho Chu Bách Xuyên cùng với mấy vị trọng thần bên cạnh trán lấm tấm mồ hôi lạnh, Chu Bách Xuyên len lén nhìn Tây Môn Liệt Phong ngồi trên đại điện, đối phương thì đang giả bộ không để ý quan tâm.

“Chu đại nhân, mấy vị đại nhân, bổn cung vừa mới đi lên vị trí hoàng hậu này không lâu, cũng không hy vọng thấy hoàng thượng bởi vì vài vị quan tham mà đại khai sát giới, dĩ nhiên biết người thức thời là trang hào kiệt, Chu đại nhân...”

“Khởi tấu hoàng thượng, cừu thần biết vài năm nay đều nhận được sự yêu mến cùng nể trọng của hoàng thượng, lần này huyện Hầu sơn xảy ra chuyện làm chúng vi thần trái tim vô cùng đau xót day dứt, càng thêm đồng tình với những nạn dân đang gánh chịu tai ương, cho nên cừu thần muốn đem toàn bộ tài sản riêng của mình là hai trăm vạn lượng bạc trắng quyên góp cho dân chúng địa phương Hầu Sơn, mong hoàng thượng thành toàn.”

“Đúng vậy hoàng thượng, thần cũng nguyện quyên ra vạn lượng hoàng kim, ngàn khoảnh ruộng tốt...”

“Chúng vi thần nguyện vì quốc gia xã tắc suy nghĩ, thương yêu dân chúng khốn khổ, cho nên thần nghĩ mở kho lương thực, đem lương thực miễn phí phân phát cho dân chúng huyện Hầu Sơn...”

Mọi người người một câu ta một lời, rồi rít muốn ở trước mặt Tây Môn Liệt Phong lấy lòng tỏ vẻ trung thành.

Quý kẻ thành công, Mộ Cẩm Cẩm hướng Tây Môn Liệt Phong ngồi trên ngai vàng một cái liếc mắt đưa tình, cái tiểu nha đầu này quả nhiên ngoan độc, ngay cả chủ ý như vậy cũng nghĩ ra, cố gắng kìm nén cười to, hần làm bộ uy nghiêm khê gặt đầu.

“Nếu chúng ái khanh quan tâm với triều đình như vậy, trăm liền cho các người một cơ hội lập công.”

Nhìn lão già Chu Bách Xuyên kia, người tham ô của trăm một trăm hai mươi vạn, trăm bây giờ sẽ làm cho người ném thử kết quả trả lại gấp đôi, xem trận trò chơi này, rốt cuộc người nào thua người nào!

-|- -|- -|-

“Tây Môn Tĩnh Phi, người đứng lại đó cho ta!”

Mới bước ra khỏi điện Dưỡng Tâm không lâu Tây Môn Tĩnh Phi quay đầu lại, thấy một người mặc váy quần màu trắng toán loạn không có hình tượng từ nơi xa một đường chạy từ từ đến, định thần nhìn lại, hóa ra là Hoàng hậu mới nhậm chức không lâu của hoàng triều Dạ Sát Mộ Cẩm Cẩm.

78. Chương 78: Hoàng Đế Cũng Ghen (2)

Vừa gặp nàng, Tĩnh Phi tượng trưng một tay chạm đất:” Thần đệ thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Thiếu gia nhà người bớt giả bộ đi!” Rốt cục cũng chạy tới trước mặt hần Mộ Cẩm Cẩm không khách khí nện một quyền trên bộ ngực của hần :”Người tên tiểu tử thối này thật là xấu đến chảy mồ, nói mau, lần

trước tại sao người lại nhỏ nhen đem hành tung của ta tiết lộ cho đại ca người như vậy? Người biết rõ hần không cho phép ta xuất cung, còn nhỏ mọn hãm hại ta.”

Tĩnh Phi đã đứng lên khê nhếch đôi môi xinh đẹp lên:” Thân là thần đệ của người, hiếu trung với hoàng thượng là tín niệm duy nhất trong cuộc đời này của Tây Môn Tĩnh Phi, huống chi, lấy trình độ hoàng huynh ta sủng ái người, coi như bị hần bắt sống trở lại, hần cũng sẽ không làm khó người.”

“Sẽ không làm khó?” Chỉ cần nghĩ tới sự kiện này, Mộ Cẩm Cẩm đáy lòng liền xông lên nhiệt hỏa:” Thối đại ca của người lại thật sự phạt ta chép cái kinh thi quỹ kia, cũng bởi vì người ta viết ít hai chữ, hần liền quyết đánh ta hai cái vào tay.” Vừa nói, nàng còn như hiển vật quý vươn bàn tay phải mập mạp của mình ra:” Lòng bàn tay của ta cũng bị hần đánh cho sưng đỏ lên.”

Nhìn bộ dạng khả ái bướng bỉnh của nàng, Tây Môn Tĩnh Phi không nhịn được cười ra tiếng:” Cái này muốn trách thì chỉ có thể trách một mình hoàng hậu người ngu ngốc, biết rõ hoàng huynh ta không cho phép người xuất cung, người còn cố ý muốn phạm vào tội kỵ của hần, cho dù bị trách phạt, đó cũng là một mình người tự tìm.”

“Tây Môn Tĩnh Phi, người chính là đang ở đây khinh bỉ ta không thông minh như người sao?”

“Thông minh?” Đối với danh từ mới mẻ này, Tây Môn Tĩnh Phi không nhịn được tò mò nhú nhú chân mày:” Cái gì là thông minh?”

“Thông minh chính là...” Mộ Cẩm Cẩm phát hiện mình phải giải thích những thứ này với cổ nhân thật là phiền toái, nàng đột nhiên giơ tay phải lên nắm thành quả dấm nhỏ :” Bây giờ nhìn hành động của ta mà phát âm, quả dấm của ta hướng lên trên người kêu “Quên”, ta dơ sang phải người kêu “Nhớ”, ta đưa sang trái người kêu “Quên”, khi ta hạ xuống dưới người kêu “Nhớ” nghe rõ ràng chưa?”

“Đây chính là thông minh mà người vừa nói phải không?” Tây Môn Tĩnh Phi bị nàng làm cho hồ đồ một khắc.

“Đây chỉ là chứng minh quá trình thông minh mà thôi, được rồi, bây giờ theo ta tới đọc...”

Mộ Cẩm Cẩm bắt đầu giơ quả dấm nhỏ của mình lên chỉ loạn, mà Tĩnh Phi thì rất phối hợp mở miệng thì thầm:” Quên... Nhớ... Nhớ... Quên... Quên... Quên... Quên... Quên...”

Mới đọc được một nửa, Tây Môn Tĩnh Phi đột nhiên phát hiện mình giống như bị lưỡi gạt, bởi vì trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Cẩm Cẩm đều là nụ cười xấu xa.

“Ha ha ha, một con chó khả ái đã ra đời.”

79. Chương 79: Hoàng Đế Cũng Ghen (3)

“Người đùa bỡn ta?” Tĩnh Phi vẻ mặt có chút nhăn nhó.

“Điều này chỉ có thể chứng minh một vấn đề, chỉ số thông minh của người là tương đối thấp nha.” Không nghĩ tới một tiểu xiếc này dùng trên người cổ đại thực thú vị.

Tây Môn Tĩnh Phi bị bộ dáng của nàng làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, hiện tại hần rốt cuộc biết được hoàng huynh tại sao lại phải quan tâm cái nha đầu này như vậy, thì ra nàng bề ngoài giả bộ nhu thuận nhưng đi đến đâu cũng bày ra đủ trò tinh quái.

Hai người ở chỗ này vừa nói vừa cười, Tây Môn Liệt Phong mới bước ra từ điện Dưỡng Tâm liền thấy nữ nhân của mình đang cùng nam nhân khác vô tư nói chuyện với nhau, đáy lòng của hần, bản năng sinh ra một tâm tình cùng cổ ức chế ghen tỵ.

“Liệt Phong, công sự bận rộn của chàng đã xong rồi à?” Nhìn thấy hần đi ra ngoài, Mộ Cẩm Cẩm hưng phấn vui mừng một đường chạy nhanh đến trước mặt hần rất thân mật ôm lấy cánh tay của hần.

“Tĩnh Phi tên ngu ngốc kia a, mới vừa trải qua một cuộc khảo nghiệm của ta, chỉ số thông minh đã được nhận định là hai chữ số, nói cách khác, hẳn quả nhiên ngốc đến không thể cứu vãn...”

Mộ Cẩm Cẩm hoàn toàn không có nhìn ra sự lo lắng trên khuôn mặt của Liệt Phong, ngược lại còn rất nhiệt tình tường thuật lại chuyện đã xảy ra, hay là Tây Môn Tĩnh Phi nhân lực nhạy cảm hơn một chút, nhìn thấy bộ dáng uy nghiêm gương mặt tuấn tú bình tĩnh của hoàng huynh hẳn, hẳn đã nhìn ra cảm xúc của đối phương giống như không tốt lắm.

“Hoàng huynh!” Hẳn làm theo lễ nghi quỳ xuống nghênh giá.

“Công sự đã nói xong, hoàng đệ làm sao còn không có trở về phủ?” Ngoài ý muốn, Tây Môn Liệt Phong rất nhỏ nhen không có lệnh cho đối phương đứng dậy, mà trong miệng nồng đậm ghen tức đã bán đứng tâm tình giờ phút này của hẳn.

“Ách... Thần đệ bởi vì tình cờ gặp được hoàng hậu nương nương, cho nên...”

“Tuổi càng ngày càng lớn, thì ra lòng can đảm của Tĩnh Phi cũng đi theo càng lúc càng lớn phải không?”

“Hoàng huynh...” Tây Môn Tĩnh Phi quỳ trên mặt đất một khắc không biết phải nói gì: “Thần đệ chẳng qua là...”

“Tốt lắm, hoàng đệ còn không mau đứng dậy, trẫm còn có việc muốn cùng hoàng hậu trò chuyện, đệ trước trở về phủ đi.”

“Dạ!” Tây Môn Tĩnh Phi do dự chốc lát, đau đớn đứng dậy cáo lui.

Mộ Cẩm Cẩm vẫn bất động như cũ không giải thích được gãi gãi tay áo Tây Môn Liệt Phong: “Chàng làm sao vậy, bộ dáng giống như rất không vui, Tĩnh Phi có phải hay không đắc tội chàng, chàng mới hung dữ với hẳn như vậy?”

“Bộ dáng trẫm mới vừa rất hung dữ với hẳn sao?” Tây Môn Liệt Phong âm trầm hỏi.

“Dĩ nhiên.” Nàng nghiêm trang gật đầu: “Chàng không thấy được Tĩnh Phi nhìn thấy sắc mặt của chàng liền thay đổi ư, thiệt là, vô duyên vô cớ lại đi dọa hãi tử nhà người ta, Tĩnh Phi là đệ đệ ruột thịt của chàng a.”

80. Chương 80: Hoàng Đế Cũng Ghen (4)

“Nàng đây là đang vì tên tiểu tử kia đòi công đạo?” Nghe được Mộ Cẩm Cẩm bênh vực đệ đệ của mình như vậy, Liệt Phong phát hiện tâm tình của hẳn càng ngày càng khó chịu, mặc dù hẳn dễ dàng tha thứ cho Mộ Cẩm Cẩm ở trước mặt hẳn làm ra đủ loại hành vi cổ quái, nhưng là nếu như nàng đem nụ cười sáng lạn buông thả cho người khác như vậy, từ đáy lòng hẳn không cách nào tiếp nhận sự thật này được, huống chi, Tĩnh Phi lại có dung mạo cũng không kém hơn hẳn, lấy loại tính cách vô ưu vô lo này của Mộ Cẩm Cẩm, tựa hồ có rất ít nam nhân có thể cự tuyệt được mị lực của nàng, một khi lâu ngày sinh tình... Hẳn không dám suy nghĩ tiếp nữa...

“Chàng đây là ý gì?” Cẩm giác hẳn nói chuyện thật vô đạo lý khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Cẩm Cẩm cũng không khỏi lạnh lùng theo: “Cái gì gọi là ta vì tên tiểu tử kia đòi công đạo?”

Thấy bộ dáng giống như muốn tức giận của nàng, Tây Môn Liệt Phong nhanh chóng thu hồi tính tình của mình, bàn tay to lớn kéo, hẳn đem nàng ôm đến trong ngực của mình.

“Cẩm Nhi, nàng tức giận với trẫm?”

“Hừ! Là dó chàng thấy ta cùng một chỗ với Tĩnh Phi nên tức giận sao?” Đùng tưởng rằng Mộ Cẩm Cẩm nàng là kẻ ngu, cái thời đại phong kiến này, đối với chuyện nam nữ thụ thụ bất thân là rất coi trọng.

“Trẫm làm sao lại tức giận với Cẩm Nhi nha, chẳng qua là gần đây trẫm bận nhiều việc triều chính cho nên cảm giác hơi mệt chút mà thôi, trải qua điều tra cẩn thận, trẫm phát hiện trong triều có một số cựu

thần ý vào mình có chút quyền lực mà hoành hành ngang ngược, muốn làm gì thì làm, trẫm rất muốn diệt trừ tận gốc bọn họ, nhưng là bây giờ trong tay trẫm còn chưa có đủ căn cứ chính xác...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Vừa nghe đến hần vì chuyện triều chính mà đau đầu, Mộ Cẩm Cẩm rất nhanh ném việc mới xảy ra tới sau óc.

“Yên tâm đi, trẫm tự có biện pháp.” Thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rốt cục tản đi, Tây Môn Liệt Phong tâm tình cũng dần dần tốt lên: “Mấy năm nay, ở bên người trẫm cũng có nuôi dưỡng một số tâm phúc, nếu bọn họ có bất kỳ động tĩnh gì, trẫm cũng sẽ là người đầu tiên biết được, cho nên rất nhanh, những cựu thần dám ăn hối lộ làm trái phép nước cũng sẽ bị trẫm nắm được.”

Mộ Cẩm Cẩm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong ngực hần lên, một tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt có chút gầy gò của hần: “Liệt Phong, ta xem chàng gần đây ngày ngày bận rộn, so với trước kia rõ ràng gầy hơn rất nhiều, thân thể là quan trọng nhất, đừng quá vất vả vì những chuyện kia mà phiền lòng, nếu như chàng bất hạnh sinh bệnh, Cẩm Nhi sẽ rất đau lòng.”

Một phen ôn ôn nhu nhu, lòng dạ Tây Môn Liệt Phong như được soi sáng rộng mở tràn ngập ấm áp, hần không nói gì chỉ đem nàng ôm trong ngực, lẳng lặng hiểu rõ an bình chốc lát này.

Có thể được nữ nhân mình chân chính thương yêu quan tâm như vậy, hần còn có thể cầu mong gì?

81. Chương 81: Hoàng Đế Cũng Ghen (5)

Bởi vì cả ngày bận việc triều chính, hơn nữa lúc nào cũng phải tận lực cũng lữ nịnh thần trong triều diễn trò, lại thêm những ngày gần đây nhiệt độ khí trời đột nhiên giảm xuống, khiến cho Tây Môn Liệt Phong cả người vô lực không chịu nổi.

Lúc nửa đêm, hần kéo một thân mệt mỏi bước vào tắm cung, Mộ Cẩm Cẩm đã trầm trầm ngủ thiếp đi, cởi áo ngoài xuống, hần nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, mượn ánh trăng phía ngoài, hần nhìn nữ nhân trên giường khuôn mặt tinh khiết không lúc nào là không tỏa ra ánh sáng mê người.

Cổ họng đau rất khó chịu, Liệt Phong không chế không được ho nhẹ mấy tiếng, ở trong đêm khuya yên tĩnh trở lên trống rỗng lạ thường, Mộ Cẩm Cẩm nằm trên giường lẩm bầm mấy tiếng, khẽ lật mình lại, trong giấc mộng nàng giống như cảm thấy khác thường, chậm rãi mở hai mắt ra, nàng nhìn thấy Tây Môn Liệt Phong ngồi bên giường trên người khoác một tầng ánh trăng nhàn nhạt, trên gương mặt trẻ tuổi tuấn mỹ như tượng nhuốm một sắc thái nhu hòa.

“Liệt Phong...”

“Ta đánh thức nàng sao?” Vừa nói đồng thời hần cũng không nhịn được mà ho nhẹ thêm vài tiếng, Mộ Cẩm Cẩm vội vàng từ trên giường ngồi dậy, khuôn mặt tràn đầy lo lắng, vươn tay nhỏ bé ra sờ lên trán của hần.

“Làm sao lại ho khan như vậy, ngã bệnh sao?” Tay nhỏ bé vừa mới chạm vào cái trán nóng hổi của hần, nàng liền bị nhiệt độ này làm so sợ đến trong lòng thất kinh.

“Trời ạ, đầu của chàng rất nóng...”

Nàng vội vàng xuống giường, đem cây nến trên bàn đốt lên, mượn ánh nến, nàng nhìn thấy được khuôn mặt tuấn tú tái nhợt của hần, tâm Mộ Cẩm Cẩm bởi vì thần sắc bị bệnh của hần mà cảm thấy nhói đau.

“Thu Nguyệt, Tiểu Đức Tử, mau truyền ngự y...”

“Cẩm Nhi...” Tây Môn Liệt Phong vội vàng đem thân ảnh bận rộn không ngừng của nàng ôm vào trong ngực: “Trẫm chẳng qua là có chút nhức đầu mà thôi, ngủ một cái là tốt rồi, mấy ngày qua khí trời quá lạnh, nàng đừng đứng trên mặt đất chạy tới chạy lui...”

“Đứa ngốc, bệnh đến mức độ này, chàng còn nói mình không có chuyện gì, Thu Nguyệt, cái nha đầu chết tiệt kia có phải ngủ đến chết đi rồi hay không? Tiểu Đức Tử...”

Nàng quát một tiếng, Tiểu Đức Tử từ bên ngoài vội vàng chạy nhanh vào:” Hoàng hậu nương nương...”

“Được rồi được rồi đừng quỳ nữa, nhanh đi gọi ngự y, hoàng thượng bị bệnh...”

“Dạ.” Tiểu Đức Tử vừa nghe xong sợ đến mức xoay người chạy nhanh ra hướng ngoài phòng.

Mộ Cẩm Cẩm đem Tây Môn Liệt Phong an trí nằm trên giường xong, trong miệng còn không ngừng nói lời trách cứ, không bao lâu, một đám ngự y vội vã chạy tới, trải qua một hồi chẩn đoán bệnh, Tây Môn Liệt Phong bị phán định nhiễm phong hàn.

“Hoàng thượng, vì suy nghĩ cho thân thể của người, mấy ngày tiếp theo không nên vào triều sớm, cự thần sẽ kê vài thang thuốc, đem mười mấy thang thuốc này đun khoảng hai canh giờ, cứ cách năm canh giờ lại uống một lần, một ngày uống ít nhất bốn lần...” (Ying: đoạn này ta hơi khó hiểu một chút, ở cổ đại 1 ngày= 12 canh giờ, mà lão thái y kêu cách 5 canh giờ uống 1 lần~~> 1 ngày cố lắm chỉ uống được 3 lần mà lão thái y kêu uống ít nhất 4 lần thì là mà như thế nào a --||)

82. Chương 82: Hoàng Đế Cũng Ghen (6)

“Không được!” Tây Môn Liệt Phong suy yếu ho khan vài tiếng:” Trẫm gần đây đang xử lý một số chính sự quan trọng, một ngày cũng không thể trễ nãi, Triệu thái y, có loại thuốc nào uống vào sẽ rất nhanh khỏi hay không...”

“Hoàng thượng, cách điều chế thuốc bắc từ trước đến giờ đều lấy trị liệu chậm làm trụ cột, người chính là bị nhiễm phong hàn, bệnh tình mặc dù không đủ để lấy mạng, nhưng nếu điều trị không tốt, hậu quả có thể vô cùng nghiêm trọng.”

“Trẫm không muốn nghe những thứ này!” Tây Môn Liệt Phong có chút thô bạo cắt đứt lời đối phương:” Bất kể các người dùng phương pháp gì, trẫm muốn trong thời gian nhanh nhất có thể chữa khỏi...”

Mộ Cẩm Cẩm gấp gáp chết cầm khăn tơ lụa ngồi một bên không ngừng thấm mồ hôi lạnh trên trán cho hần:” Đừng tùy hứng, bọn họ cũng là vì muốn suy nghĩ của thân thể của chàng...”

“Khụ khụ... Cẩm Nhi, trẫm không thể bởi vì nguyên nhân thân thể suy yếu mà làm trở ngại triều chính, những ngày gần đây, bên ngoài đang có tin đồn một nhóm người muốn thành lập một triều đình nhỏ, nếu như loại tin đồn này không được ngăn lại, chỉ sợ bọn họ một khi đã lớn mạnh, sẽ đối với triều đình bất lợi... Khụ khụ khụ...”

Kịch liệt ho khan làm chúng thái y không khỏi đổ thêm một tầng mồ hôi lạnh, Mộ Cẩm Cẩm mới vừa còn khăn chương gần chết đột nhiên vỗ mạnh vào đầu một cái.

“Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện.” Vừa nói, nàng vừa chạy nhanh ra ngoài tẩm cung, không lâu sau, nàng vừa hưng phấn trùng trùng chạy trở lại đặt móng ngồi vào trước giường Tây Môn Liệt Phong, trong tay còn nắm một vật thể màu trắng người ngoài nhìn vào thấy có chút kỳ quái.

“Những thứ này là thuốc viên do sứ giả tây phương lần trước tới quốc gia chúng ta tặng, một người là An Đức Lỗ đại thúc nói cho ta biết, đây là dược liệu chữa cảm mạo mà đế quốc Frankish của họ mới nghiên chế ra, trải qua rất nhiều nghiệm chứng lâm sàng, chứng minh chỉ cần uống thuốc này sau ba ngày bệnh tình so với khỏi hẳn không sai biệt lắm, ở thời đại này của các ngươi có thể không ai biết được viên thuốc này, nhưng ở thế kỷ hai mươi mốt của chúng ta, bệnh nhân sau khi ngã bệnh cũng sẽ uống loại thuốc tây này, vừa dễ dàng vừa nhanh khỏi...”

“Hoàng hậu, điều này trẫm vạn lần không được a, hoàng thượng là long thể ngàn vàng, nếu như sau khi uống thứ đồ này vào, cự thần sợ sẽ có hậu quả không tốt.”

“Yên tâm đi, những thứ thuốc tây này hiệu quả rất tốt, trước đó vài ngày ta có cảm giác mình bị đau đầu sau khi uống hai bữa thuốc, thân thể rất nhanh trở lại như bình thường...”

“Nhưng là...”

“Trầm uống!” Tây Môn Liệt Phong nằm trên giường lấy khữu tay chống đỡ nửa thân trên của mình, hẩn nhận lấy viên thuốc màu trắng trong tay Mộ Cẩm Cẩm, vừa muốn nhét vào trong miệng, Mộ Cẩm Cẩm liền vội vàng ngăn cản động tác của hẩn.

83. Chương 83: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (1)

“Liệt Phong, uống thuốc tây không phải cứ thế là nuốt xuống, Tiểu Đức Tử, đi lấy chén nước ấm.”

“Vâng, thưa nương nương!” Không bao lâu, nước ấm đưa tới, Tây Môn Liệt Phong được Mộ Cẩm Cẩm hầu hạ, uống hai viên thuốc, mặc dù có chút đắng, nhưng so với thuốc bắc, cũng làm cho người ta cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Sau khi thái y đồng loạt lui xuống, Mộ Cẩm Cẩm tìm một tấm khăn tay lớn, sai người mang đến một chậu nước nóng, nàng không ngừng đem khăn tay ẩm thấm mồ hôi trên trán hẩn.

Tây Môn Liệt Phong được nàng cẩn thận hầu hạ chăm sóc ở trong mơ mơ màng màng cảm bàn tay nhỏ bé của nàng:” Cẩm Nhi, đã rất muộn, mau nằm xuống nghỉ ngơi chút đi...”

“Không được, ta phải chờ tới khi chàng hạ sốt, nếu không ta sẽ không an tâm, đừng suy nghĩ quá nhiều, biết điều nhắm mắt lại nghỉ ngơi nhiều một chút, ta không có việc gì.”

“Cẩm Nhi...”

“Đừng nói nhiều, điều chàng cần bây giờ là giấc ngủ.” Trong bóng tối, thanh âm mềm nhẹ của Mộ Cẩm Cẩm làm cho lòng người say đắm, hẩn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, cảm thụ loại ấm áp này, có vô hạn ý nghĩ yêu thương mệnh mệnh đang liên tục không ngừng lớn mạnh trong sâu tận đáy lòng.

Khi ý thức càng ngày càng mơ màng, hẩn phảng phất thấy được một nàng tiên mỹ lệ hướng về phía hẩn nhẹ nhàng bay tới, là Cẩm Nhi của hẩn... là nữ nhân hẩn yêu!

Đêm đó, bệnh tình của Tây Môn Liệt Phong dần dần thối lui, đến sáng sớm ngày thứ hai, vì muốn để cho bệnh tình của hẩn mau chóng khỏi, Cẩm Cẩm lại một lần nữa lấy ra hai viên thuốc cho hẩn uống, nhưng là không bao lâu, Tây Môn Liệt Phong nguyên bản đã gần như khôi phục như bình thường đột nhiên cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, ngay cả tầm mắt cũng lộ ra vẻ mơ hồ không nhìn rõ.

Vừa lúc tiểu vương gia Tây Môn Tĩnh Phi vào cung muốn thương nghị công sự cùng Tây Môn Liệt Phong, ngay sau khi hẩn biết hoàng huynh bị bệnh liền vội vàng hướng đến tẩm cung của hoàng thượng.

“Hoàng huynh ta rốt cuộc là mắc bệnh gì, tại sao ngay cả đứng dậy khỏi giường cũng không nổi? Những tên ngự y kia đang làm cái gì, chẳng lẽ thấy bệnh tình của hoàng huynh ta nặng như vậy mà không quan tâm sao?”

Tĩnh Phi cảm xúc có chút quá khích, Mộ Cẩm Cẩm vội vàng kéo tay hẩn kéo đi ra ngoài cửa.

“Nhờ cậy người nói nhỏ thôi, ta mới vừa cho hẩn uống thuốc xong không bao lâu, ta nghĩ đây có thể là hiện tượng bình thường, thân nhiệt tối hôm qua đã trở lại gần như bình thường, nguyên nhân có thể là bởi vì một thời gian dài không có ăn gì nên mới cảm giác toàn thân không chút khí lực, chờ sau khi hẩn tỉnh lại, ta sẽ phân phó ngự thiện phòng nấu vài món đồ ăn nhẹ cho hẩn ăn, đến trưa, bệnh tình của hẩn có lẽ sẽ ổn định lại.”

84. Chương 84: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (2)

“Người xác định?” Tĩnh Phi vẫn còn chút lo lắng.

“Chỉ là một bệnh phong hàn nho nhỏ, trong vòng một năm mỗi người đều sẽ bị mắc phải một hoặc nhiều lần, không có gì đáng ngại cả.” Vừa nói, Mộ Cẩm Cẩm vừa quay đầu nhìn Tây Môn Liệt Phong nằm trên giường một chút: “Tĩnh Phi, người vợ vội vàng vàng tiền cung, có chuyện trọng yếu gì sao?”

“Ngày hôm qua hoàng huynh đã hạ chỉ phái ta ra kinh để đi điều tra chuyện bọn loại đảng âm mưu lật đổ triều đình rốt cuộc có thực hay là không, hoàng huynh vốn định để cho ta ba ngày sau mới lên đường, nhưng bởi vì ta tạm thời có việc, cho nên tính toán ngày mai sẽ lên đường...”

“Chuyện gì, có thể nói cho ta? Chờ sau khi Hoàng huynh người bệnh tình tốt lên, ta cũng có thể chuyển cáo lại cho hần.”

“Cái này...” Tĩnh Phi tựa hồ có chút khó nói: “Chính là lần trước... ta cùng hoàng hậu có nhắc đến vị cô nương kia một lần, kể từ sau khi nàng đột nhiên biến mất khỏi vương phủ, ta vẫn luôn truy tìm thân ảnh của nàng, vài ngày trước mấy thủ hạ ta phải đi đã nói cho ta biết, nàng rất có thể xuất hiện ở vùng đất phía nam, cho nên ta nghĩ thừa dịp không có việc làm, muốn lên đường trước.”

“Nga, nguyên lai là vì một tiểu nữ nhân nha.” Cẩm Cẩm nở nụ cười xấu xa: “Còn tưởng rằng người là một khối đại đầu gỗ, không nghĩ tới cũng có người yêu a.”

“Hoàng hậu nương nương...” Tĩnh Phi bị nàng trêu chọc có chút đỏ mặt.

Hai người ở chỗ này nói chuyện to nhỏ, Tây Môn Liệt Phong ở trên giường thì lại loáng thoáng nghe thấy tiếng cười thanh thúy truyền vào trong tai hần, khẽ mở hai mắt mỗi một ra, hần hoảng hốt nhìn thấy Cẩm Nhi của hần đang cùng đệ đệ của mình đứng ở cửa thấp giọng nói gì đó, thỉnh thoảng, Mộ Cẩm Cẩm còn lộ ra nụ cười khả ái, mà đệ đệ của hần, trên gương mặt tuấn tú thỉnh thoảng có chút ửng hồng.

Nhìn trạng diện của bộ dạng này, làm lồng ngực của hần khó có thể ức chế kìm nén, ghen tỵ nồng đậm cũng từ từ nảy sinh trong lòng, chỉ chốc lát sau, Mộ Cẩm Cẩm cùng Tĩnh Phi sánh bước đi cách xa khỏi phía cửa phòng, mà đầu của hần, thì càng ngày càng mơ màng, ý thức dần dần trở nên không còn rõ ràng như trước nữa.

-|-|-|-|-

“Hoàng thượng... Hoàng thượng...”

Không biết qua bao lâu, sau khi nghe được có tiếng gọi, Liệt Phong cố gắng mở hai mắt ra, tầm mắt mơ hồ dần dần từ mơ hồ trở nên rõ ràng, nhưng người xuất hiện ở bên giường dĩ nhiên lại là Chu Liên Nguyệt đã không gặp mấy ngày nay.

“Hoàng thượng, bệnh của ngài đã nặng như vậy, tại sao không truyền thái y đến?” Tiếng nói mềm nhẹ, làm Tây Môn Liệt Phong trong lúc nhất thời không tìm được phương hướng cảm giác, hần không biết Chu Liên Nguyệt ghé vào bên tai hần nói những gì, bởi vì hần cảm thấy thân thể của mình phiêu phiêu, từ nhỏ đến lớn, hần chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

85. Chương 85: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (3)

Cẩm Nhi... Cẩm Nhi của hần rốt cuộc ở nơi đâu?

Bên tai truyền đến một trận toán loạn, hần cảm thấy có người nắm cổ tay của hần, có người sờ sờ trên trán của hần, sau đó hần nghe được tiếng khóc...

“Hoàng thượng, Hoàng thượng ngài tỉnh a... hoàng thượng không nên xảy ra chuyện gì a, hoàng thượng...”

Thanh âm của Chu Liên Nguyệt, nàng làm sao còn chưa đi? Lăn nữa mở ra hai mắt mỗi một, hần cảm thấy bên giường đột nhiên có rất nhiều ngự y.

“Nguyệt quý phi, theo vi thần bắt mạch, hoàng thượng giống như trúng một loại kỳ độc, vi thần sợ rằng...”

“Người nói cái gì? Hoàng thượng trúng độc?” Thanh âm Chu Liên Nguyệt bén nhọn dọa người: “Lũ ngự y chết tiệt các người rốt cuộc đã làm cái gì, hoàng thượng bệnh nặng như vậy mà các người đến bây giờ mới phát hiện được, nếu như hoàng thượng thực sự có việc bất trắc (Ying: nguyên văn là ” ”: Tam trường lưỡng đoan: ba dài ba ngắn), đám nô tài các người đảm đương nổi sao?”

“Nguyệt quý phi, thật ra tối hôm qua chúng vi thần đã tới chẩn đoán qua bệnh cho hoàng thượng, nhưng hoàng hậu nương nương nói... Trong tay nương nương có một loại kỳ dược, có thể bảo đảm sau khi hoàng thượng uống xong bệnh tình sẽ chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa hoàng thượng cũng không có phản đối...”

“Kỳ dược?” Chu Liên Nguyệt giận đến vỗ xuống bàn: “Các người thật to gan, có thể tùy tiện lấy thân thể hoàng thượng ra nói giỡn sao? Hoàng hậu đâu? Hoàng hậu ở nơi đâu?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Đưa Tây Môn Tĩnh Phi ra khỏi tấm cung, mới vừa trở lại, Mộ Cẩm Cẩm liền thấy một nhóm người vây quanh trước giường Tây Môn Liệt Phong, trong đó còn có Chu Liên Nguyệt nàng ghét nhất.

“Hoàng hậu nương nương, thần thếp muốn biết, tối ngày hôm qua rốt cuộc người cho hoàng thượng uống độc dược gì rồi? Tại sao hoàng thượng đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ?”

“Độc dược?” Nghe được hai chữ này, Mộ Cẩm Cẩm trừng lớn mắt: “Chu Liên Nguyệt, không hiểu thì đừng nói lung tung, ta cho hoàng thượng uống thuốc tây chuyên chữa bệnh cảm phong hàn, hơn nữa bệnh tình của hần tối hôm qua cũng đã tốt lên...”

“Nhưng là hoàng hậu, bây giờ thái y chẩn đoán ra trong cơ thể hoàng thượng có chứa kỳ độc rất nặng, chuyện này hoàng hậu nương nương muốn giải thích như thế nào? Chẳng lẽ... Hoàng hậu nương nương muốn mưu hại hoàng thượng?”

“Chu Liên Nguyệt, định tội cần phải có chứng cứ, ngay cả chuyện mưu hại hoàng thượng loại lời nói đại nghịch bất đạo như vậy người cũng có gan nói được, người rốt cuộc là có ý gì?” Tại sao Chu Liên Nguyệt lại làm cho người ta cảm thấy chán nản vậy chứ?

“Bây giờ có rất nhiều chứng cứ cho thấy, hoàng hậu nương nương bụng dạ khó lường, nếu không phải hoàng thượng quá tin tưởng người, thì làm sao lại bị người hại thành bộ dáng này?”

Cúi người xuống, Chu Liên Nguyệt mềm nhẹ nắm bàn tay của Tây Môn Liệt Phong: “Hoàng thượng, may là thần thếp tới kịp, nếu không thần thếp không dám cam đoan sau mấy ngày nữa, còn có thể gặp lại hoàng thượng hay không...”

86. Chương 86: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (4)

Vừa nói, vài giọt nước mắt từ nơi khóe mắt chảy xuống, Tây Môn Liệt Phong nằm ở trên giường suy yếu nhìn về mặt đang nổi giận đùng đùng của Mộ Cẩm Cẩm.

“Cẩm Nhi, trẫm muốn biết, nàng cho trẫm uống những viên thuốc kia, thật không có vẻ gì sao?”

Thanh âm mặc dù khàn khàn, tuy nhiên nó vẫn lộ rõ sự chán nản nghiêm nghị.

Mộ Cẩm Cẩm đứng ở bên giường kinh ngạc nhìn tuần dung tái nhợt của Tây Môn Liệt Phong, vì lời chán nản của hần mà trong nháy mắt đáy lòng nguội lạnh.

Nàng vẫn im lặng không mở miệng, trong mắt Tây Môn Liệt Phong nhìn được cũng không thấy một chút gì là đồng ý cam chịu hay phản đối từ nàng, hần khẽ nhắm lại hai mắt: “Trẫm biết giấc mộng xuất cung làm một hiệp nữ của nàng, trẫm cũng biết, cố gắng đem nàng giữ lại bên người trẫm là trẫm ích kỷ, nhưng

Cầm Nhi, nàng tại sao lại muốn mưu hại trẫm?” Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dạng liếc mắt đưa tình của nàng cùng Tây Môn Tinh Phi khi nãy, thì một cỗ ghen tỵ mãnh liệt xông lên làm hấn mất đi tất cả nặng lực phán đoán.

Mộ Cầm Cầm không nghĩ tới hấn sẽ nói ra những lời này, nàng đột nhiên bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng:” Cho nên... Chàng liền theo lý thường tình đem ta trở thành hung thủ âm mưu mưu hại chàng, phải không?” Người nam nhân trước mắt này đột nhiên làm cho tâm nàng cảm thấy thật lạnh, nàng quan tâm, thích, yêu sâu đậm một nam nhân, nhưng ngày hôm nay hấn lại hoài nghi nàng muốn hại hấn.

Một sự thật buồn cười cỡ nào, nhiều ngày chăm lo săn sóc, hết lòng vì hấn, đổi lấy chỉ là sự chất vấn lạnh lùng của Tây Môn Liệt Phong, ngực đau quá, đầu óc rối loạn, nàng không biết giờ phút này mình nên nói cái gì, làm những gì.

“Trẫm trừ uống thứ thuốc kỳ quái nàng đưa cho thì cũng không có ăn thêm cái gì nữa, nàng muốn trẫm tin tưởng nàng như thế nào đây?” Thân thể đau không bằng đáy lòng đau, Tây Môn Liệt Phong cũng không muốn tin tưởng Cầm Nhi sẽ hại hấn, nhưng là sự thật trước mắt lại khiến cho hấn không thể lấy bất kỳ lý do nào để bênh vực cho nàng.

Một nụ cười lạnh hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Mộ Cầm Cầm, nàng nhẹ nhàng gật đầu:” Không sai, ta là nghĩ muốn hại ngươi, bởi vì ta chán cái hoàng cung này, chán nơi mà ở đâu cũng toàn những kẻ xảo trá nham hiểm nhất nhân loại, ta vốn không nên thuộc về cái thế giới quái quỷ này, nhưng ta lại bị trời cao đùa giỡn, bất đắc dĩ mới tồn tại trong cái không gian nhàm chán này, Tây Môn Liệt Phong, bây giờ là lúc ta nên rời đi thôi, rời đi bên cạnh ngươi, như vậy người đã hài lòng hay chưa?”

“Nói xong, nàng tức giận xoay người đi về phía cửa.

Tây Môn Liệt Phong tuyệt vọng nhìn bóng lưng của nàng, trong hai mắt bắn ra mấy phần tàn nhẫn:” Người đâu, bắt hoàng hậu lại cho trẫm, tống vào lãnh cung.”

Một tiếng ra lệnh lãnh khốc tuyệt tình, Tiểu Đức Tử đã hầu hạ hấn nhiều năm sắc mặt cả kinh, nhìn chúng đại thần khác cũng lộ ra vẻ mặt khủng hoảng, Mộ Cầm Cầm đi tới cửa quay đầu lại, ánh mắt thách đố nhìn Tây Môn Liệt Phong nằm ở trên giường, đối phương cũng đang dùng vẻ mặt giống như vậy để nhìn lại nàng.

87. Chương 87: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (5)

Không bao lâu, hai tên thị vệ mạnh mẽ chop lấy hai cánh tay của nàng, nàng cũng không có làm ra hành động phản kháng nào, chẳng qua là kinh ngạc nhìn Tây Môn Liệt Phong, mệnh lệnh như vậy đã đánh nát một tia tha thứ cuối cùng từ đáy lòng nàng, nước mắt rơi xuống má, nàng đối với nam nhân trước mắt này đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Tây Môn Liệt Phong mắt thấy nàng ngay cả một câu cầu xin, giải thích cũng không nói, cứ như vậy tùy ý để những tên thị vệ kia đem nàng từ trước mặt hấn dẫn đi.

Cái loại ánh mắt này, tại sao lại lạnh đến mức làm cho hấn cả người phát run? Chẳng lẽ là hấn — sai lầm rồi sao?

Trải qua một thời gian ngự y chú ý trị liệu, bệnh tình của Tây Môn Liệt Phong đã dần dần chuyển biến tốt đẹp, không bao lâu, hấn cũng đã có thể vào triều tham chính, nhưng ở trong đáy lòng của hấn, thủy chung đều luôn có cái gì đó ngăn cách, kể từ khi Cầm Cầm bị hấn hạ lệnh nhốt vào lãnh cung cho đến bây giờ cũng đã được bảy tám ngày, hấn rất muốn biết tình trạng gần đây của nàng, nhưng là lòng tự ái quá cao khiến cho hấn không cách nào làm ỉn cúi đầu trước.

Sau khi bãi triều, hấn trở lại điện Dưỡng Tâm lật xem các bản tấu chương, nhưng ánh mắt thì nhìn còn đầu óc thì hoàn toàn không có chân chính để vào trạng thái phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng...”

Một tiếng gọi mềm nhẹ, khiến cho Tây Môn Liệt Phong từ trong tấu chương giờ hai trông mắt lên, nguyên lai là Chu Liên Nguyệt, nàng cho lui hạ nhân, trong tay còn đang cầm một cái khay:” Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng..”

“Bình thân đi.” Hắn vô tình liếc nhìn mỹ nhân trước mắt, tuy nhiên hắn đối với nàng không có nửa điểm hứng thú, hắn đã bao lâu rồi chưa từng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà rồi? Đã bao lâu chưa từng ôm thân thể mềm mại kia rồi? Đã bao lâu...

Đáng chết! Hắn thế nhưng lại liều mạng ở trước mặt tiểu nữ nhân kia mà nghĩ về Mộ Cẩm Cẩm, nàng đã mưu hại mình là sự thật, điều này phải để cho hắn hạ quyết tâm một lần nữa.

“Nguyệt quý phi tới điện Dưỡng Tâm tìm trẫm có chuyện gì sao?”

“Thần thiếp thấy hoàng thượng kể từ sau khi hồi phục thân thể, cả ngày vất vả với việc quốc gia đại sự, cho nên cố ý phân phó hạ nhân vì hoàng thượng nấu một chén trà sâm, hoàng thượng, thừa dịp còn nóng người mau uống đi...”

“Đặt ở nơi đó đi.” Hắn không biểu lộ ra chút tình cảm gì dùng tay chỉ chỉ lên mặt bàn:” Không còn việc gì nữa, Nguyệt quý phi hãy lui ra đi.”

Hắn vô tình, làm cho Chu Liên Nguyệt không khỏi khẽ cắn cánh môi:” Hoàng thượng, thần thiếp chẳng qua là lo lắng cho thân thể của người, nếu như tình trạng như vậy lại tái diễn một lần nữa, thần thiếp không biết nên đối mặt với trường hợp đó như thế nào...”

“Trẫm bây giờ đã không còn đáng ngại...”

“Hoàng thượng...” Chu Liên Nguyệt đột nhiên nhào tới quỳ phục xuống dưới chân của hắn:” Hoàng thượng vì sao lại đối xử bạc tình với thần thiếp như thế? Nhớ ngày đó khi thần thiếp mới được chọn tiến cung, hoàng thượng đối với thần thiếp vô cùng sủng ái, còn nói sẽ mãi yêu thương thần thiếp như vậy, nhưng bây giờ...”

88. Chương 88: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (6)

Nước mắt của nàng nhẹ nhàng chảy ra,àng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương lên:” Kể từ sau khi hoàng thượng lập Mộ Cẩm Cẩm làm hậu, thần thiếp không còn được hoàng thượng cưng chiều như trước nữa, hoàng thượng, thần thiếp không yêu cầu bất kỳ danh phận nào, chỉ muốn hoàng thượng có thể mỗi ngày rút ra một canh giờ đến với thần thiếp...”

Cúi thấp đầu, Tây Môn Liệt Phong nhìn nữ nhân đang quỳ dưới chân mình, trái tim đã vì Mộ Cẩm Cẩm mà khép lại rất khó lòng lại vì một người nào đó mà mở rộng:” Nguyệt quý phi, trẫm còn có rất nhiều tấu chương...”

“Chẳng kể ở trong mắt hoàng thượng, trong hậu cung này không có người nào có thể so sánh được địa vị của hoàng hậu trong lòng của người hay sao? Cho dù hoàng hậu có nổi lên đã tâm muốn mưu hại hoàng thượng, như vậy hoàng thượng...”

“Câm mồm!” Tây Môn Liệt Phong quát lên một tiếng:” Chuyện giữa trẫm và hoàng hậu, trẫm sẽ tự mình giải quyết, thân là phi tần, người không có tư cách ở trước mặt trẫm chỉ trích hoàng hậu.” Gương mặt tuấn tú của hắn trầm lạnh xuống, lông mày nhíu chặt lại:” Lui xuống, trẫm bây giờ không muốn nhìn thấy người.”

“Hoàng thượng...”

“Trẫm nói lui ra!” Tiếng hô nghiêm nghị, làm cho Chu Liên Nguyệt sợ hãi bất đắc dĩ thối lui khỏi điện Dưỡng Tâm.

Tâm tư bị quấy rầy không yên tới cực độ, Tây Môn Liệt Phong thô bạo vung tay ném hết tấu chương trên bàn xuống mặt đất, động tác này, Tiểu Đức Tử hậu hạ một bên bị làm cho sợ đến mức khom lưng cúi gập người toàn thân như có một cơ linh.

“Hoàng thượng xin bớt giận...” Tiểu Đức Tử vội vàng đem tấu chương dưới mặt đất nhặt hết lên, hẩn chăm chăm chú chú để tấu chương lên trước bàn:” Hoàng thượng xin chú ý long thể của mình, những ngày gần đây khí trời dần dần chuyển lạnh, nghe nói phương tiện giữ ấm trong lãnh cung luôn không được tốt lắm...”

Vừa mới nói tới đây, Tây Môn Liệt Phong liền liếc mắt đứng thẳng dậy bước xuống khỏi long ỷ, Tiểu Đức Tử khẽ mỉm cười, theo sát ở phía sau, khi hai người vừa đi tới lãnh cung, Thu Nguyệt đang bưng chậu nước bị dọa cho vội vàng quỳ phục trên mặt đất.

“Hoàng... Hoàng thượng...”

Tây Môn Liệt Phong không để ý đến sự khẩn trương của nàng, trực tiếp bước vào bên trong phòng, nơi này quả nhiên trống trải đến làm cho người nhìn vào cả kinh, nhiệt độ bên trong phòng cũng không khác nhiệt độ bên ngoài là mấy, nhìn vào trong phòng, Mộ Cẩm Cẩm một đầu tóc đen nhánh xõa dài ôm đầu gối gối trên giường, hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, đối với sự có mặt của hắn, giống như lộ ra vẻ thờ ơ.

“Hoàng thượng giá lâm—“ Tiểu Đức Tử hô to một tiếng, cố gắng khiến cho đối phương ghé mắt nhìn qua, nhưng Mộ Cẩm Cẩm ôm đầu gối nhìn về phía cửa sổ đến cả quay đầu cũng lười quay.

Thấy thế, loại tức giận khi bị xem nhẹ sinh ra từ đáy lòng Tây Môn Liệt Phong, gương mặt tuần tú băng lạnh đi tới ngồi trên ghế trước bàn:” Trẫm tới, ngươi tại sao không quỳ nghênh đón?”

89. Chương 89: Đại Họa Giáng Xuống Đầu (7)

Miền cường nướn mi mắt lên, Mộ Cẩm Cẩm nhìn cũng không thèm nhìn Tây Môn Liệt Phong một cái :” Quỳ trước người, ta có thể được cái gì?”

Một câu chất vấn lạnh lùng, làm Tây Môn Liệt Phong cau mày lên:” Vô luận như thế nào, trẫm là vua của một nước, nàng đối với trẫm bất kính, hay là muốn khiêu chiến với sự nhẫn nại của trẫm, Mộ Cẩm Cẩm, mặc dù bây giờ nàng vẫn là một hoàng hậu nhưng nàng đừng quên giờ phút này nàng là tù nhân của trẫm, thân là phạm nhân, nàng không có tư cách đối nghịch lại với trẫm.”

“Thật là đáng sợ a.” Mộ Cẩm Cẩm vẫn ôm đầu gối ngồi như cũ khẽ nhếch cánh môi xinh đẹp lên:” Cô nãi nãi ta từ khi còn trong bụng mẹ đến bây giờ, sẽ không quỳ gối dưới bất luận kẻ nào, Tây Môn Liệt Phong người đáng giá là chó má gì mà ta phải vì người quỳ gối, vua một nước thì thế nào? Hoàng đế thì thế nào? Ở trong mắt ta, người đơn giản chỉ là một hôn quân nghe lời gièm pha của bọn tiểu nhân, ngay cả năng lực phán đoán tối thiểu cũng không có, muốn để ta quỳ dưới chân người, tốt, chờ người bất hạnh mà chết đi, ta sẽ cố nặn ra vài giọt nước mắt tới an ủi linh hồn người ở dưới suối vàng biết đâu lại có thể nhận được một chút hồi báo tốt.”

“Ba!”

Tây Môn Liệt Phong lần này bị châm chọc tới vô cùng tức giận vồ mạnh lên mặt bàn:” Mộ Cẩm Cẩm, ngươi có biết chỉ bởi vì những lời này của ngươi, trẫm có thể lập tức đem ngươi tới ngục môn xử chém.”

“Ngươi bây giờ muốn chém thì cứ chém!” Nàng bất tuân gương cầm:” Mộ Cẩm Cẩm ta đời này không sợ nhất chính là chết!”

Bị bộ dáng quật cường của nàng chọc giận gần chết, Tây Môn Liệt Phong hung hăng nắm tay thành quả đấm:” Nếu như bây giờ ngươi đập đầu trước trẫm nhận tội, trẫm có thể đối với ngươi bỏ qua hết những chuyện cũ.” Đáng chết! Hắn không tin nữ nhân này có thể bướng bỉnh tới khi nào.

Mộ Cẩm Cẩm dựa cột vung cánh môi lên, từ sau lần bị bắt, nàng chỉ coi hắn như một Tiểu Sứ (Ying: ta nghĩ tiểu sứ chắc là trâu non =.=) lúc nào cũng có thể lên cơn điên cuồng.

Nụ cười đùa cợt, Tây Môn Liệt Phong thu hết vào hai mắt:” Tốt! Người bướng bỉnh! Hôm nay ta liền cho người ném thử kết quả quạt cường đối nghịch phải trả giá rất nhiều, Tiểu Đức Tử, lập tức truyền ý chỉ của trẫm, Mộ Cẩm Cẩm phạm tội khi quân, cố gắng mưu hại trẫm vào chỗ chết, phế hoàng hậu, mười ngày sau, đem nàng tới ngục môn chém đầu răn đe.”

“Hoàng thượng...” Tiểu Đức Tử bị hù dọa sắc mặt tái nhợt đi, hần vội vàng quỳ xuống đất dập đầu nói:” Xin hoàng thượng hãy nghĩ lại.” Tây Môn Liệt Phong nhìn Mộ Cẩm Cẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ, nàng đối với mệnh lệnh của hần cũng không có lộ ra nửa điểm tức giận hoặc cảm xúc bất mãn

90. Chương 90: Ngày Tận Thế (1)

“Hoàng hậu...” Tiểu Đức Tử lại đem khuôn mặt chuyển về phía Mộ Cẩm Cẩm:” Người mau hướng hoàng thượng cầu tình đi, thật ra thì hoàng thượng chỉ là nhất thời tức giận...”

“Nếu như sống mà cứ phải đối mặt với một hôn quân như vậy, bản thân ta tình nguyện làm một cô hồn đã chết.”

“Hừ! Người quả nhiên để cho trẫm phải thất vọng cực độ!” Nhìn nàng như vậy, Tây Môn Liệt Phong giận đến phủ tay áo rời đi, Tiểu Đức Tử trái nhìn, phải nhìn, nhưng ngay sau đó bất đắc dĩ đuổi theo chủ tử của hần rời đi lãnh cung.

Thu Nguyệt vừa quỳ trên mặt đất sợ gần chết khẽ đứng lên:” Tiểu... Tiểu thư... Hoàng... Hoàng thượng nói có phải sự thật hay không, người muốn đem tiểu thư... Chém... Chém?”

“Nếu như kết quả đó khiến cho hần hài lòng một chút, vậy ta sẽ thành toàn hần!”

Nước mắt nóng hổi, đột nhiên rơi xuống bên má, nàng có chết cũng cố chịu đựng để mình không khóc thành tiếng, tâm đã vỡ thành từng mảnh từng mảnh, nếu cái chết có thể đem những thống khổ của nàng vùi dưới vực sâu, nàng tình nguyện không lưu lại không gian nơi đây để tiếp tục chịu đựng loại tình cảm đau khổ này.

Tây Môn Liệt Phong trong cơn tức giận, hạ chỉ phế hoàng hậu Mộ Cẩm Cẩm, mười ngày sau chém đầu để răn đe kẻ khác, tin tức này trong một khắc được truyền đi trên dưới trong hoàng thành mọi người ai ai cũng biết, dân chúng đều cảm thấy kỳ quái, tại sao đoạn thời gian trước hoàng đế và hoàng hậu còn cùng nhau vì hành tình cảm thiết, mà đến hôm nay tình cảm phu thê đã tan vỡ, thậm chí còn tới trình độ đáng sợ muốn chém đầu.

Xem ra hoàng cung quả nhiên là nơi thị phi bậc nhất, vào được nhưng không ra được, dân chúng đồng thời khiếp sợ, cũng vì vị hoàng hậu trẻ tuổi kia mà đồng tình rơi nước mắt, vị tân hoàng hậu tiền nhiệm này mới được phong chức không lâu, trong triều liền truyền ra tin tức nàng đã vì dân chúng làm rất nhiều việc, đầu tiên là tiến cử kỹ thuật mới của đế quốc Frankish, tiếp theo nàng hiệp trợ hoàng thượng giúp cho khoản quyền góp trợ cấp cho nạn dân chịu khổ tăng đáng kể.

Hoàng thượng nhân đức, hoàng hậu lại rất yêu thương hiểu lòng dân, như vậy dân chúng làm sao không sùng bái yêu quý ?

Dân gian bởi vì hoàng thượng muốn chém hoàng hậu mà không ngừng đại loạn, bên trong hoàng cung lại càng sôi sùng sục, Tây Môn Liệt Phong vạn lần không nghĩ tới, hần lại vì tức giận nhất thời mà ra chiếu chỉ không thể thu hồi lại được, hiện nay trên dưới trong triều đều đang nhìn vào hần, đám cựu thần kia thì ước gì Mộ Cẩm Cẩm nhanh nhanh bị đem đi chém đầu.

Hồi tưởng lại từ khi Cẩm Cẩm tiến cung đến nay, đối với việc trong triều vẫn luôn ngầm giúp hần, nhưng bây giờ hần lại bởi vì nhất thời tùy hứng...

Đông đảo quan viên huyện Hầu Sơn nhất tề dâng tấu, hy vọng hoàng thượng thu hồi lệnh đã ban ra, hơn nữa dân chúng còn vì cứu tính mạng hoàng hậu mà liên doanh dâng huyết thư, nhìn bộ dáng Mộ Cẩm Cẩm rất được lòng dân chúng, Tây Môn Liệt Phong đầu đầu đau muốn chết, nhưng cho đến hôm nay cái nữ nhân quật cường bị giam ở lãnh cung kia, cho dù là một câu xin lỗi hoặc là một câu ta sai lầm rồi... Cũng không có phái người đến truyền cho hắn, muốn hắn lấy lý do nào để thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?

91. Chương 91: Ngày Tận Thế (2)

Liên tục ba ngày, hắn cũng không có vào triều sớm, trong đầu liệu mạng nghĩ tới các loại lý do có thể thu hồi thánh chỉ, nhìn ngày chém đầu càng ngày càng tới gần, mà cái nữ nhân kia còn không mau mau xuất hiện hướng hắn xin khoan dung.

Ở trong điện Dưỡng Tâm không ngừng đi tới đi lui, Tây Môn Liệt Phong thật hy vọng thời gian có thể trôi qua thật chậm, đang trong thời điểm hắn gấp đến độ sắp không khống chế được bản thân thì Tiểu Đức Tử ở ngoài điện chạy vào:” Hoàng thượng, ngoài cửa có một cung nữ tự xưng là Đông Tuyết muốn được diện kiến hoàng thượng...”

“Không gặp!” Hắn hiện tại cũng gấp đến độ lửa cháy đến nơi, làm sao có thời giờ đi gặp cái cung nữ quái quỷ gì kia.

“Nhưng thưa hoàng thượng, cung nữ Đông Tuyết kia nói có chuyện gấp cần bẩm báo, nếu như làm trễ nãi, nàng liền lấy cái chết để tạ tội!”

Tây Môn Liệt Phong phát phát tay:” Gọi vào!”

Không bao lâu, liền thấy một cung nữ vóc người nhỏ gầy vội vàng hấp tấp từ ngoài điện đi vào, nàng phác thông một tiếng quỳ phục trên mặt đất:” Hoàng thượng, nô tỳ đáng chết, nô tỳ vì tính mạng của mình, lại làm hoàng hậu nương nương chịu khổ bị chém đầu, nô tỳ tự biết nghiệp chướng nặng nề, nô tỳ...”

“Ba!” Tây Môn Liệt Phong ngồi ở trên long ỷ tức giận vỗ mạnh một cái lên mặt bàn:” Bớt sàm ngôn đi, ngươi rốt cuộc muốn nói gì với trẫm?”

Tiểu cung nữ quỳ phục trên mặt đất ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt mông lung:” Nô tỳ tên là Đông Tuyết, là cung nữ bên cạnh Nguyệt quý phi, bởi vì ngày thường Nguyệt quý phi đối với chúng hạ nhân rất tàn nhẫn, có một lần Nguyệt quý phi bởi vì không thấy một chiếc trâm ngọc, liền hoài nghi nô tỳ lấy trộm, ở thời điểm nô tỳ bị đem đi đánh đến sắp chết, Hoàng hậu nương nương đã cứu tính mạng của nô tỳ, từ đó trở đi, Nguyệt quý phi liền muốn dùng hết mọi biện pháp để mưu hại hoàng hậu nương nương...”

Nghe đến đó, Tây Môn Liệt Phong chân mày không khỏi nhíu lại:” Nói tiếp!”

Đông Tuyết vừa khóc vừa nói tiếp:” Trước đó vài ngày, hoàng thượng bởi vì quốc sự mà bị phong hàn, ngự y trong cung đem việc này nói cho Nguyệt quý phi, Nguyệt quý phi liền mua thuốc mấy thái giám trong tẩm cung của Hoàng thượng, khi hoàng hậu cho hoàng thượng uống thuốc trong nước có kịch độc, loại độc này vô sắc vô vị, nghe nói không lấy tính mạng của người, nhưng sau khi uống vào trong vòng một canh giờ sau, được tính sẽ bộc phát, có thể khiến cho người uống lâm vào trạng thái hôn mê, thuốc hoàng hậu nương nương cho hoàng thượng uống thì không có việc gì, nguyên nhân chủ yếu chính là trong cốc nước kia...”

Càng nghe, Tây Môn Liệt Phong cảm giác tâm mình nhói đau, Cẩm Nhi của hắn là bị oan! Cẩm Nhi của hắn là bị oan!

92. Chương 92: Ngày Tận Thế (3)

Hắn không thể tin được sự thật đáng sợ này, hắn thế nhưng lại vu oan cho nữ nhân hắn yêu nhất...

“Hoàng thượng, nô tỳ biết việc này trong lúc vô tình nghe được Nguyệt quý phi thương lượng cùng ngự y, nhưng nô tỳ sợ mình một khi khai ra chân tướng sự thật sẽ bị Nguyệt quý phi giết người diệt khẩu, nhưng sau khi biết hoàng thượng vì chuyện đó mà muốn chém đầu hoàng hậu để răn đe kẻ khác, nô tỳ cũng không thể giữ vững trầm mặc được nữa, hoàng thượng, nô tỳ tự biết mình đáng chết, cầu xin hoàng thượng khai ân, tha cho hoàng hậu, hoàng hậu là vô tội, nếu như hoàng hậu bởi vì nô tỳ không khai báo mà chịu tội chém đầu, nô tỳ có biến thành quỷ cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình...”

Trong điện, truyền đến tiếng khóc không kìm nén được của Đông Tuyết, Tây Môn Liệt Phong cũng không thể nghe được nữa đứng dậy chạy thẳng tới phương hướng của lãnh cung:” Tiểu Đức Tử, lập tức truyền chỉ bắt tiện nữ nhân Chu Liên Nguyệt kia, phái người lôi cả tên thái y hợp mưu cùng ả đem tới lãnh cung cho trảm!”

“Dạ!”

Tiểu Đức Tử xoay người đi làm, Tây Môn Liệt Phong thì một hơi chạy tới lãnh cung, khí trời càng lúc càng lạnh, đại môn lãnh cung đã bị hỏng, gió lạnh thổi từ bên ngoài vào bên trong phòng làm mấy bức tranh treo tường cũng lảo đảo sắp rơi.

Chân còn chưa bước vào cửa phòng, đã nghe thấy bên trong truyền ra từng đợt tiếng ho khan, tiếp theo, là tiếng khóc gấp đến độ gần chết của Thu Nguyệt:” Tiểu thư... Tiểu thư... Van cầu người kiên cường một chút, mau đem thuốc uống vào đi, những thuốc này cũng là của tiểu thái giám trong cung Nguyệt quý phi được người cứu lần trước liều chết mua được từ bên ngoài, hắn tự biết không có cách nào cứu được tính mạng của tiểu thư, nhưng là...”

“Thu Nguyệt, đừng làm những chuyện vô nghĩa này nữa, dù sao mấy ngày nữa, thân ta với cái đầu này cũng mỗi cái một nơi, cần gì phải làm cái loại chuyện tình vô vị này?”

“Tiểu thư... Tiểu thư... Thu Nguyệt không muốn người chết, nếu như người chết, Thu Nguyệt cũng không muốn sống...”

“Nha đầu ngốc, em mới mười sáu tuổi, còn chưa có lập gia đình, chưa có chết được đâu, tương lai của em còn dài, chờ sau khi ta chết, đi xuống âm phủ sẽ cầu xin Diêm Vương lão gia gia, để cho ông ta tăng dương thọ của em thêm hai mươi năm.”

“Tiểu thư, đã đến lúc này, người còn nói giỡn với Thu Nguyệt...”

“Khụ Khụ... Khụ khụ...”

“Tiểu thư, người nhanh mặc y phục của Thu Nguyệt vào đi, trong lãnh cung này ngay cả đến mảnh vải giống cái chăn cũng không có...”

Khi Tây Môn Liệt Phong bước vào trong phòng, liền nhìn thấy Thu Nguyệt cởi áo ngoài xuống đắp lên người Mộ Cẩm Cẩm, còn Mộ Cẩm Cẩm thì một đầu tóc dài xoa xuống vô lực tựa vào đầu giường, cửa sổ đã bị hư , gió lạnh thổi vào khiến mái tóc của nàng không ngừng phiêu đảng bay, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt giống như không còn huyết sắc, mà thay vào đó chính là thần sắc của người bị bệnh, nhìn thấy vậy tựa như có một loại roi quật vào trong lòng Tây Môn Liệt Phong.

93. Chương 93: Ngày Tận Thế (4)

Nước mắt nóng hổi, không không chế được từ trong mắt hắn chảy xuống, hắn cảm giác cổ họng mình đau nhức khó nhịn.

Sau khi thấy thân ảnh của hần, Thu Nguyệt trời sinh nhát gan lại hung hăng nhìn chằm chằm hần:” Đi ra ngoài, tiểu thư ta không hoan nghênh thói hoàng đế nhà ngươi!” Nước mắt rơi từ trên khuôn mặt của nàng giống như vỡ òa:” Tiểu thư mà chết, Thu Nguyệt ta cũng sẽ không sống một mình, chờ chúng ta cùng xuống âm phủ, chúng ta liền hướng Diêm Vương kiện ngươi, nói ngươi là một hôn quân vô đạo.”

“Thu Nguyệt...” Mộ Cẩm Cẩm kéo tay nhỏ bé của nàng.” Giữ phong độ chút, người ta dù sao cũng là vua một nước, hần có thể bắt nhân, nhưng chúng ta không cần thiết phải bắt nghĩa.” Vừa nói, nàng còn hướng hần nở nụ cười:” Này, suất ca, đã lâu không gặp a.” Nàng nháy mắt chào hỏi, cũng không bởi vì mình nhanh sắp chết mà lộ ra nửa điểm thương tâm.

“Tại sao lại ngu ngốc như vậy?” Tây Môn Liệt Phong chậm rãi đi về phía nàng, côi lòng tan nát đau đớn:” Nàng tại sao lại ngu ngốc như vậy?” Hần rút cục cũng đi tới bên giường của nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực của mình:” Trầm... Ta biết những việc kia không phải do nàng làm, nhưng nàng ngay cả một câu giải thích cũng lười không chịu nói với ta, chẳng lẽ trong mắt của nàng, ta thật sự là một người không thể nói lý, thậm chí là nam nhân không đáng giá được tin nhiệm sao?”

Mộ Cẩm Cẩm bị hần ôm vào trong ngực giống như một tượng gỗ ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước:” Không cần thiết phải giải thích, làm chính là làm, không làm chính là không làm, đi theo bên cạnh ngươi lâu như vậy, ngươi ngay cả Mộ Cẩm Cẩm ta là dạng nữ nhân như thế nào cũng đều không rõ ràng, ta cần gì phải đem linh hồn của mình giao cho ngươi bảo đảm?”

“Cẩm Nhi...” Hần thống khổ ôm chặt nàng cơ hồ sắp đem thân hình gầy như chỉ còn bộ xương của nàng thu vào trong cơ thể của mình:” Ta sai lầm rồi, là ta sai lầm rồi, phải làm như thế nào, nàng mới có thể tha thứ cho ta...” Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên hần ăn nói khép nép như thế, nghĩ đến Cẩm Nhi của hần bị giam ở địa phương vừa lạnh vừa ẩm ướt này lâu như vậy, nàng vốn là một nữ nhân luôn nói cười khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng hôm nay lại mất đi huyết sắc, hần đột nhiên cảm giác chính mình là một tên khốn kiếp, một ác ôn, một đao phủ tàn bạo, nếu như hần thật sự chém đầu Cẩm Nhi, như vậy đời này, đời sau, thậm chí đời đời kiếp kiếp, hần cũng sẽ không tha thứ cho tội lỗi mà hần đã phạm phải.

Thân thể của nàng ở trong ngực hần run rẩy, hay bàn tay nhỏ bé nóng như hỏa lò hướng hần chứng minh trên người nàng đang đau ốm, bộ ngực co rút lại, hần nắm được bả vai nàng, vốn là một đôi môi phần nhuận giờ phút này lại khô nẻ nứt gãy.

94. Chương 94: Ngày Tận Thế (5)

Hần chặn ngang ôm lấy nàng, nhưng Mộ Cẩm Cẩm lại quật cường đưa tay đẩy ra:” Không nên dùng bàn tay vậy bần kia đụng vào ta!”

“Cẩm Nhi, ta chỉ muốn ôm nàng hồi cung để ngự y trị bệnh cho nàng...”

Vừa nói, hần lại muốn đưa tay ra, nhưng Mộ Cẩm Cẩm lần nữa vung tay đẩy ra, nàng tuyệt tình nhìn chằm chằm hần:” Ngươi nghe không hiểu ta nói gì sao? Ta nói đừng có dùng đôi tay bẩn thỉu của ngươi đụng vào ta!”

“Cẩm Nhi...” Hần gấp đến muốn chết:” Nàng bây giờ đang bị bệnh, hơn nữa bệnh rất nặng, nếu không để ngự y chữa trị, nàng sẽ chết.”

“Chết rất đáng sợ sao? Ta cũng không phải là chưa có chết qua.” Nàng nhún nhún vai:” Bất quá đối với chuyện bị chém đầu để răn đe này, ta thật đúng là rất muốn được thử một chút.”

“Đem đi chém đầu răn đe, đây chẳng qua là do ta nhất thời nói nhảm, cho dù nàng thật sự muốn hại chết ta, ta cũng sẽ không lấy tính mạng của nàng.”

“Nga, chuyện phát triển được quả nhiên làm cho người ta cảm thấy hài hước, nghe nói những hoàng đế cổ nhân các ngươi rất tin phụng một câu nói như thế nào nhỉ? A đúng rồi, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, đột nhiên lại đổi ý là chơi không tốt a, chém thì chém đi, ta nghĩ

muốn thể nghiệm một chút cái tư vị đau đớn, lần trước bị chết chẳng có cảm giác gì, lần này nhất định phải chết dễ chịu, sướng khoái một chút...”

Tây Môn Liệt Phong suýt nữa bởi vì lời nói của nàng mà cười ngất, nữ nhân này rốt cuộc là cái dạng gì a? Thấy nàng quật cường như thế, hắn bắt đầu quay đầu lại:” Thu Nguyệt, nhanh đi truyền ngự y...”

Thu Nguyệt đứng ở một bên oán hận nhìn chằm chằm hắn, mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng, nàng vẫn là xoay người vội vàng chạy hướng ra ngoài cửa.

“Hoàng thượng, Nguyệt quý phi đã được đưa tới, bây giờ đang ở ngoài cửa đợi chỉ.” Tiểu Đức Tử đột nhiên xuất hiện.

“Để bọn họ lần tới đây cho trẫm!”

Không đầy một lát sau, Chu Liên Nguyệt khuôn mặt tái nhợt bị mấy tên thị vệ mạnh mẽ đẩy mạnh vào cửa lãnh cung, thấy Tây Môn Liệt Phong, hai người bị làm cho sợ đến rớt quỳ xuống đất dập đầu.

Tây Môn Liệt Phong đứng lên đi thẳng tới trước mặt Chu Liên Nguyệt, vung cánh tay lên, tát một cái thật mạnh lên gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

“A... Hoàng thượng...” Chu Liên Nguyệt bị đánh đến khóe miệng phun ra máu.

“Nói cho trẫm biết từ đầu đến đuôi, có phải người cùng với ngự y trong cung lén hạ độc vào nước uống thuốc của trẫm hay không?”

“Hoàng thượng?” Chu Liên Nguyệt bị làm cho sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch:” Thần... Thần thiếp oan uổng a...”

95. Chương 95: Ngày Tận Thế (6)

“Tốt, người vẫn còn mạnh miệng đúng không, người đầu, lời nữ nhân này ra đánh thật mạnh cho trẫm, đến lúc nào chịu nhận tội mới tha cho ả!”

“Hoàng thượng tha mạng...” Chu Liên Nguyệt sợ hãi vội vàng quỳ bò đến bên chân hắn:” Xin đừng đánh nô tỳ, nô tỳ xin khai.” Nàng run rẩy nắm áo bào của Tây Môn Liệt Phong:” Độc... Độc... Độc là do nô tỳ phái người hạ vào nước, nhưng độc được kia sẽ không hại tính mạng của người, chẳng qua là sẽ làm cho người trong thời gian ngắn mất đi năng lực hoạt động, sau khi được hiệu hết, thì chuyện gì cũng không xảy ra nữa, Hoàng thượng, cho dù cấp cho nô tỳ một ngàn một vạn lá gan, nô tỳ cũng không dám mưu hại hoàng thượng a...”

Gương mặt Tây Môn Liệt Phong trở lên lãnh khốc, hắn vô tình nhìn nữ nhân quỳ dưới chân mình, thật là một gương mặt đẹp, nhưng lại là một bộ tâm địa vô cùng độc ác, nếu như không phải hắn, Cẩm Nhi của hắn...

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Cẩm Cẩm đang nghiêng người dựa vào bên giường tựa như đang xem một cuộc vui trước mắt, đến cuối cùng, nàng còn ưu nhã khoanh hai tay trước ngực.

“Bội phục, bội phục, Nguyệt quý phi vĩ đại của chúng ta quả nhiên hết sức dụng tâm, vì muốn hại ta phải chết, ngay cả kế sách kinh thiên địa quỷ thần này cũng nghĩ ra được, tò mò muốn hỏi, cái thứ thuốc kia của người điều chế như thế nào a, vô sắc vô vị, còn có thể vô hình hại người, người nào lại lợi hại như thế, ngay cả loại thuốc như vậy cũng làm ra được, nếu như có được loại thuốc này đem đi bán ở ngoài, ta nghĩ nhất định sẽ bán được giá rất tốt.”

Chu Liên Nguyệt quỳ trên mặt đất hồn đã sớm bị hù dọa bay mất:” Hoàng hậu, thần thiếp nhất thời hồ đồ, xin hoàng hậu nể tình thần thiếp và người cùng hầu hạ hoàng thượng mà tha cho thần thiếp.”

“Hầu hạ?” Nàng tìm một tư thế thoải mái, một tay chỉ ở cằm của mình:” Mộ Cẩm Cẩm ta từ khi sinh ra tới nay, sẽ không phải hầu hạ bất cứ người nào, ta không biết cái từ ‘hầu hạ chung’ của người rốt cuộc là có

ý gì, bắt quá... Chu Liên Nguyệt, ta không ngần ngại nói cho người một tiếng, sau khi gả cho Tây Môn Liệt Phong, nam nhân này chỉ thuộc về một mình Mộ Cẩm Cẩm ta, bất kể người nào muốn cướp đi hần, hết thấy đều cắt qua một bên cho ta, nhưng bây giờ, ta đột nhiên phát hiện người nam nhân này cũng không có gì đặc biệt, nếu người cảm thấy hần còn giá trị lợi dụng, ta đưa người đem về từ từ chơi, dù sao hần bây giờ dưới con mắt của ta giá trị cũng chỉ bằng một món đồ chơi không đáng giá một đồng, ý của ta người nghe hiểu chứ?”

Chu Liên Nguyệt bị lời nói của nàng hù dọa cho sắc mặt tái nhợt, mà Tây Môn Liệt Phong thì bị nàng đè bẹp thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa.

96. Chương 96: Ngày Tận Thế (7)

Tính, hần nhần!

“Cẩm Nhi, chân tướng bây giờ đều đã rõ ràng tất cả, mau cùng ta trở về tẩm cung, chỗ này vừa ẩm ướt vừa lạnh, hãy vì thân thể nàng mà suy nghĩ, đừng tức giận ta nữa...” Hần ăn nói khép nép nhẹ nhàng đến trước giường của nàng, với người khác thì xưng ‘trẫm’ chỉ có ở trước mặt Mộ Cẩm Cẩm là khác, hần cũng không dám hành sử (Hành động và sử dụng) quyền uy hoàng đế của hần nữa.

“Không tốt, lãnh cung này ta còn ở chưa có đủ, làm sao có thể tùy tiện nói đi là đi...”

“Cẩm Nhi...” Hần không có to tiếng đáp trả mà chỉ thấp giọng một tiếng, quay đầu lại, thấy Chu Liên Nguyệt quỳ trên mặt đất càng nhìn càng thấy ghê tởm.

“Ta biết nếu như không phải vì Chu Liên Nguyệt bày mưu hãm hại, nàng cũng sẽ không phải chịu nỗi nhục lớn này, hôm nay ta sẽ xả giận cho nàng, người đâu, lôi Chu Liên Nguyệt ra, đánh thật mạnh cho trẫm...”

“Hoàng thượng... Hoàng thượng tha mạng a...”

Kế tiếp, Chu Liên Nguyệt liền được làm đem ra làm trò cười trước mặt mọi người, bị đè bẹp trên mặt đất, đại bản (gậy lớn) vô tình đánh vào người của nàng, nàng đau đến kêu trời trách đất, mà Mộ Cẩm Cẩm nằm ở một bên đến một cái liếc mắt cũng chẳng muốn nhìn.

“Hoàng hậu... Hoàng hậu tha mạng a, hoàng hậu...” Chu Liên Nguyệt không nhịn được gào thét:” Thần thiếp không dám nữa, vạn lần không dám nữa, hoàng hậu người đài từ đại bi a, hoàng hậu...”

“Đánh thật mạnh cho trẫm, đến khi nào hoàng hậu chịu về tẩm cung cùng trẫm, lúc đó mới bỏ qua cho nữ nhân ác độc này.”

Không quá ba mươi giây, thân hình non mềm của Chu Liên Nguyệt đã bị đánh cho nhũn như tơ nhện, đến cuối cùng, nàng cũng chỉ có thể để mặc những tên thị vệ tùy ý vung gậy đánh trên người của mình, Mộ Cẩm Cẩm im lặng từ đầu rốt cục cũng khẽ đưa tay lên làm một động tác dừng lại.

Thấy thế, Tây Môn Liệt Phong cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi:” Cẩm Nhi, nàng cuối cùng cũng tha thứ cho ta...”

Nàng không khách khí đẩy hần ra, thân mình lảo đảo bước đến trước mặt Chu Liên Nguyệt, cúi nửa thân người xuống, một tay nâng cằm đối phương lên:” Ta làm cho bọn họ dừng tay, cũng không phải bởi vì ta nghĩ muốn tha thứ cho người, chỉ là muốn nói cho người một tiếng, bị nam nhân mình hết mực yêu thương lôi ra làm trò đánh vào mộng như thế trước mặt nữ nhân khác, Chu Liên Nguyệt, ta đồng tình với người, ta không muốn người chết, bởi vì chết cũng không giải quyết được hết tất cả, nhưng ta vẫn sẽ chán ghét người, đời này kiếp này, ta cũng sẽ không muốn có một nữ nhân như người làm bằng hữu của Mộ Cẩm Cẩm ta.”

Nói xong, nàng đứng lên, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài cửa, Tây Môn Liệt Phong vội vàng đuổi theo phía sau.

Chu Liên Nguyệt thì hấp hối gục trên mặt đất, đau đớn vạn phần không ngừng rơi lệ, nam nhân nàng yêu, trong khi nàng bị đánh tới sắp tắt thở, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, ở trong hậu cung này, nàng rốt cuộc còn muốn đi tranh giành cái gì?

Giờ khắc này, Chu Liên Nguyệt mờ mịt, hoang mang...

97. Chương 97: Rùng Mình (1)

Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, hơn nữa còn được Tây Môn Liệt Phong ở bên cạnh tỉ mỉ chăm sóc, bệnh tình của Cẩm Cẩm rất nhanh liền khuyên giảm, chẳng qua là, đối với những biểu lộ chủ động nhiệt tình của Tây Môn Liệt Phong, thái độ của nàng vẫn lãnh đạm như cũ, sau khi rời khỏi lãnh cung, nàng cũng không có trở về tẩm cung của Tây Môn Liệt Phong, mà là trực tiếp trở lại nơi ở trước khi lên làm hoàng hậu của mình Cẩm Tú cung, đối với việc này, Tây Môn Liệt Phong mặc dù bất mãn, nhưng cũng không dám nói lên câu gì.

Trước mắt Cẩm Nhi đang nổi nóng, hẳn liền tùy ý để nàng khóc lóc om sòm mấy ngày, chờ đến khi hết giận, sẽ lại dụ dỗ nàng trở về tẩm cung của hai người cũng không muộn. (Ying: Hứ! Vào rừng mơ bắt con tưởng bỏ, ngồi đây mà hao mớ nhá *phe phẩy quạt*)

Giống như thường ngày, sau khi lâm triều, Tây Môn Liệt Phong liền vội vã chạy tới Cẩm Tú cung, còn chưa bước vào cửa cung, bên trong liền truyền ra tiếng nói lớn của Thu Nguyệt.

“Tiểu thư, người thật muốn xuất cung?”

“Ta tại sao phải đem loạn chuyện này ra mà nói giỡn, Thu Nguyệt, đem vàng bạc châu báu mấy ngày trước tên khốn kia đưa cho chúng ta đóng gói hết lại, còn có ngân phiếu a, đồ trang sức đeo tay a, chỉ cần là vật đáng giá toàn bộ chúng ta đều mang đi hết, a đúng rồi, thuận tiện tìm về hai bộ nam trang...”

“Nhưng tiểu thư, Hoàng thượng đã biết sai lầm rồi, hơn nữa biểu hiện của người đối xử với tiểu thư mấy ngày qua tất cả mọi người đều nhìn thấy được...”

“Như vậy thì thế nào, trong hoàng cung nguy cơ trùng trùng, ta cũng không muốn bởi vì cái tên kia lên cơn nhảm chán lại muốn nhốt ta vào lãnh cung rồi chờ chém đầu, Thu Nguyệt, còn làm nhảm cái gì nữa, mau đi thu dọn đồ đạc nha.”

“Vâng...”

“Cẩm Nhi...” Tây Môn Liệt Phong vừa mới bước vào trong phòng, liền thấy chủ tớ hai người đang cố hết sức đem đồng vàng bạc châu báu nhồi nhét vào trong mấy cái bao vải lớn, sau khi thấy hắn xuất hiện, Mộ Cẩm Cẩm vội vàng đem đồ giấu ra phía sau mình, trên mặt biểu hiện sự ngăn cách để phòng nhìn chăm chăm hắn.

“Này, người bước đi mà không có tiếng sao, người hù dọa chết người đấy có biết hay không?” Vừa nói, nàng còn đưa tay vỗ vỗ bên trái tim không ngừng đập cuồng loạn thuận tiện thở dài một hơi.

“Hoàng thượng...” Thu Nguyệt vừa muốn quỳ đã bị Tây Môn Liệt Phong đưa tay ngăn lại.

“Người lui xuống trước đi.”

“Nhưng...” Thu Nguyệt nhìn trái, nhìn phải, sau đó hướng Mộ Cẩm Cẩm nhìn bằng ánh mắt xong đời, trong lòng lo lắng bất an mà bước ra khỏi phòng.

“Cẩm Nhi, nàng đây là có ý gì?” Gương mặt tuần tú đóng băng hắt mặt chỉ về phía đồng đồ để trên giường, giọng nói cũng theo đó mà trở lên lạnh lùng.

Mộ Cẩm Cẩm cũng chẳng muốn để ý đến hắn, lại càng không cảm thấy sợ hãi mà tiếp tục thu dọn đồ đạc: “Người mắt mở to như vậy mà không nhìn thấy sao, ta tính toán muốn rời cung trốn đi!” Thấy hắn, sự tức giận của nàng liền ập tới, mặc dù xú nam nhân này mấy ngày nay đều ăn nói khép nép tới lấy lòng nàng,

nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng giống như hôn quân không phân biệt đúng sai lúc trước, nàng liền giận đến bốc hỏa.

98. Chương 98: Rừng Minh (2)

“Rời cung trốn đi!” Nghe được bốn chữ này, Tây Môn Liệt Phong thật là bị làm cho tức đến gần chết, hắn thô bạo đem tất cả những đồ đã đóng gói trên giường vứt hết xuống mặt đất:” Nàng cho rằng hoàng cung này là cái gì? Là nơi nàng nói muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Mộ Cẩm Cẩm, cho dù vài ngày trước trẫm có nhất thời hồ đồ khiến nàng chịu oan uổng, nhưng thành ý mấy ngày nay của trẫm chẳng lẽ một chút nàng cũng không cảm nhận được hay sao?”

Không đếm xỉa tới hấn rống giận, Mộ Cẩm Cẩm cúi người xuống nhẹ nhàng nhặt đồ trên mặt đất lên, nàng thờ ơ, khiến hấn càng tức giận, giơ chân lên, đem đồ nằm ngổn ngang trên mặt đất dẫm thật mạnh dưới lòng bàn chân, Mộ Cẩm Cẩm không khỏi ngước đôi mắt to lên, hết sức tỉnh táo nhìn bộ dáng bốc đồng của hấn.

“Bỏ chân ra!”

“Trừ phi nàng từ bỏ ý nghĩ rời khỏi người trẫm!”

“Vậy còn người ngay từ ban đầu có từng từ bỏ ý nghĩ muốn giết ta hay không? Tây Môn Liệt Phong, cho dù Mộ Cẩm Cẩm ta có ngu xuẩn, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức ở lại bên cạnh một nam nhân muốn đoạt đi tính mạng của ta...”

“Đấy chẳng qua là nhất thời tức giận, trẫm cho tới bây giờ cũng chưa có từng nghĩ muốn nàng chết.”

“Hừ! Nhất thời tức giận!” Mộ Cẩm Cẩm cười lạnh một tiếng:” Người có thể có một lần nhất thời tức giận, cũng có thể có lần thứ hai, lần thứ ba nhất thời tức giận, ‘gần vua như gần hổ’, lời lẽ này đối với hơn hai mươi năm trước ta sống chẳng qua chỉ là một câu năm chữ, nhưng bây giờ, ta rốt cục hiểu được ẩn chứa trong năm chữ này chính là định nghĩa dẫn đến cái chết.”

Nàng chậm rãi đứng lên, không sợ hãi trừng mắt nhìn tuấn dung lạnh lùng của hấn:” Trải qua sự kiện lần này, người cho ta biết được Tây Môn Liệt Phong người bất quá cũng chỉ là một hôn quân nghe lời gièm pha của tiểu nhân, muốn ta ở lại bên cạnh một hôn quân, người cần bản là đang nằm mơ!”

Tây Môn Liệt Phong bị lời nói của nàng khiến cho không có nửa điểm phản kháng, hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, mà nàng cũng lấy ánh mắt quật cường trước đây nhìn lại hấn, nữ nhân này lòng dạ quả nhiên đủ vô tình, nếu như đổi lại là những phi tần khác, coi như bị hấn vu oan, chỉ cần hấn chịu tha tội, những nữ nhân kia đối với hấn còn không ngừng nịnh nọt lấy lòng hầu hạ, nhưng chuyện gì phát sinh đến người Mộ Cẩm Cẩm, tại sao toàn bộ đều thay đổi hết cả?

Chẳng lẽ nàng không thể giống như những nữ nhân khác chịu khuất phục trước hấn hay sao?

Nhưng... Nếu như Cẩm Nhi hấn yêu thương thật sự biến thành nữ nhân giống vậy, thì làm sao lại có thể khiến cho Tây Môn Liệt Phong hấn hết mực cưng chiều, yêu quả nhiên làm cho người ta cảm thấy mâu thuẫn, từ khi sinh ra đến giờ, hấn mới chân chính cảm nhận được kết quả hao tâm tổn sức vì một nữ nhân mà nhận lấy thương tâm thật đáng buồn.

99. Chương 99: Rùng Mình (3)

“Cho dù trăm van xin nàng...” Vội vã bất đắc dĩ, hần cúi thấp đầu:” Chỉ cần nàng chịu ở lại trong cung, trăm có thể đáp ứng bất kỳ điều kiện nào mà nàng muốn...”

Nàng không nhịn được cười lạnh một tiếng:” Lời người nói, bây giờ còn đáng giá để ta tin tưởng? Huống chi cuộc sống cung đình phức tạp không thích hợp với tính cách sinh tồn như ta, chỉ có Chu Liên Nguyệt đầy mưu mô thủ đoạn mới có thể che mắt tất cả lý trí của người, hậu cung này phi tần vô số, ta không dám cam đoan người đã làm thịt một Chu Liên Nguyệt, còn có thể có người thứ hai, người thứ ba như Chu Liên Nguyệt muốn đi hãm hại ta hay không?”

Sau sự việc kia nàng vô cùng thống khổ, yêu hần đồng thời cũng hận những việc làm tàn khốc của hần đối với mình, nàng thực khinh bỉ những nữ nhân vì muốn giành được sự cưng chiều của nam nhân mà hy sinh chính tôn nghiêm của mình, nàng sẽ không làm một nữ nhân như vậy, cho dù kết quả cuối cùng là thương tâm cả đời, nàng cũng sẽ không lùi bước van xin để rồi gánh lấy uly khuất về mình.

“Tây Môn Liệt Phong, hai người chúng ta vốn không cùng một thời đại, cho nên suy nghĩ lại càng hoàn toàn bất đồng, ta không dám cam đoan bảo đảm tình yêu giữa chúng ta sẽ kéo dài được đến khi nào, có lẽ đến một ngày người cảm thấy ta chán ghét, thấy mệt mỏi, kết quả mà ta phải chịu sợ rằng còn không được như Chu Liên Nguyệt, hậu cung của mỗi thời đại, đều cũng sẽ trình diễn loại bi kịch như vậy, cho nên ta tình nguyện gả ột nam tử bình thường, cho dù ta không thương hần, ta cũng sẽ không phải chịu cảnh tranh giành để được một chút sủng ái yêu thương, và hần cũng sẽ không phải là một nam nhân thích thì cần mà chán thì vứt bỏ.”

Tây Môn Liệt Phong kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ chân thật của nàng, trong nội tâm là mệnh mệnh rộng lớn, hần không biết nên làm gì để biểu đạt hết tất cả nỗi lòng của mình, hần chỉ biết là, Cẩm Nhi hần yêu đã mất đi sự tín nhiệm đối với hần.

“Nàng... Thật sự quyết định rời đi hoàng cung, rời đi bên cạnh trăm, từ nay về sau, không bao giờ... nghĩ muốn nhìn thấy trăm nữa, không muốn cùng trăm thảo luận quốc sự, cùng không chế bệ lữ tham quan kia, cùng nhau bay lên nóc nhà xem ánh trăng, cùng nhau lên xuất cung hành hiệp trượng nghĩa, thậm chí vì trăm sinh con dưỡng cái, khi trăm ngã bệnh, ở bên cạnh chăm sóc quan tâm trăm sao?”

Từng câu, đều khiến Mộ Cẩm Cẩm nhớ lại thời gian tốt đẹp vô hạn lúc trước, nàng cùng nam nhân này, có rất nhiều kỉ niệm tình cảm khiến người ta không có cách nào mà trái tim rung động, nam nhân này từng cho nàng tất cả, đối với nàng mà nói là vô cùng hạnh phúc và vui vẻ, nhưng là...

Nước mắt không khống chế được đột nhiên rơi xuống, trái tim tại sao lại đau đớn giống như bị xé nát? Nàng là bị làm sao vậy? Chẳng lẽ do dự? Mê mang rồi? Rút lui? Hay là phải đi... Nàng còn muốn ở lại bên cạnh hần, làm vợ hần, tiếp tục hưởng thụ sự thương yêu của hần, cho đến một ngày hần không còn yêu nàng nữa, sau đó sẽ một cước đem nàng đá ra khỏi thế giới của hần, cho nên nếu lúc này rời đi, nàng sẽ không quá bị thương?

100. Chương 100: Không Bằng Trở Lại (1)

“Không sai!” Nàng gật đầu, không dám ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt của hần, không phải nàng sợ mà bởi vì... nhìn thấy ánh mắt đáng thương này nàng sẽ mềm lòng, từ cổ chí kim, nam tử thân là quân vương đều cùng một dạng giống nhau, huống chi sau kinh nghiệm chuyện này, làm cho nàng càng thêm thấy rõ nam nhân càng có quyền thế thì càng không để mọi người vào mắt.

“Thả ta đi, có lẽ sự gặp mặt hiện tại của chúng ta chẳng qua là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ do trời cao an bài, chàng cứ nghĩ như vậy để nhớ lại là tốt lắm rồi.”

Bên trong phòng bỗng nhiên chìm vào trầm mặc, Mộ Cẩm Cẩm cũng không có ngẩng mặt lên nhìn hần, nhưng nàng cảm nhận được sự tuyệt vọng cùng đau đớn toát ra từ đáy lòng hần, thời gian không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến một tiếng thở dài bất đắc dĩ của hần.

“Được rồi, nếu như đó là kết quả mà nàng mong muốn, như vậy ta... Thành toàn cho nàng!”

Sau khi nghe được bốn chữ cuối cùng từ trong miệng hần nói ra, Cẩm Cẩm cảm thấy trái tim thoáng buột chặt lại, đau quá! Cái loại đau đớn này sắp làm cho nàng không có cách nào hô hấp được!

Hần nói muốn thành toàn cho nàng, ý nghĩa hần là hần muốn vứt bỏ nàng, tại sao chính tai nghe được sự thật này, lại khiến cho nàng không cách nào tiếp nhận được, cả người từ trong ra ngoài đều cảm nhận được một cỗ lạnh buốt xưa nay chưa từng có?

Nhưng... Kết quả như thế không phải đều là do nàng liều chết muốn có được ư, rốt cục tại thời điểm hần chịu thỏa hiệp trước mặt nàng, nàng thế nhưng... Lại cảm thấy mê mang!

Hừ! Có cái gì đặc biệt hơn người, làm như Mộ Cẩm Cẩm ta nghĩ muốn xuất cung, muốn rời khỏi bên người lão công đại suất ca tất cả đều là giả vờ cho hần nhìn hay sao?

Đem theo một bọc hành lý nhỏ, Mộ Cẩm Cẩm mang theo thị nữ Thu Nguyệt đã cải nam trang nện bước khoan thai chuyển động trên khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành.

Bởi vì ra đi trong cơn tức giận, cho nên đồng ngân phiếu kia cứ nhiên bị nàng quên lãng ở Cẩm Tú cung, bất quá... Nàng tùy tiện đem một ít trân ngọc, trân châu trong đồng đồ trang sức đến tiệm cầm đồ, tiểu sư phụ trong đó cũng rất hào phóng cho nàng một khoản ngân lượng cũng không nhỏ. Thật không có nhìn ra a, mấy viên trân châu trên đồ trang sức đeo tay này lại đáng giá như vậy.

Không chỉ như vậy, chủ quán khách sạn nàng đến còn nhường cho nàng một gian phòng khách thượng đẳng để ở, mà giá tiền thì chỉ có mỗi ngày một lượng bạc, còn đảm bảo cơm ngày ba bữa, có gà có cá có thịt thịnh soạn không chê vào đâu được. Trừ những việc đó ra, mỗi khi nàng ra đường du ngoạn, cũng gặp được không ít những người bất đồng hảo tâm (Không quen biết mà có lòng tốt giúp đỡ người khác). Hoàng thành từ trên xuống dưới, cũng là một nơi phồn vinh thịnh vượng

101. Chương 101: Không Bằng Trở Lại (2)

Không nghĩ tới hoàng triều Dạ Sát so với trong trí tưởng tượng của nàng lại giàu có như vậy, hơn nữa dân chúng nơi nơi cũng đều là những người lương thiện, tên khốn Tây Môn Liệt Phong trước kia còn hù dọa nàng nói cái gì mà bên ngoài lòng người hiểm ác, hừ! Trải qua mấy ngày cải trang vi hành, quả nhiên chứng minh lời tên tiểu tử kia đều là dối gạt nàng.

“Tiểu... Ách, công tử a, hai người chúng ta đã xuất cung hơn mười ngày, chẳng lẽ người thật không có ý định muốn trở lại hoàng cung nữa sao?” Thu Nguyệt trên người mặc một bộ tiểu thư đồng đi theo sau mong Mộ Cẩm Cẩm hỏi.

“Thế giới bên ngoài tốt đẹp như vậy, ta sao phải đi về cái địa phương quỷ quái chèn ép chết người kia a, hưởng chi...” Cẩm Cẩm đột nhiên dừng bước lại: “Em thích lưu lại trong cung tiếp tục làm một tiểu cung nữ ư, vô luận nhìn thấy bất kỳ người nào có thân phận cao hơn chủ tử em cũng phải quỳ lạy liên hồi sao?”

“Làm... Dĩ nhiên không phải là rất thích, bất quá cuộc sống trong cung cũng tốt hơn chúng ta ở bên ngoài ngày ngày đi tới đi lui, hiện tại chúng ta còn có thể bán trang sức vòng đeo tay lấy chút tiền, nhưng chờ đến một ngày nào đó tiền từ bán của cải cũng tiêu hết, đến lúc đó...”

“Điểm này em không cần lo lắng nữa.” Cẩm Cẩm cầm lấy cây quạt tre gỗ nhẹ lên trán của Thu Nguyệt một cái: “Mấy ngày qua ta ở kinh thành đi tới đi lui, đột nhiên phát hiện làm ăn ở nơi này rất tốt, ta đang mưu tính qua ít ngày nữa sẽ đầu tư buôn bán trong kinh thành...”

“Tiểu thư, chúng ta là thân nữ nhi, làm sao có thể xuất đầu lộ diện?”

“Thân nữ nhi thì sao? Ai quy định người làm được đại sự nhất định phải là những xú nam nhân kia?” Phát hiện tâm tình của mình có chút quá khích, Mộ Cẩm Cẩm nhẹ ho khan vài tiếng làm bộ chừng chặc:” Có câu nói được lời hay không nhất thiết phải là tài tử, thức ăn tại mồm, hôm nay ta không còn là hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng, dĩ nhiên muốn vì tương lai của mình mà nghĩ ra một số kế hoạch...”

Đang trong thời điểm Mộ Cẩm Cẩm muốn tâm tình kể chuyện nhân sinh lý tưởng đời người, trước mắt đột nhiên xuất hiện mấy nam tử hán thân hình cao lớn, một trong số những người đó còn đứng lại đánh giá nàng một phen, Mộ Cẩm Cẩm bị mấy đại nam nhân này làm cho không hiểu ra làm sao.

“Này! Người nhìn cái rắm gì vậy?”

Đối phương không để ý đến lời của nàng, quay đầu lại, mọi người đồng loạt nhìn về phía một nam tử bạch y (nam nhân mặc áo trắng) đang đi tới:” Thiếu gia, ngài xác định đây chính là người ngài muốn tìm sao?”

Mộ Cẩm Cẩm nhìn theo tầm mắt mọi người, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi vóc người thon gầy vẻ mặt mê đắm nhí nhảnh môi hướng Mộ Cẩm Cẩm mỉm cười, nụ cười mập mờ ám muội này làm cho toàn thân Mộ Cẩm Cẩm nổi lên một tầng da gà.

102. Chương 102: Không Bằng Trở Lại (3)

“Vị tiểu ca này, tại hạ tên là Tô Nhân Phàm, là một trong Tô Thiên Tả Nhị tứ đại công tử nổi tiếng trong kinh thành, vài ngày trước ở quán trọ Duyệt Lai vô tình nhìn thấy tiểu ca một lần, phát hiện thấy từng hành động nhắc chân giờ tay của tiểu ca cực kỳ giống một vị bằng hữu cũ đã qua đời của tại hạ... Chỉ tiếc...”

Nói tới đây, bạch y nam tử còn lộ ra vẻ mặt như đưa đám:” Vị bằng hữu cũ kia sinh mệnh ngắn ngủi, cho nên...”

“Này! Người rốt cuộc muốn làm gì? Ta và người có quen biết sao? Cho dù bộ dáng ta có giống vị bằng hữu gì kia của người, thì người muốn làm gì ta?” Ánh mắt nam nhân này nhìn nàng thật không có ý tốt, khiến cho nàng cảm thấy lông gà lông vịt nổi hết cả lên.

“Tiểu ca...” Đối phương vừa muốn đưa tay chạm vào nàng, Cẩm Cẩm lập tức tránh người qua một bên.

“Này tên kia! Thiếu gia nhà ta nhìn trúng người là muốn cất nhắc người, tên tiểu tử thôi nhà người không nên rệu mòi không uống lại thích uống rượi phạt, có thể trở thành nam nhân bên cạnh thiếu gia nhà ta, tiểu tử thôi, đây chính là do phúc phận người đã tu được từ kiếp trước...”

“Làm nam nhân bên cạnh thiếu gia người?” Cẩm Cẩm lập tức lui lại ba bước lớn:” Đừng nói cho ta biết người này là đồng tính nha?” Là lạ! Lần đầu tiên trong đời bị đùa giỡn, đối phương lại còn có loại ham mê khác người này.

Nam tử được gọi là thiếu gia sắc mặt đột nhiên đông lạnh lại:” Người đâu, đem vị tiểu ca này về phủ cho bốn thiếu gia, bốn thiếu gia có đôi lời muốn trò chuyện riêng với hắn...”

“Buông tay ra... Này! Ta không phải nam nhân, buông tay ra, bọn khốn khiếp kia...”

“Tiểu thư... Mau buông tiểu thư nhà...”

Đang trong lúc đôi bên giằng co, không biết từ chỗ nào đột nhiên nhảy ra một đám nam tử võ công cao cường, bọn họ giờ trường kiếm lên nhanh chóng mà gọn gàng đem mấy tên đại hán muốn hành hung người kia đánh ngã hết xuống đất.

“Wow! Võ công thật là lợi hại nha, vị đại ca này, mau nói cho ta biết quyền pháp huynh vừa ra tay là loại quyền pháp gì vậy? Còn có vị đại ca kia nữa, cái chiêu huynh vừa giờ kiếm bay múa loạn xạ có tên là gì? Còn có...”

“Hoàng thượng giá lâm—”

Đang trong lúc Mộ Cẩm Cẩm không ngừng đuổi theo người ta bát nháo hỏi han, một tiếng hô to, khiến cho dân chúng đi lại xung quanh đồng loạt quỳ hết xuống, ngay cả đám người vừa đánh nhau rất lợi hại kia cũng quỳ xuống theo.

Trong lòng Cẩm Cẩm giật mình, hoảng thượng tới?

Tiếp theo, nàng nhìn thấy tám thái giám dẫn đầu đi trước một cỗ kiệu trang trí hết sức xa hoa từ nơi xa đi tới, nam tử ngồi trong kiệu—

Không phải Tây Môn Liệt Phong thì còn ai vào đây?

Gương mặt tuấn tú khiến cho người ta đã nhìn qua thì không thể quên được, mày rậm anh tuấn khê giờ lên, cái mũi cao ngạo ngễ như ngọn núi cùng đôi môi xinh đẹp gợi cảm, không nghĩ tới nhiều ngày không thấy, tiểu tử này cả người đều phát ra hơi thở chết tiệt mê người làm cho tim nàng đập nhanh không ngừng.

103. Chương 103: Không Bằng Trở Lại (4)

Vốn đã đẹp trai đến chết người, hơn nữa hắn còn là hoàng đế đại nhân cao cao tại thượng, nam tử ưu tú như vậy, khó trách những nữ nhân kia đối với hắn khăng khăng một lòng như thế.

Không đợi cỗ kiệu Tây Môn Liệt Phong đi tới chỗ mình, Mộ Cẩm Cẩm liền chuẩn bị chuồn đi mất, nhưng nàng mới vừa xoay người, mấy tên thị vệ mặc áo giáp, nhìn từ đầu tới đuôi cũng đến mấy trăm người, bọn họ dàn đứng thành hai hàng dài, khí thế ngút trời, uy phong lẫm liệt, cho dù ai nhìn qua, cũng sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nàng vốn định nhấc chân bỏ chạy lấy người, nhưng khi chân của nàng mới vừa nhón lên nửa bước thì đám người trước mặt đột nhiên quỳ hết xuống đất hô to “Hoàng hậu nương nương thiên thiên tuế.”

Mộ Cẩm Cẩm bị tràng diện này làm cho sợ đến lùi lại vài bước, “Phanh!” Phía sau lưng của nàng đụng mạnh vào cỗ kiệu đã đi tới.

“Này này! Ai là hoàng hậu nương nương a, các người nhận lầm người rồi, tránh ra! Mau tránh ra...”

“Cẩm Nhi...”

Tiếng nói trầm thấp từ tính truyền đến từ phía sau nàng, Tây Môn Liệt Phong ngồi ở trong kiệu ưu nhã sải bước đôi chân dài đi tới trước mặt nàng: “Vẫn còn tức giận lắm sao?”

Mộ Cẩm Cẩm tức giận dùng cây quạt trong tay đập lên đầu hắn: “Tây Môn Liệt Phong, ngươi rốt cuộc là có ý gì, ban đầu mọi người chúng ta không phải đều đã nói rõ rồi ư, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt, ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, nhưng hiện tại...”

Cánh tay nàng vung lên chỉ chỉ đám thị vệ đang quỳ trên mặt đất: “Cái này là cái gì? Phô trương dọa người a?”

“Trẫm khi nào nói muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng?” Hắn nghiêng người dâng lên một nụ cười mê hoặc: “Trẫm chẳng qua là đáp ứng để nàng xuất cung, còn chưa có nói qua cái gì mà ân đoạn nghĩa tuyệt như vậy nha.”

“Có cái gì khác nhau sao?” Mộ Cẩm Cẩm bị nụ cười tự tin trên mặt hắn làm cho toàn thân không được tự nhiên, người này lại muốn giữ kỷ gì đây?

“Đương nhiên là có khác nhau.” Hắn tiện tay đem cái mũ trên đầu nàng dỡ ra, một đầu tóc đen nhánh như thác nước đổ xuống, bàn tay to không kìm chế được vươn ra, hắn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng vuốt vuốt cái trán ấm áp của nàng, mười mấy ngày không gặp, hắn bị một người ném ở lại trong cung hững hờ chịu hết mọi nỗi khổ tương tư.

Mộ Cẩm Cẩm không giải thích được nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhu tình như nước của hắn, hành động khê vuốt này, cảm giác được thương yêu này đã lâu nàng không được cảm thụ qua, kể từ sau khi xuất cung, mỗi đêm khuya khi yên lặng một mình cũng đều suy nghĩ đến hắn, nhưng sau khi tỉnh lại, mới biết mình bởi vì tùy hứng mà rời bỏ nam nhân mình yêu.

104. Chương 104: Không Bằng Trở Lại (5)

“Cẩm Nhi, trăm biết vì sự hồ đồ nhất thời của mình mà đem nàng nhốt vào lãnh cung chịu không ít ủy khuất, thậm chí trong cơn tức giận trăm còn nói ra những lời ngu xuẩn muốn chém đầu nàng, nàng tức giận, là chuyện trăm dự liệu được, cho nên lúc nàng nói muốn xuất cung, trăm không có nhiều lời ngăn cản, kể từ sau khi nàng rời cung đi, trăm đã đem tất cả phi tần trong hậu cung đuổi về nhà...”

Nói tới đây, hắn nhìn thấy được rõ ràng một tia kinh ngạc trên gương mặt nàng:” Cẩm Nhi...” Hắn cứng chiều nhéo khuôn mặt non nớt của nàng:” Nàng nói đúng, nếu như muốn quan tâm một người, nên để cho người đó có cảm giác an toàn tuyệt đối, trăm biết nàng không muốn ở lại bên cạnh trăm vì lo lắng một ngày nào đó trăm sẽ thay lòng đổi dạ, cho nên nàng mới bắn khoả bỏ đi, trăm quyết định cho nàng một lý do chân chính an tâm, những phi tần kia ở lại bên cạnh trăm cũng không nhận được bất kỳ hạnh phúc nào, cho nên không bằng đem các nàng đồng loạt đưa về quê hương với gia đình để tìm kiếm một vị hôn phu tốt nhất cho bọn họ...”

“Người...” Mộ Cẩm Cẩm khiếp sợ. trời ạ! Hắn điên rồi sao? Trong hậu cung nữ nhân tươi trẻ xinh đẹp kiêu mị như vậy, hắn lại đem các nàng...

Hồng mắt! Nàng cảm giác mình nhanh tiêu đời! Nam nhân này làm sao có thể vì nàng làm ra quyết định kinh hãi thế tục như thế này?

“Ban đầu trăm đáp ứng để nàng xuất cung, mục đích là muốn cho nàng ra ngoài giải sầu, giải buồn, thuận tiện bớt giận, vì an toàn của nàng trăm còn đặc biệt sắp xếp các cao thủ đại nội võ công cao cường tới bảo vệ nàng...”

“Người nói cái gì? Cao thủ đại nội?” Mộ Cẩm Cẩm bị làm cho hồ đồ.

“Nếu không nàng cho rằng một cây trâm nho nhỏ có thể tùy tiện bán được với giá trên trời sao? Còn có gian quán trọ kia, người ta tại sao lại muốn đem gian phòng tốt nhất để lại cho nàng ở? Tại sao mỗi ngày còn đưa đồ ăn thức uống miễn phí cho nàng, khi nàng gặp nguy hiểm, tại sao lại có thể đột nhiên xuất hiện một đám người tới cứu cái mạng nhỏ của nàng...”

“Người nói là... Tất cả đều do người an bài?” Mộ Cẩm Cẩm đột nhiên cảm giác trời rung đất chuyển, mấy ngày vừa qua tiêu dao tự tại, toàn bộ đều do hắn ở đầu lưng đỡ đỡ trò quỷ.

Đối mặt với chất vấn của nàng, Tây Môn Liệt Phong chẳng qua là nhẹ nhàng cười một tiếng:” Bởi vì trăm không muốn nàng gặp phải bất kỳ một việc ngoài ý muốn nào a...”

“Hừ! Nói đi nói lại, Mộ Cẩm Cẩm ta bất quá chính là một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, tự cho là rất cao ngạo rồi đi hoàng cung có thể độc lập sinh tồn, nhưng kết quả lại như vậy, tất cả đều nằm trong kế hoạch của người...” Thật là nghìn vạn vạn không cam lòng, nàng cảm giác mình giống như Tôn Ngộ Không trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai, thật buồn bực.

105. Chương 105: Không Bằng Trở Lại (6)

“Cắm Nhi...” Hắn đem nàng kéo vào trong ngực của mình:” Chẳng lẽ nàng cứ định tức giận cho đến khi tóc chực ta bạc trắng hết, hàm răng rụng đầy đất mới cam tâm sao? Cho dù trăm van xin nàng, trăm vì nàng phé đi tam cung lục viện, chém đầu cha con họ Chu, thanh trừ đám quan tham kết bè kết đảng trong triều chống lại nàng, nàng cũng không cho trăm thêm một lần cơ hội sao?”

Bị hắn ôm vào trong ngực Mộ Cẩm Cẩm không nhịn được ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên:” Người chém Chu Bách Xuyên cùng Chu Liên Nguyệt?” Mặc dù nàng chán ghét hai người kia, tuy nhiên cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩ muốn bọn họ chết.

“Chu Bách Xuyên thân là tể tướng đương triều, chẳng những tham ô nhận hối lộ, hơn nữa còn kết bè phái với một đám phản nghịch triều đình lập lên một triều đình nhỏ, cái lão gia hỏa này mơ ước một ngày kia có thể tự mình xưng đế, mà Chu Liên Nguyệt ở trong hậu cung đối xử tàn nhẫn với hạ nhân, trăm tra ra nàng đã hại chết chín mạng người, đối với nữ nhân như vậy, chẳng lẽ trăm còn muốn lưu nàng lại nhân gian tiếp tục làm loạn sao?”

Gương mặt tuấn tú của hắn tỏa ra vài phần băng lạnh, một Tây Môn Liệt Phong lãnh khốc như vậy khiến cho lòng người không khỏi sinh ra vô số sợ hãi, mặc dù hắn mới được hai mươi bốn tuổi, nhưng Mộ Cẩm Cẩm không cách nào phủ nhận, khi nam nhân này xử lý chuyện triều chính vĩnh viễn luôn tỏ ra tỉnh táo cùng cơ trí khiến cho người ta cảm thấy vô cùng tin phục.

Mình đang ở cổ đại, nhưng lại được một quân vương anh minh thần võ này yêu mến, thậm chí vì nàng, hắn phé tam cung lục viện, giết nịnh thần, giết ác phi, dù có là lòng dạ sắc đá cũng sẽ bị loại cương chiều bá đạo này làm cho tâm động.

Tây Môn Liệt Phong yêu nàng, trừ bỏ thân phận cùng lập trường kia, lấy góc độ một nữ nhân nhìn nam nhân, nàng biết hắn là rất yêu thương nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vui thật sâu vào trong ngực hắn, nàng đem sức nặng trên thân thể hoàn toàn trút xuống trên người của hắn, tham lam hấp thụ lấy hơi thở đã từng quen thuộc phát ra trên người hắn, một mùi vị khiến nàng rung động, nàng biết—cuộc đời này, mình sẽ không chạy trốn người nam nhân vừa bá đạo vừa nhu tình này nữa.

“Liệt Phong, có lẽ cho tới bây giờ chàng cũng không biết, kể từ khi rời khỏi hoàng cung, ta cũng vẫn giống như trước kia mỗi ngày đều nhớ đến chàng.”

Mấy câu nói rầu rĩ truyền tới từ trước ngực của hắn, Tây Môn Liệt Phong cũng không có nói thêm câu nào, hắn chẳng qua là càng dùng sức đem nàng ôm chặt trong ngực của mình.

Trên con đường thật dài, dân chúng hai bên bị cảnh tượng này làm cho cảm động đồng loạt hoan hô.

Thu Nguyệt cũng bị làm cho cảm động đến nước mắt ngấn dài, thái giám Tiểu Đức Tử thì len lén toét miệng lên, mà Tô Nhân Phàm bị đánh đến miệng chảy cả máu thì kinh ngạc chằm chằm nhìn người đã bị hắn nhắm trúng kia, hơn nữa còn tưởng lầm một cô gái tuyệt sắc thành nam nhân—trời ạ! Hắn rốt cuộc chọc tới hạng nhân vật gì a?

Kết sau đó, hoàng thượng mang theo hoàng hậu của mình bãi giá hồi cung, cả kinh thành cùng rối rít tán dương gia thoại truyền kỳ lãng mạn này...

HẾT

106. Chương 106: Phiên Ngoại

Nhiều ngày sau—

Tây Môn Tĩnh Phi được phái đi diệt trừ phản đảng khải hoàn trở về, không chỉ có thế, hắn còn mang về một nữ nhân ăn mặc trang phục hết sức quái dị vào kinh diện thánh (Gặp vua).

Trong điện Dưỡng Tâm, Tây Môn Tĩnh Phi quỳ trên mặt đất:” Hoàng huynh, vô luận như thế nào, thần đệ cũng hy vọng người có thể thành toàn cho hôn sự của đệ cùng Phỉ Nhi...”

“Này, họ Tây Môn kia, ta đáp ứng cùng người vào kinh thành gặp đại ca của người, không có đáp ứng gì cho người như người... Nhờ cậy người đừng có tự mình đa tình, OK?”

Không đợi Tây Môn Tĩnh Phi nói dứt lời, nữ nhân thủy chung khoanh tay ôm trước ngực đứng một bên rất không khách khí liền cắt đứt lời nói của hắn, loại ngữ điệu không sợ trời không sợ đất này, làm cho gương mặt tuấn tú của Tây Môn Tĩnh Phi trắng như tờ giấy mờ hôi chảy ròng ròng hướng về phía nàng gọi:” Phỉ Nhi...”

“Gọi cô nãi nãi ta có việc gì sao?” Khẩu khí của nàng tăng vọt lên, ngay cả Tây Môn Liệt Phong ngồi trên chính điện cũng nhìn không được mà nhíu nhíu chân mày.

“Vị cô nương này...”

“Liệt Phong, nghe nói Tiểu Phi đã trở về, còn nghe nói hắn mang về một nữ nhân kỳ quái tuyệt sắc...” Mộ Cẩm Cẩm mang theo cái bụng bầu vừa chạy vừa nhảy vào điện Dưỡng Tâm, không đợi cả bàn chân chạm xuống sàn nhà, cánh cửa cao cao liền đem Mộ Cẩm Cẩm đang hưng phấn kẹt lại.

“Ôi a—”

Một tiếng kêu bén nhọn kéo dài, nhưng chưa đầy một khắc sau, thân thể tròn vo của nàng liền rơi vào một vòng tay ấm áp, Tây Môn Liệt Phong thật sự bị tiểu nữ nhân trong ngực dọa gần chết:” Cẩm Nhi, nhờ cậy nàng để cho trẫm sống thêm mấy năm nữa, nàng bây giờ đã sắp làm mẫu thân đứa nhỏ, chẳng lẽ không thể trầm ổn một chút sao?”

“Người ta chỉ là kích động một tí thôi mà.” Cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu, Mộ Cẩm Cẩm còn muốn vì an toàn của mình mà tìm lý do giải vây, nhưng khi ánh mắt của nàng rơi vào hình dáng quái dị bất cần đời của nữ nhân hai tay vẫn khoanh trước ngực kia, trước mắt nàng đột nhiên sáng ngời.

“An Tiệp Phỉ!”

Ba chữ vang dội, khiến cho đối phương sợ đến ngẩn ra, nàng không giải thích được nhìn chằm chằm Mộ Cẩm Cẩm, trong lúc biểu lộ mang theo mấy phần quái dị.

“Cô là ai a?”

“Mẹ nó, ngay cả cô nãi nãi của cậu mà cũng không nhận ra sao?” mang theo cái bụng bầu, Mộ Cẩm Cẩm một quyền chủy vào cánh tay của đối phương:” Mình là Cẩm Cẩm a.”

“Cẩm Cẩm?” Nhìn trên nhìn dưới một cái, khóe môi toát ra một nụ cười lạnh:” Còn Tú Tú đâu, tôi với cô rất quen thuộc ư, không muốn ăn đòn thì đừng có nhận bữa giao tình cùng lão nương.”

“Ai nha—” Mộ Cẩm Cẩm giận đến một tay nắm được cái lỗ tai của nàng mà kéo:” Kể từ sau khi cậu cái nữ nhân chết tiết này đi khảo cô nội địa, liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, lúc mình ở nước Đức nhận được điện thoại của cậu vốn tưởng rằng cậu đã trở về Đài Loan, nhưng đến khi mình về Đài Loan thì cậu lại biến mất lần nữa...”

“Cẩm Cẩm... Mộ Cẩm Cẩm?” Đối phương vừa sợ vừa kinh ngạc chỉ chỉ về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Cẩm Cẩm.

“Chính là cô nãi nãi của cậu đây.” Mộ Cẩm Cẩm vung cái cằm xinh đẹp lên xác nhận.

“Nhưng là...” Đối phương chỉ về phía mặt nàng, lại chỉ về phía cái bụng bầu của nàng:” Cậu làm sao lại biến thành cái bộ dáng chết người này?”

“Kháo! Chuyện này mà nói thì rất dài, đều do lão già mặc áo bào trắng kia không có mắt, mình vì cứu một đứa bé bất hạnh lại bị taxi đâm cho bẹp dí, trong lúc nhất thời bàng hoàng lại bị lão già áo trắng hồ đồ đó đem linh hồn của mình đưa tới cái hoàng triều Dạ Sát đến tên cũng chưa nghe qua này, còn chẳng may lập gia đình làm hoàng hậu quốc gia này a, bất quá nói đi cũng phải nói lại, ở hoàng cung này rất tốt nha, có đồ ăn có đồ mặc, hơn nữa ông xã của mình còn là một đại suất ca siêu cấp vũ trụ, đây này...”

Đang nói, Mộ Cẩm Cẩm một tay kéo Tây Môn Liệt Phong còn đang ngu ngơ tới trước mặt mình:” Vị này chính là ông xã của mình, giới thiệu một chút, hần gọi là Tây Môn Liệt Phong, rất tuần tú đúng không? Nếu như có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt, mình sẽ quyết định cho hần đi Hollywood đóng phim, cậu cảm thấy như thế nào?”

“Rất bất hạnh, mình vừa vận nhận tiểu tử này làm em trai!” Vừa nói, An Tiệp Phi còn rất khinh thường chỉ chỉ vào Tây Môn Tĩnh Phi nhìn vẻ mặt còn ngốc hơn cả Tây Môn Liệt Phong:” Bây giờ mình bị tên kia quần lấy không tha, Cẩm Cẩm, có biện pháp nào bỏ rơi tên này được không?”

“Phi Nhi...” Tĩnh Phi vừa nghe đến mình bị vứt bỏ, lập tức làm ra một bộ dạng đáng thương vô tội.

“Nhanh đi sang bên kia, nữ nhân chúng ta đang nói chuyện, không có phần của các ngươi.” Không để ý tới bộ dạng tội nghiệp của Tĩnh Phi, Mộ Cẩm Cẩm một tay kéo cánh tay An Tiệp Phi đi ra ngoài điện Dưỡng Tâm.

“Bất quá mình vẫn cảm thấy rất kỳ quái, mình phát hiện được một đĩa CD trong hành lý của cậu, những cảnh trong đĩa ghi lại rất giống với hình ảnh ở cái triều đại này, còn có a, tại sao cậu cũng xuất hiện ở triều đại này vậy? Cậu liên tục mất tích mấy lần, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Nói đến chuyện của mình, sợ rằng ba ngày ba đêm cũng không hết, Cẩm Cẩm, tối nay chúng ta ở cùng nhau được không? Mình sẽ kể hết tất cả cho cậu nghe.”

“Được được...”

“Vị ông xã hoàng đế kia của cậu sẽ không để tâm chứ.”

“Người nào để ý đến hần, cho hần nằm ngủ trên đất...”

“Vậy thì OK...”

Thanh âm nói chuyện của hai nữ nhân càng ngày càng đi xa, trong điện Dưỡng Tâm, hai huynh đệ bị làm cho chấn kinh toàn bộ không nói ra lời, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta...

“Hoàng huynh, tối hôm nay huynh thật sự phải ngủ trên đất?”

Một câu nói của hần, đổi lấy một ánh mắt sắc bén của Tây Môn Liệt Phong, Tĩnh Phi lập tức cung kính cúi đầu:” Được rồi, huynh có thể nghỉ ngơi từ nãy tới giờ chưa nói câu gì.”

Bên ngoài điện Dưỡng Tâm tiếng nói xen lẫn tiếng cười, mà trong điện Dưỡng Tâm thì lưu lại hai con rồng đang phun lửa, xem ra cuộc sống sau này của hoàng triều Dạ Sát tựa hồ trở nên hết sức đặc sắc a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-ba-dieu-ngoai-cua-tram>